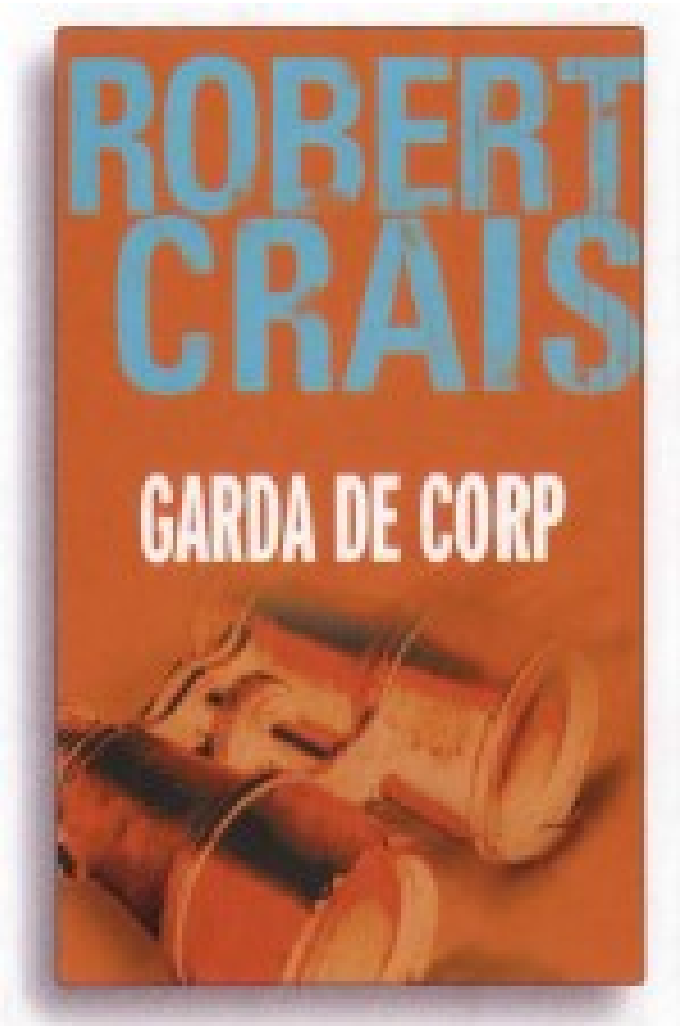
ROBERT
CRAIS
GARDA DE CORP

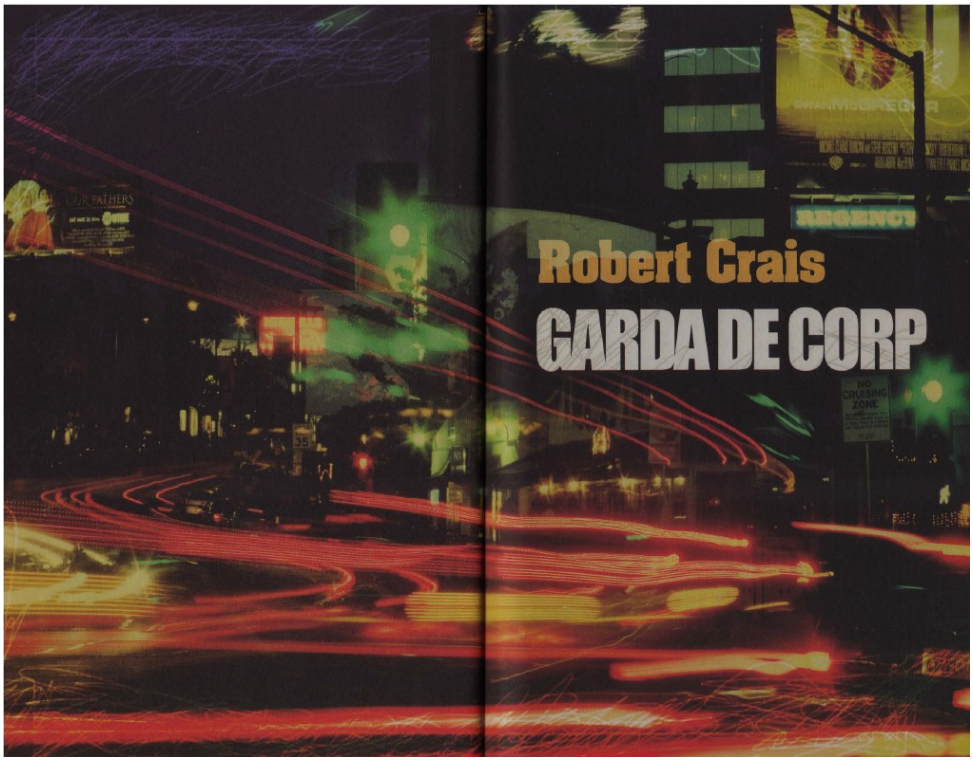

Robert Crais
GARDA DE CORP

Titlul englez original: *The Watchman*
2007, Robert Crais
Ediţie condensată britanică:
The Reader's Digest Association Limited, London, 2007
Traducere: Iulia Arsintescu

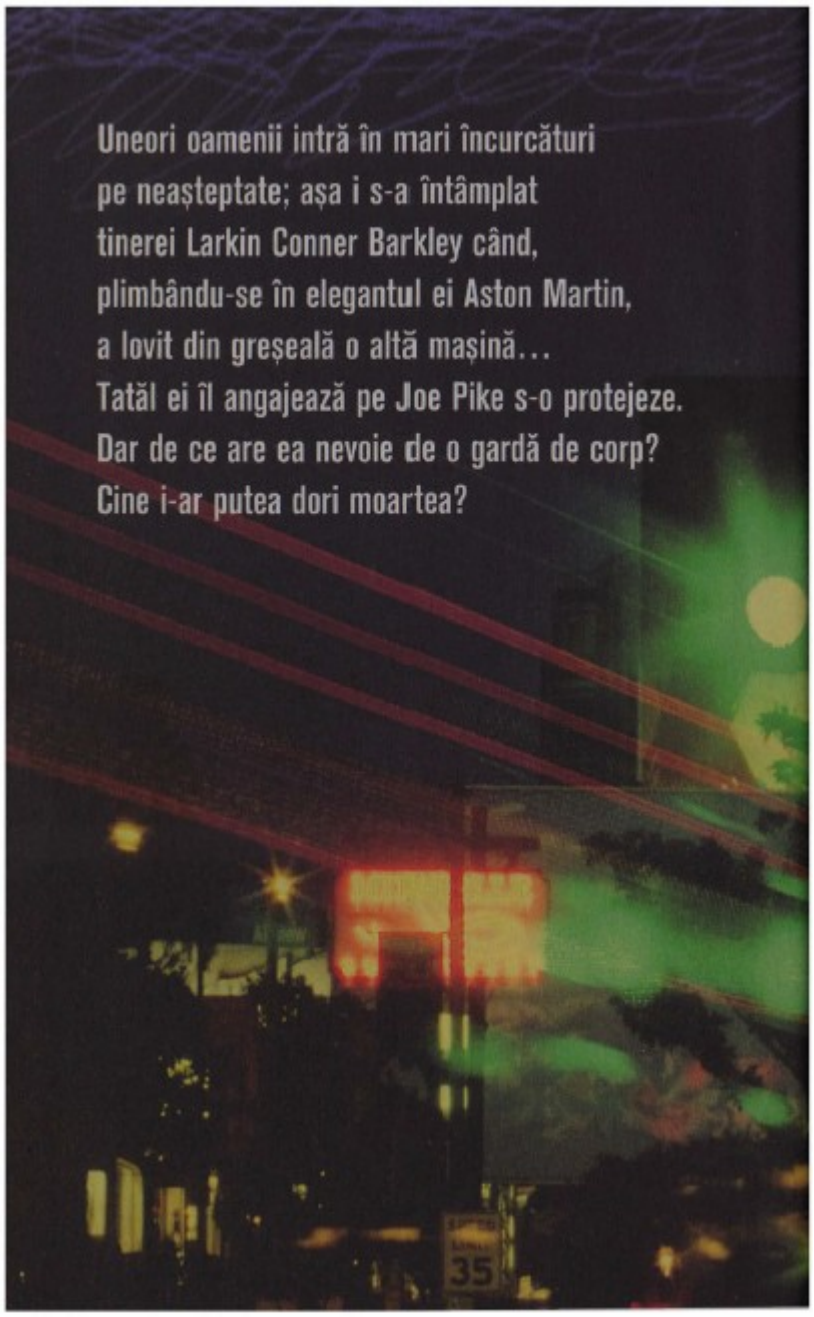
Uneori oamenii intră în mari încurcături
pe neașteptate; așa i s-a întâmplat
tinerei Larkin Conner Barkley când,
plimbându-se în elegantul ei Aston Martin,
a lovit din greșeală o altă mașină...
Tatăl ei îl angajează pe Joe Pike s-o protejeze.
Dar de ce are ea nevoie de o gardă de corp?
Cine i-ar putea dori moartea?
35

Uneori oamenii intră în mari încurcături pe neaşteptate; aşa i s-a întâmplat tinerei Larkin Conner Barkley când, plimbându-se în elegantul ei Aston Martin, a lovit din greşeală o altă maşină... Tatăl ei îl angajează pe Joe Pike s-o protejeze. Dar de ce are ea nevoie de o gardă de corp? Cine i-ar putea dori moartea?

PROLOG

Oraşul îngerilor

Oraşul era al ei pentru o singură oră, doar o singură oră vrăjită, numai al ei. În dimineaţa accidentului, între ceasurile trei şi patru în zori, când străzile erau pustii şi vegheate de îngeri, ea zbura spre est pe Wilshire Boulevard cu o sută treizeci de kilometri pe oră, iară să încetinească măcar o dată la lumina roşie a semafoarelor aşezate în şir de-a lungul acelei linii drepte botezate Miracle Mile, stop după stop, traversând luminile roşii fără măcar să frâneze; urme albastre de rimel îi străluceau pe obraji.

Mai târziu avea să povestească poliţiei că fusese la un club din Yucca, în Hollywood, unul dintre acele cluburi la modă, cu paparazzi adunaţi ciorchine pe la uşi. Petrecuse acolo o oră cu nişte prieteni (rentieri de pe Coasta de Vest şi tineri de pe lista „A" a Hollywood-ului; actori, impresari şi muzicieni ale căror nume nu avea nicio problemă să le dezvăluie poliţiei), făcându-şi fotografii unii altora cu telefonul mobil, trimiţându-şi bezele şi pozând cu pahare pline de băuturi multicolore. Sergentul de poliţie care o interoga a ridicat din sprâncene când i-a spus că ea nu băuse nimic, dar proba din aerul expirat îi confirma povestea.

Trei era ora la care vraja se termina. Îi dădu o sută de dolari valetului de parcare care îi adusese Aston Martin-ul şi porni în trombă. După cinci străzi, singură, opri în mijlocul lui Hollywood Boulevard, scoase maşina din viteză şi se lăsă mângâiată de briza catifelată. De pe coline venea miros de iasomie şi de rozmarin. Neclintirea oraşului la acest moment al zilei îţi tăia răsuflarea.

Ridică privirea spre clădirile impozante şi îşi imagină îngeri cocoţaţi pe marginea acoperişurilor, privind-o ca într-un vis etern: îţi dăm oraşul ţie. Eliberează-te.

Se numea Larkin Conner Barkley. Avea douăzeci şi doi de ani. Locuia într-un loft modern din centrul oraşului, într-o zonă destinată să atragă pictori şi muzicieni de pe ambele coaste ale Americii, nu departe de Los Angeles River.

Larkin apăsă pe acceleraţie şi simţi cum vântul îi umflă părul. O luă spre sud pe Vine, apoi coti spre est pe Wilshire, râzând când trecea în viteză pe lângă semafoare; roşu sau verde, nu-i păsa. Sunetul claxoanelor se pierdea în urma ei. Părul ei lung, de culoarea bănuţilor de un cent, îi biciuia

obrajii. Închise ochii, strângând tare pleoapele, îi ţinu închişi cât putu, apoi îi deschise larg şi râse când văzu că încă mai zbura, drept şi liber – fantoma unei maşini negre decapotabile de două sute de mii de dolari străbătând oraşul într-o goană sălbatică şi liberă. Se năpusti peste podul de la Macarthur Park; încetini în cele din urmă, inevitabil, în timp ce totul în jur se vălurea şi îşi pierdea forma…

Îşi spuse că ochii i se aburiseră din cauza nopţii uscate şi a şuviţelor şfichiuitoare de păr, dar se întâmpla la fel de fiecare dată. În acele câteva minute de traversare în viteză a oraşului putea să fie ea însăşi, pur şi autentic, pentru ca apoi să se piardă din nou atunci când încetinea…

Trecu Alameda hurducându-se, pierzând viteză aşa cum o rană pierde sânge.

Coti spre nord pe o stradă industrială paralelă cu fluviul. Se afla la numai câteva intersecţii de clădirea ei, când explodă airbagul. Aston Martin-ul se răsuci, apoi se opri.

Larkin îşi desfăcu centura şi ieşi împleticindu-se din maşină. Un Mercedes argintiu se oprise pe trotuar, cu bara de protecţie din spate spartă şi îndoită. Pe bancheta din faţă se aflau un bărbat şi o femeie; la volan era bărbatul. În spate mai era un bărbat. Şoferul o ajuta pe femeie, a cărei faţă sângera; bărbatul din spate încerca să iasă, dar nu reuşea să se ridice în picioare.

Larkin bătu cu palma în geamul din dreptul şoferului.

— Aţi păţit ceva? Pot să vă ajut?

Şoferul o privi fără expresie, până să reuşească să o vadă cu adevărat, apoi deschise uşa. Avea o tăietură deasupra ochiului stâng.

— Of, Doamne, spuse Larkin, îmi pare rău! îmi pare rău! Am să sun la Urgenţă. Chem o ambulanţă.

Şoferul era trecut de cincizeci de ani, bine îmbrăcat şi bronzat, cu un inel mare de aur pe mâna dreaptă şi un ceas frumos pe stânga. Femeia se holba amorţită la sângele de pe mâinile ei. Pasagerul de pe bancheta din spate reuşi să desfacă uşa şi se prăbuşi afară în genunchi, apoi se ridică în picioare ţinându-se de maşină.

— Suntem OK, spuse el. Nu-i nimic.

Larkin simţea că trebuie să cheme ajutoare pentru oamenii ăştia.

— Vă rog să staţi jos. Sun la…

— Nu. Lasă-mă să văd ce-i cu tine.

Bărbatul de pe bancheta din spate făcu un pas spre ea, dar se prăbuşi într-un genunchi. În raza farurilor maşinii, Larkin reuşi să îl vadă limpede. Avea ochii mari şi atât de închişi la culoare, încât în lumina aceea slabă păreau negri.

Ea se precipită spre maşină. Găsi telefonul şi tocmai forma 911 când Mercedesul coborî în marşarier de pe trotuar, târând bara de protecţie după el.

— Hei, staţi aşa…!

Mai strigă o dată în urma lor, dar nu încetiniră. Tocmai încerca să reţină numărul de înmatriculare când îl auzi pe bărbatul de pe bancheta din spate îndepărtându-se în fugă pe mijlocul străzii.

O voce subţire o scoase din buimăceală.

— Alo, aici Urgenţele, alo?

— Am avut o coliziune, un accident de maşină…

— Este cineva rănit?

— Ceilalţi au fugit. Este un tip, nu ştiu…

Larkin închise ochii şi recită în minte numărul maşinii. Se temu că l-ar putea uita, aşa că scoase rujul – culoarea Cherry Pink Ice – şi îl scrise pe braţ.

— Doamnă, aveţi nevoie de ajutor?

Larkin se simţea slăbită. Pământul îi fugea de sub picioare, aşa că se aşeză pe jos.

— Doamnă, spuneţi-mi unde anume vă aflaţi.

Larkin se întinse pe spate pe asfaltul rece şi dur. Clădirile întunecate stăteau adunate deasupra ei ca nişte preoţi în sutane negre. Le cercetă cu privirea acoperişurile, căutând îngerii.

Prima patrulă de poliţie ajunse la faţa locului în şapte minute; trei minute mai târziu veni şi Salvarea. Larkin credea că totul avea să se termine în seara aceea, după interogatoriul poliţiştilor, dar coşmarul abia începuse.

1

Fata coborî din maşină prost dispusă, făcând o faţă acră ca să fi arate cât de tare îi displăcea căsuţa dărăpănată şi strada arsă de soare. În timp ce o aştepta, el cercetase casele din împrejurimi ca să elimine orice pericol, curăţând zona aşa cum altcineva şi-ar fi curăţat gâtul. I se părea că iese în evidenţă în cămaşa cu mâneci lungi. Soarele Los Angeles-ului era prea fierbinte pentru mâneci, dar trebuia să ascundă ce se afla sub cămaşă.

— Nu pot să stau aici, zise ea.

— Vorbeşte mai încet.

— N-am mâncat nimic toată ziua şi mirosul ăsta îmi face rău.

— O să mâncăm când o să fim în siguranţă.

Uşa casei se deschise şi îşi făcu apariţia femeia despre care îi vorbise Bud: o femeie îndesată cu dinţi mari, albi şi ochi prietenoşi. Doamna Imelda Arcano administra câteva apartamente de închiriat în Eagle Rock, iar firma lui Bud mai colaborase cu ea şi înainte.

El spera că nu avea să remarce cele patru găuri de glonţ pe care maşina lui le căpătase cu o noapte în urmă în bara din spate.

Se întoarse spre fată.

— Comportamentul ăsta al tău te face să fii remarcată şi ţinută minte. Renunţă la el. Vrei să devii invizibilă.

— Ce-ar fi să aştept în maşină?

Nici nu se punea problema.

— Nu spune nimic. Evită contactul vizual. Lasă-mă pe mine să aranjez.

Fata râse.

— De-abia aştept să văd cum *aranjezi*. Să văd cum o *vrăjeşti*.

El o luă de braţ şi se îndreptară spre casă. Spre lauda ei, fata rămase lângă el iară să facă vreo scenă. Deşi purta nişte ochelari de soare uriaşi, el tot voia să o vadă înăuntru cât mai repede cu putinţă.

Doamna Arcano zâmbi şi mai larg când ei ajunseră la intrare, în semn de bunvenit.

— Domnul Johnson?

— Da.

— Ce cald este astăzi, nu-i aşa? Eu sunt Imelda Arcano.

După coşmarul din Malibu, firma lui Bud făcuse repede aranjamentele pentru noua casă, plătise şi îi spusese doamnei Arcano ce voia să audă, ceea ce probabil nu reprezenta mare lucru. Câştig uşor, chiriaşi discreţi care urmau să dispară într-o săptămână. Trebuia să se întâlnească cu ei numai ca să le dea cheile.

Imelda Arcano îi conduse înăuntru. Bărbatul întârzie îndeajuns ca să mai scruteze o dată strada. Era îngustă şi fără copaci, ceea ce era bine. Avea vizibilitate bună în ambele direcţii, deşi căsuţele erau înghesuite unele într-altele, ceea ce nu prea era bine. În amurg aleile înguste aveau să se umple de

umbre.

El ar fi vrut să o vadă pe doamna Arcano plecată cât mai repede, dar aceasta se lipise de fată – unul dintre lucrurile acelea care se petrec între femei – şi acum le arăta casă, conducându-i prin cele două dormitoare micuţe şi prin baie, apoi prin livingul microscopic şi prin bucătărie până la curtea fără iarbă. El aruncă un ochi prin uşa din spate la grilajul metalic ruginit ce despărţea casa de cea din spatele ei. În curtea vecină era un pitbull alb, legat cu lanţ. Stătea culcat cu botul pe labe, dar nu dormea.

— Televizorul funcţionează? întrebă fata.

— Oh, sigur că da, aveţi cablu. Dar nu şi telefon. Nu are rost să ceri înfiinţarea unei linii telefonice pentru o şedere atât de scurtă.

El îi spusese fetei să nu intre în conversaţie. Se hotărî să fi pună capăt.

— Avem mobilele. Dacă ne lăsaţi cheile, nu vă mai reţinem.

Doamna Arcano se crispă, scoase două chei de pe inel şi plecă. Pentru prima dată în ziua aceea, el o lăsă pe fată singură, ca să aducă bagajele înăuntru. Voia să îl sune pe Bud, să afle ce naiba se petrecuse acolo, dar cel mai mult şi mai mult voia să fie sigur că fata se afla la adăpost.

Aduse înăuntru geanta lui şi a fetei, împreună cu punga pe care o cumpăraseră de la farmacie.

Televizorul mergea, iar fata schimba între ele programele locale de ştiri.

Când îl văzu intrând, izbucni în râs şi îl maimuţări:

— *Dacă ne lăsaţi cheile, nu vă mai reţinem*. Sunt sigură că ai dat-o pe spate cu asta. Cu siguranţă nu te-ai făcut remarcat.

El închise televizorul şi îi dădu punga de la farmacie.

— Rezolvă-ţi părul. După ce termini, mergem să luăm ceva de mâncare.

— Voiam să văd dacă ne dau la ştiri.

— Nu auzim ce se petrece în jur, dacă merge televizorul. Trebuie să auzim. Poate mai târziu.

— Pot să tai sonorul.

— Fă-ţi părul.

El îşi scoase cămaşa. Avea un pistol semiautomat Kimber de calibrul 45 înfipt în curea. Deschise geanta lui şi scoase un toc pentru Kimber, apoi încă un pistol, acesta deja în toc – un Colţ Python 357 Magnum. Prinse Kimber-ul în partea din faţă a pantalonilor şi Python-ul în dreapta.

Luă pe urmă din bagaj o rolă de bandă adezivă şi se duse în bucătărie. Se asigură că uşa din spate era încuiată, apoi se mută în micul dormitor din fund, încuie ferestrele şi trase jaluzelele. Le lipi jos şi pe margine cu bandă, peste tot. Dacă cineva ar fi reuşit să deschidă o fereastră, s-ar fi auzit jaluzelele desprinzându-se de pereţi şi el ar fi aflat. Îşi scoase briceagul şi făcu repede câte o crestătură verticală de opt centimetri în fiecare jaluzea, destul cât să le poată desface cu degetele ca să se uite afară. O auzi intrând în baie. Coopera, în sfârşit. Ştia că era speriată, aşa că îl mira că se străduia fie şi atât.

În drum spre dormitorul din faţă, trecu prin dreptul băii. Ea stătea în faţa oglinzii şi îşi tăia părul arămiu, bogat, cu foarfeca ieftină de la farmacie, lăsând doar cinci centimetri zdrenţuiţi. Nişte cutii de vopsea Clairol erau aliniate pe chiuvetă. Îl zări în oglindă şi îl săgetă cu privirea.

— Detest chestia asta. O să arăt oribil.

Se dezbrăcase, rămânând doar în sutien, dar lăsase uşa deschisă. Bănuia că voia ca el să o vadă. Blugii de cinci sute de dolari cu talie joasă dezvăluiau un delfin zâmbăreţ sărind dintre gropiţele fundului ei. Sutienul era albastru-deschis şi transparent, o culoare perfect potrivită cu pielea ei măslinie. Se uita la el jucându-se cu mâinile prin păr. Îşi ciufulea şuviţele, le îndrepta, le examina.

— Ce zici de alb? spuse ea. M-aş putea vopsi alb. Crezi că te-ar satisface?

— Şaten-închis. E cel mai neutru.

— Sau albastru. Albastru ar fi chiar nostim.

Se întoarse şi îşi expuse corpul.

— Nu ţi-ar plăcea? Retropunk?

El îşi continuă drumul spre dormitorul din faţă, iară să fi răspundă. Nu-şi cumpărase vopsea albastră. Probabil crezuse că nu fusese atent, dar el era atent la orice. Închise şi sigila şi ferestrele dormitorului din faţă, apoi se întoarse în baie. Acum se auzea apa curgând, iar ea stătea aplecată deasupra chiuvetei, cu mănuşi de plastic transparent în mâini, masându-şi vopseaua în păr. Privind-o, îşi scoase mobilul şi îl sună pe Bud Flynn.

— Suntem la locul cu pricina, spuse el. Ce s-a întâmplat astă-noapte?

— Încă mă străduiesc să aflu. Habar n-am. Casa cea nouă este în regulă?

— Au aflat unde suntem, Bud. Aş vrea să ştiu cum au reuşit.

— Încerc să aflu. Aveţi nevoie de ceva?

— Vreau să ştiu cum au reuşit.

— Iisuse, ţi-am zis că mă străduiesc să aflu. Ai nevoie de ceva?

— Am nevoie să ştiu cum au aflat unde suntem.

Închise telefonul chiar când ea se îndrepta din nou, cu apa curgându-i de-a lungul spinării spre delfin, izbutind în cele din urmă să-şi înfăşoare părul într-un prosop. De abia atunci îl remarcă din nou în oglindă şi îi zâmbi.

— Te uiţi la fundul meu.

Pitbull-ul lătra.

El nu stătu pe gânduri. Scoase Python-ul şi dădu fuga în dormitorul din spate. Vârî degetele în crăpătura din jaluzele şi se uită afară, în timp ce fata se apropia grăbită.

— Ce este? întrebă ea.

— Ssst.

Câinele încerca să vadă ceva ce se afla în stânga lor, cu capul lui plat întins şi cu urechile ciulite, fără să latre, doar adulmecând aerul. Pike se uită prin fantă, ascultând atent şi încercând să-şi dea seama ce auzea câinele.

— Ce este? şopti fata.

Câinele reîncepu să latre furios, agitându-se în lanţ.

Pike îi răspunse precipitat peste umăr, exact când primul bărbat apărea de după marginea garajului. Uite că se întâmpla din nou.

— Du-te în faţă, dar nu deschide uşa. Haide. Repede.

O împinse şi ei îi căzu prosopul de pe cap. El îşi trecu peste umăr curelele genţilor, conducând-o către uşă. Se uită afară prin jaluzelele dormitorului din faţă. Un bărbat venea pe alee în timp ce altul traversa curtea, apropiindu-se de casă.

Apucă obrajii fetei în palme şi o sili să se uite la el. Trebuia să-şi înfrângă frica, să-l vadă, să-l asculte. Privirile li se întâlniră şi înţelese că îl asculta.

— Uită-te la mine. Nu la ei; nici la orice altceva. Uită-te la mine până îţi fac semn, pe urmă fugi la maşină cât de repede poţi.

Deschise brusc uşa, îl luă în cătare pe bărbatul de pe alee şi trase două focuri de pistol cu Coltul. Se întoarse spre cel care traversa curtea. Pike îi înfipse şi lui două gloanţe fix în centrul corpului. Cele patru împuşcături părură numai două –

babum, babum. Alergă până în mijlocul curţii şi, nemaivăzând alţi bărbaţi, îi făcu fetei semn cu mâna.

— *Haide*!

Ea alergă cât putu de repede, şi el aprecie asta. El o urmă, alergând cu spatele, cât mai aproape de ea, protejând-o cu propriu-i corp, căci pitbull-ul continua să latre. Mai veneau şi alţii.

Un al treilea bărbat apăru pe alee de după colţul casei, dar îl văzu şi se retrase. Pike trase ultimele două gloanţe. Aşchii de lemn şi tencuială se desprinseră de pe zidul casei, dar bărbatul reuşise să se adăpostească, iar încărcătorul Python-ul era gol. Cel de-al treilea bărbat ripostă aproape imediat şi trase de trei ori, ratându-l pe Pike, dar nimerindu-i Jeep-ul. Pike nu avea timp să vâre Python-ul la loc în toc. Îl aruncă pentru a putea scoate Kimber-ul, mai trase două focuri, apoi alergă spre maşină. Fata deschisese uşa şoferului, dar rămăsese în picioare alături.

— Urcă! strigă Pike. Intră în maşină!

Încă un bărbat apăru lângă casă, trăgând continuu. Pike trase şi el, dar tipul deja se adăpostise.

— *Urcă*!

O împinse pe fată peste schimbătorul de viteze, vârî cheia în contact şi o răsuci violent. Schimbă maneta Jeepului pe tracţiune integrală, apăsă acceleraţia până la podea, apoi se uită la fată.

— Eşti bine? Te-au rănit?

Ea se uita fix înainte, cu ochii roşii şi uzi. Iar plângea.

— Tipii ăia au murit, spuse ea.

Pike îşi lăsă palma pe coapsa ei.

— Larkin, uită-te la mine.

Ea îşi ţinea pleoapele strânse şi îşi frământa mâinile.

— Tocmai au murit trei omeni. Încă trei.

El încercă să îşi îmblânzească vocea.

— N-am să îngădui să ţi se întâmple nimic rău, spuse el. Mă asculţi?

Ea încuviinţă din cap.

Pike coti brusc într-o intersecţie, apoi intră în viteză pe autostradă.

Stătuseră doar douăzeci şi cinci de minute în casa din Eagle Rock, iar acum fugeau. Din nou.

O luară spre nord pe autostrada 101. Pike traversă cele patru benzi către o rampă de ieşire fără să semnalizeze. Larkin

ţipă. Loviră parapetul rampei, Pike străduindu-se din greu să controleze volanul. Se auziră claxoane şi cauciucuri mugind când întoarse maşina spre sensul din care veniseră. Fata îşi îngropase capul între genunchi, aşa cum ţi se spune să stai când urmează să se prăbuşească un avion.

Pike tură tare Jeepul până la următoarea ieşire, apoi apăsă din nou frâna în ultimul moment, făcând un nou salt, fără a-şi lua o clipă ochii de la oglinda retrovizoare.

Fata gemu.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Doamne, ai să ne omori.

Ieşiră pe şoseaua spre Universitatea de Sud, deja aglomerată de traficul după-amiezii. Pike o tăie printr-o benzinărie Chevron, apoi se înghesui în coloană la un stop. Aşteptă cu motorul pornit, încărcându-şi cu gloanţe magazia Kimber-ului şi urmărind în acelaşi timp maşinile care se adunau în jurul lui. La această oră, strada se umplea repede. Pike studie pasagerii din fiecare vehicul, dar nimeni nu i se păru că ar arăta a ucigaş ieşit la vânătoare.

— L-ai recunoscut pe vreunul dintre tipii care au venit după noi? Cel din curtea din faţă, pe lângă care ai trecut, de pildă. L-ai mai văzut vreodată? o întrebă el pe fată.

— N-aş putea… Doamne, s-a întâmplat atât de… nu.

Nu-i văzuse nici pe cei doi pe care îi împuşcase mai înainte; doar nişte siluete întunecate prăbuşindu-se. Până şi Pike abia dacă îi văzuse; bărbaţi aspri de douăzeci-treizeci de ani; tricouri negre şi pistoale.

Telefonul mobil vibră, dar nu-l băgă în seamă. La colţul unei clădiri dădu cu spatele şi ieşi din şosea, accelerând după ce se convinse că nu îi urmăreşte nimeni. După încă zece intersecţii, îşi croi drum prin parcarea unui centru comercial pustiu, genul acela de loc în care magazinele dau faliment la fiecare două luni. La capătul clădirii coti şi intră pe o alee îngustă, unde nu se vedeau decât tomberoane şi gropi. Opri motorul, ieşi din maşină, şi îi deschise fetei uşa.

— Dă-te jos.

Ea nu se mişcă destul de repede, aşa că el o trase afară.

— Hei! Ce naiba – *încetează*!

— Ai dat vreun telefon cuiva?

— *Nu*.

O lipi de maşină, fixând-o acolo cu şoldul şi începu să o caute prin buzunare după un eventual telefon. Ea încercă să se elibereze, dar el o ignoră.

— Încetează – cum să fi sunat? Am fost cu tine tot timpul. Încetează…

El îi înşfacă poşeta Prada de pe podeaua maşinii, răsturnându-i conţinutul pe banchetă.

— Ai înnebunit! Nu am telefon. Mi l-ai luat tu!

El scotoci prin buzunarele poşetei, apoi rămase pe gânduri, ţintuind-o cu privirea.

— Ne-au găsit.

— *Nu ştiu cum ne-au găsit*!

— Arată-mi pantofii.

O împinse în Jeep şi îi scoase pantofii. De astă dată, ea nu mai opuse nicio rezistenţă. Se lăsă pe spetează, lăsându-l să fi ridice picioarele, pe rând.

Pike se întreba dacă nu cumva îi plasaseră fetei vreun emiţător. Îi verifică tocurile pantofilor, apoi se uită la curea şi la nasturii metalici ai blugilor. Când îi smulse cureaua, ea trase adânc aer în piept.

— Îţi place, nu? zise.

Pike îi ignoră zâmbetul. Era obraznic şi perfect.

— Vrei să-mi scot şi pantalonii?

Pike trase geanta ei de voiaj de pe banchetă.

— Eşti de-a dreptul paranoic, râse ea. Astea sunt lucrurile mele. Le-am avut tot timpul cu mine de când am plecat cu şerifii, paranoicule! De ce nu *spui ceva*? De ce *nu vorbeşti cu mine*?

Pike nu credea cu adevărat că avea să descopere ceva, dar trebuia să caute, aşa că verifică din nou totul, fără să o bage în seamă. Asta învăţase la puşcaşii marini – dacă o singură dată nu-ţi cureţi puşca, exact atunci se va bloca.

— Şi ce-o să facem, o să stăm pur şi simplu aici? Măcar suntem *în siguranţă* aici? Vreau să merg acasă.

— Era să fii ucisă, la tine acasă.

— De când sunt cu tine, era să fiu ucisă *de două ori*. *Vreau să mă duc acasă*.

Pike îşi scoase mobilul şi verifică mesajele. Avea trei apeluri ratate de la Bud

Flynn. Apăsă butonul de apel, apoi se întrebă dacă nu cumva îi reperaseră după telefonul lui. Poate că-i ştiau numărul. Bud răspunse imediat.

— M-ai speriat de moarte. Am văzut că nu răspunzi şi am crezut că te-au dat gata.

— Ne-au găsit din nou.

— Nu se poate. Unde sunteţi?

— Ascultă. Ea vrea să se ducă acasă.

Se uită la fată în timp ce spunea asta, iar ea îi întoarse privirea.

Bud nu răspunse imediat, dar când o făcu, avea un ton mai blând.

— Hai s-o luăm uşurel. Hai să ne calmăm. Fata e în siguranţă?

— Da.

— Vreau să mă asigur că am înţeles corect – spui că v-au găsit în casa din Malibu, sau în cea în care tocmai v-am trimis eu, din Eagle Rock?

Cu o noapte înainte Bud îi trimisese la o casă sigură din Malibu, apoi la cea din Eagle Rock, după ce asasinii îi atacaseră în Malibu.

— Cea din Eagle Rock. Ne-ai trimis la două case nesigure, Bud.

— Nu se poate. *Nu* aveau de unde să ştie de ultima casă.

— Au mai murit trei oameni. Crezi că agenţii federali mă mai acoperă sau nu? Trebuie să ştiu şi eu, Bud.

Bud ştia deja despre cei doi morţi din Malibu. Cei de la FBI făcuseră scandal, dar promiseseră să fi acopere pe Pike şi pe fată în faţa poliţiei locale.

De data asta nu mai părea la fel de sigur.

— Am să vorbesc cu ei.

— Vorbeşte repede. Mi-am pierdut un pistol, cel de 357. Când poliţia îi va verifica seria, vor da de numele meu.

Bud fluieră uşor, parcă mai degrabă de oboseală, decât de furie.

— Bine, dă-mi-o să vorbesc cu ea.

Pike îi dădu telefonul. Fata îl duse la ureche, dar acum părea nesigură. Ascultă câteva minute şi vorbi numai o dată.

— Mi-e foarte frică, spuse ea. Nu aş putea să mă duc acasă?

Pike ştia răspunsul dinainte de a-şi recupera telefonul. Se afla pe o alee din sud-estul oraşului Los Angeles, peste care până atunci doar zburase în avionul cu reacţie al familiei ei, şi asta numai pentru că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Pike îi luă telefonul.

Bud spuse:

— Bine, ascultă… e mai sigur să rămână cu tine. Eu

consider că aşa este cel mai bine; la fel şi tatăl ei. Am să aranjez altă casă…

— Lasă casele. I-ai identificat pe tipii din Malibu?

— Trebuie să vă plasăm undeva unde să fiţi în siguranţă.

— Casele voastre nu sunt bune de nimic. Găsesc eu una.

— Joe… nu poţi să mă laşi pe dinafară. Cum o să mai ştiu…

— Mi-ai dat-o mie în grijă, Bud. E a mea.

Pike închise telefonul. Fata îl privea.

— Dacă vrei să te întorci acasă, te duc acasă.

I se păru că rămâne o clipă pe gânduri, dar apoi ea dădu din umeri.

— Rămân.

— Urcă.

Pike o ajută să intre în Jeep, apoi scrută ambele capete ale aleii. Dacă un martor îi reţinuse numărul de la maşină, probabil că poliţia căuta deja un Jeep Cherokee roşu. Voia să evite poliţia, dar nu putea rămâne pe loc. Dacă nu te mişti, nu eşti altceva decât o ţintă.

Aleea era pustie. În momentul acesta, el şi fata erau invizibili. Dacă putea menţine acest statut, fata avea să supravieţuiască.

La Fairfax coti pe Sunset spre Bristol Farms şi parcă cât putu mai departe de intersecţie, ca să ascundă Jeepul.

— Trebuie să dau un telefon. Dă-te jos.

— De ce nu suni din maşină? întrebă ea.

— N-am încredere în mobilul meu. Dă-te jos.

— Nu pot să te aştept aici?

— Nu.

Pike era îngrijorat că ea s-ar putea răzgândi, şi atunci ar fugi şi ar fi omorâtă. Larkin ocoli repede Jeep-ul ca să ajungă lângă el.

— Pe cine suni?

— Avem nevoie de o maşină nouă şi de un loc unde să stăm. Dacă ne urmăreşte poliţia, asta ne schimbă mişcările.

— Ce mişcări? Ce-o să facem?

Pike obosise să tot vorbească, aşa că tăcu. O conduse la un şir de telefoane publice din faţa magazinului şi băgă nişte fise într-unul. Larkin se uită spre magazin.

— Vreau să iau ceva de mâncare.

— Mai târziu.

Pike avea o mică prăvălie de arme în Culver City, cu cinci angajaţi – toţi foşti ofiţeri de poliţie.

La al doilea apel răspunse un bărbat pe nume Ronnie.

— Magazinul de arme.

— Sun în două minute, închise.

Larkin îl apucă strâns de braţ.

— Cine era?

— Lucrează pentru mine.

— E tot bodyguard?

Pike o ignoră, cu ochii la secundarul de pe ecranul Rolexului. Ronnie avea să se ducă alături, la spălătorie, ca să-i aştepte telefonul.

În timp ce aştepta, trecură pe lângă ei doi bărbaţi de douăzeci şi cind-treizeci de ani care ieşiseră din magazin. Unul dintre ei o măsură cu privirea pe Larkin şi rânji, celălalt se holbă la faţa ei. Ea le întoarse privirea. Pike încercă să-şi dea seama dacă cel de-al doilea bărbat o recunoscuse. În parcare începură să se hâjjonească, apoi se urcară într-o Toyota neagră, aşa că decise că nu era cazul.

— Să nu mai faci asta, zise el.

— Ce?

— Să te uiţi direct la oameni cum te-ai uitat la tipii ăştia. Renunţă.

Avu impresia că o să-i spună ceva, dar ea strânse din buze şi privi înspre magazin.

— Aş fi putut să iau ceva de mâncare până acum.

Când trecură cele două minute, Pike dădu telefon şi Ronnie răspunse. Îi expuse pe scurt situaţia, apoi îi spuse să închidă prăvălia şi să trimită pe toată lumea acasă. Cei care o voiau moartă pe Larkin aveau să încerce să dea de ea găsindu-l pe el sau pe oamenii din viaţa lui.

— Am înţeles, spuse Ronnie. De ce ai nevoie?

— De o maşină şi un telefon mobil. Cumpără unul din alea cu cartelă.

— S-a făcut. Poţi să foloseşti Lexus-ul meu, dacă vrei. Îţi convine?

Lexus-ul lui Ronnie avea doisprezece ani. Soţia lui i-l dăduse fiicei lor, dar fata era plecată la facultatea de Drept, aşa că maşina stătea mai mult în parcare.

Pike îi spuse lui Ronnie să ducă Lexus-ul în treizeci şi cinci de minute la un supermarket Albertson pe care îl ştiau amândoi, să-l lase acolo şi să plece. În treizeci şi cinci de minute avea timp să treacă şi pe-acasă înainte să se descotorosească deleep.

Puse receptorul în furcă şi o conduse imediat pe fată înapoi la Jeep. Simţea trecerea minutelor ca pe o cursă pe care o pierdea. Viteza era totul. Viteza înseamnă viaţă.

Ea îl trase de braţ.

— Mergi prea repede.

— Avem o mulţime de lucruri de făcut.

— Unde mergem?

— La mine acasă.

— Acolo vom sta?

— Nu. Probabil că asasinii o să ajungă şi acolo.

Pike locuia într-un complex rezidenţial din Culver City, înconjurat de un zid cu stucaturi ale cărui porţi se deschideau cu un card magnetic. Apartamentele, în grupuri de câte patru, înconjurau două terenuri de tenis şi o piscină. Blocul lui era în capătul îndepărtat, oarecum ferit de restul.

Pike conduse maşina direct către complex, dar nu intră. Înconjură zidul, să vadă dacă supraveghea cineva poarta sau pândea Jeep-ul, apoi coti spre aleea din spate.

Larkin se uită în jur, la clădiri.

— Nu-i chiar atât de rău. Cât câştigă un bodyguard?

— Culcă-te la podea, sub bord, îi spuse Pike.

— Poţi să-mi dai ceva de mâncare când ajungem la tine?

— Tu nu te dai jos din maşină.

Chiar fără să se uite la ea, fu sigur că dăduse ochii peste cap, dar îl ascultă şi se strecură sub bord.

— Când îmi spune un bărbat să mă aşez în poziţia asta, de obicei aşteaptă altceva de la mine.

Pike îi aruncă o privire scurtă.

— Ce nostim!

— Atunci, de ce nu râzi? Bodyguarzii nu râd niciodată?

— Eu nu sunt bodyguard.

Se îndreptă spre locul unde parca de obicei. În parcare se aflau numai trei maşini, iar el le cunoştea pe toate. Opri, dar lăsă motorul pornit şi nu scoase maşina din viteză. Locul era decorat cu palmieri, hibiscus şi arbuşti catifelaţi de pasărea-paradisului, iar printre palmieri şerpuiau alei pavate. Pike se uită la jocul de nuanţe verzi şi maronii de pe stucatura zidurilor. Nu văzu nimic neobişnuit, aşa că opri motorul.

— Mă întorc în treizeci de secunde. Rămâi aici. Nu te mişca.

Se dădu jos din maşină înainte ca ea să apuce să-i răspundă şi urcă treptele spre intrarea locuinţei lui. Verifică

cele două încuietori şi nu văzu vreun semn să fi fost forţate. Intră şi se duse la o firidă scobită în perete. Îşi instalase un sistem de supraveghere video care acoperea intrarea în casă, ferestrele de la parter şi parcarea. Cele şase camere captau imagini la fiecare opt secunde.

Pike activă alarma, se strecură afară şi se întoarse la Jeep. Larkin îl aştepta în continuare sub bord.

— Ce ai făcut acolo?

— Nu ştiu nimic despre indivizii ăştia, spuse el. Dacă vin încoace, o să le văd feţele şi o să am ceva de la care să pornesc.

— Pot să mă ridic?

— Sigur.

După ce ieşiră pe poartă, Pike vira spre supermarketul Albertson.

Larkin se strecură afară de sub bord şi îşi fixă centura de siguranţă. Părea mai calmă acum. Parcă se simţea mai bine. Şi el se simţea mai bine.

— Şi acum ce facem? întrebă ea.

— Facem rost de o maşină nouă şi de un loc unde să putem rămâne în siguranţă. Mai avem încă multe de făcut.

— Dacă nu eşti bodyguard, atunci ce eşti? Bud i-a spus tatii că ai fost poliţist.

— A trecut multă vreme de atunci.

— Cu ce te ocupi acum? Ce răspunzi când te întreabă cineva cu ce te ocupi? Să zicem că eşti la o petrecere, sau la bar, şi stai de vorbă cu o femeie care îţi place. Ce-i spui?

— Sunt om de afaceri.

Larkin râse, dar râsul îi sună strident şi încordat.

— Am crescut printre oameni de afaceri. Tu nu eşti ca ei.

Pike ar fi vrut ca ea să nu mai vorbească, dar ştia că spaima care îi încolţise în suflet sporea aşa cum sporeşte căldura cărbunilor când sufli în foc. Era un moment de linişte, iar momentele de linişte sunt cele mai grele într-o bătălie. Poţi să te descurci al naibii de bine în vâltoarea luptei, dar în clipe ca acestea, când ai răgaz să cazi pe gânduri, atunci începi să tremuri ca un câine plouat în bătaia vântului. Îşi dădea seama că fata se simţea ca un câine plouat.

— Indiferent ce sunt, nu am de gând să-ţi fac rău şi nu am să las pe nimeni să îţi facă rău.

— Promiţi?

— E purul adevăr.

Îi ciufuli părul încă aspru de la vopsea.

O vreme ea nu mai spuse nimic, iar Pike savură cu recunoştinţă tăcerea.

Lexus-ul verde aştepta în parcare, o picătură oarecare în marea de maşini anonime. Pike parcă Jeep-ul în cel mai apropiat loc liber. Întinse mâna sub bord şi scoase un Smith & Wesson calibrul 40 pe care i-l lăsă lui Larkin în poală.

— Pune-l în poşetă.

— Nici nu mă ating de el. Urăsc armele.

Atunci el pipăi din nou sub bord şi scoase de acolo un Beretta 380 de buzunar şi o cutie de plastic plină cu încărcătoare. I le aruncă pe toate în poală.

— Of, Doamne, ce fel de monstru eşti?

Căută din nou sub bord, pentru ultima dată, şi trase afară o pungă de plastic cu fermoar care conţinea două mii de dolari, mai multe cârduri şi un permis de conducere cu poza lui şi cu numele Fred C. Howe. Îi puse punga în braţe, împreună cu pistoalele.

Se dădu jos şi duse bagajele la Lexus, apoi se aplecă să caute sub roata din stânga faţă, unde lăsase Ronnie cheile. Apoi încărcă bagajele în Lexus şi încuie Jeep-ul, ascunzând cheile sub acelaşi cauciuc. Ronnie urma să vină mai târziu să-l ia.

Larkin îl urmări din priviri, cu braţele încrucişate.

— Ce facem acum?

— În primul rând, ne urcăm în maşină.

Pike îşi înfipse Kimber-ul sub braţul drept, cu patul la îndemână, pregătit. Ronnie lăsase telefonul împreună cu un bilet pe podea, în faţa scaunului şoferului. Lângă telefon se mai afla un încărcător pentru maşină, un al doilea încărcător, de reţea, şi un dispozitiv hands-free.

— *Mor* de foame, spuse Larkin. *Te rog*, putem merge să mâncăm ceva?

Pike studie telefonul ca să îşi dea seama cum funcţionează, apoi porni Lexus-ul şi începu să dea cu spatele, formând deja numărul unei agente imobiliare pe care o cunoştea.

— Încă nu.

Larkin deveni stacojie de furie.

— Este *absurd*! Mă doare stomacul de foame.

Pike avea nevoie de un loc unde să se ascundă amândoi. Se gândise la un motel, dar un asemenea loc sporea contactele cu oamenii, iar contactele trebuiau evitate. Aveau nevoie de un loc

ferit, unde nimeni să n-o recunoască pe fată, un loc unde să se poată instala imediat, fără să li se pună întrebări, ceea ce însemna că nu putea trata cu străini. O ajutase cândva pe agenta imobiliară să scape de un fost soţ violent, iar de atunci cumpărase sau vânduse câteva proprietăţi cu ajutorul ei.

O prinse la telefon şi îi spuse ce-i trebuia. Larkin stătea bosumflată, cu braţele încrucişate, sprijinită de portiera din partea ei.

— Ajutor! Ajutor! spuse ea. Mă violează! Ajutor! zise ea.

— Cu cine eşti acolo? îl întrebă agenta imobiliară.

— Am grijă de un copil…

Larkin, se apropie de telefon:

— Şi acum nu vrea să-mi dea să mănânc! *Mor de foame*!

Pike trase telefonul mai într-o parte ca să poată vorbi în continuare.

— Poţi să îmi găseşti o casă?

— Cred că am ceva care se potriveşte. Te sun înapoi.

Pike încheie convorbirea şi îi aruncă fetei o privire. Îl fixa prin lentilele întunecate ale ochelarilor, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă ce-o să facă. Probabil că îl testa. Tot ce ştia Pike despre fata asta aflase de la Bud Flynn şi de la tatăl ei în ultimele şaptesprezece ore, iar acum deja se convinsese că pe informaţiile de la Bud nu puteai pune bază.

Pike se uită mai bine la ea.

— Cum te cheamă?

Ea îşi scoase ochelarii şi se încruntă spre el, cu aerul că-i părea retardat.

— Cum adică? E un fel de joc?

— Cum te cheamă?

Ea făcu o faţă iritată.

— LARKIN CONNER BARKLEY!

— Şi cum se numeşte tatăl tău?

— CONNER BARKLEY! IAR MAMA A MURIT! O CHEMA JANICE! SUNT COPIL SINGUR LA PĂRINŢI! *TE BAG ÎNMĂ-TA*!

Pike arătă spre poşeta ei.

— Permisul de conducere şi cârdurile. Arată-mi-le!

Fata nu se opuse. Cotrobăi în geantă, scoase portofelul şi i-l aruncă.

— N-ai decât să foloseşti cârdurile ca să-mi cumperi ceva de mâncare.

Pike deschise portofelul şi trase afară carnetul de

conducere. Avea poza ei, iar dedesubt scria Larkin Conner Barkley. Adresa indica un zgârie-nori din Century City, dar atât Bud, cât şi tatăl ei vorbiseră despre o casă din Beverly Hills…

— Stai în Century City? întrebă Pike.

— Este clădirea corporaţiei familiei. Toate actele şi toată corespondenţa sunt pe această adresă.

— Dar unde locuieşti, de fapt?

— Mi-am luat un loft minunat în centru. Într-una din clădirile noastre.

— Acolo au venit când au încercat să te omoare prima dată?

— Nu. Eram la tata. În Beverly Hills.

— Cine este Alex Meesh?

Ea se înmuie ca o păpuşă de ceară lăsată în soare. Se ghemui în scaun, fără nicio urmă din aplombul pe care i-l dăduse furia.

— Tipul care încearcă să mă omoare.

Pike auzise deja povestea de la tatăl fetei şi de la Bud, dar voia acum să o audă de la ea.

— De ce te vrea moartă?

Ea privea în gol prin parbriz.

— Nu ştiu. Pentru că l-am văzut în seara aia cu soţii King. Când am avut accidentul. Pentru că am decis să cooperez cu Departamentul de Justiţie.

Pike îi studie cârdurile, aruncând din când în când un ochi şi la drum. Toate fuseseră emise pe numele Larkin Barkley, uneori şi cu al doilea nume, alteori fără. Trase afară unul American Express şi unul Visa. Cel American Express era dintre cele negre, speciale, care indica faptul că îl alimenta cu cel puţin o sută cincizeci de mii de dolari în fiecare an. Îi aruncă portofelul înapoi la picioare.

Ştia ceea ce îi spuseseră tatăl fetei şi Bud, dar acum voia să identifice singur jucătorii şi să descopere ce anume era adevărat şi ce nu. Avea nevoie de ajutor ca să se lămurească, aşa că formă încă un număr de telefon.

Larkin schiţă un surâs.

— Sper că suni ca să faci rezervări la masă.

— Sun pe cineva care ne poate da o mână de ajutor.

Răspunse un bărbat.

— Agenţia de detectivi Elvis Cole.

— Eu sunt. Vin încolo.

Pike închise telefonul şi se îndreptă spre munte.

2

Cu treizeci şi două de ore mai devreme, în dimineaţa când începuse totul, peste Ocean Avenue plutea fumul luminii aurii provenite de la felinarele stradale şi de la blocurile de apartamente care mărgineau Santa Monica în partea dinspre mare. Joe Pike alerga prin mijlocul străzii, însoţit de un coiot care ţinea pasul cu el din umbra falezei. Era trei şi cincizeci şi două de minute dimineaţa. Pacificul era ascuns în întuneric şi pământul se termina la marginea zdrenţuită a falezei, înghiţit de un abis negru. Lui Pike îi plăcea pacea acestui moment al zilei, când putea să alerge pe mijlocul străzii pustii.

Se uită din nou în umbra falezei. Coiotul făcea slalom printre palmieri. Era un mascul bătrân, cu faţa albă şi speriată, coborât din canioane după hrană. De fiecare dată când Pike se uita peste umăr, animalul îl fixa atent, chiar dacă alerga. Coioţii aveau regulile lor pentru convieţuirea cu oamenii, de aceea reuşiseră să apară şi să se înmulţească în Los Angeles. Una dintre aceste reguli era să iasă numai noaptea. Considerau, probabil, că noaptea aparţine sălbăticiunilor. Iar acest coiot credea, probabil, că Pike încalcă regulile.

Joe Pike alerga deseori pe acest traseu: spre vest pe Washington, de la locuinţa lui, apoi spre nord pe Ocean, până la San Vincente, apoi spre est pe Fourth Street, unde trepte abrupte de beton coborau de pe faleză ca nişte colţi. O sută optzeci şi nouă de trepte înfipte în faleză, întrerupte de patru ori de nişte platforme mici menite să-i oprească din cădere pe cei care alunecau. În această dimineaţă, rucsacul lui Pike era mai greu pentru că ducea în el patru pungi de câte cinci kilograme de făină.

Intenţiona să urce şi să coboare în fugă treptele de douăzeci de ori, înainte să se îndrepte spre casă.

Ştia că în cele din urmă i se va telefona, dar în acea dimineaţă se simţea cufundat complet în senzaţia familiară de siguranţă a efortului şi a transpiraţiei. Numai că telefonul începu să vibreze. Se opri şi răspunse.

— Pun pariu că nu ştii cu cine vorbeşti, spuse bărbatul de la capătul celălalt al firului.

Pike nu mai auzise această voce de când fusese răpit un puşti de opt ani pe nume Ben Chenier. El şi prietenul său Elvis Cole îl căutaseră pe puşti, dar ca să îl găsească pe răpitor avuseseră nevoie de ajutor din partea bărbatului de la telefon. Răsplata pe care le-o ceruse fusese simplă – într-o zi, bărbatul

avea să îl caute şi să fi ceară un serviciu, iar el avea să zică da. Serviciul putea fi oricare şi putea fi genul de treabă pe care Pike nu mai voia s-o facă şi n-o mai făcea, dar acesta era preţul pentru ajutorul primit ca să îl salveze pe Ben Chenier, iar Pike acceptase.

— Eşti Jon Stone, zise el.

Stone râse.

— Măi, măi. Îţi aduci aminte. Ţi-am spus că am să te caut cândva şi te caut acum. Ia să vedem dacă eşti om de cuvânt.

Pike se uită la ceas.

— E patru dimineaţa.

— Încerc să te prind încă de aseară, prietene. Iartă-mă, dacă te-am trezit, dar dacă mă pasezi, va trebui să caut pe altcineva.

— Despre ce e vorba?

— Trebuie supravegheat un pachet şi este deja fierbinte.

Un pachet însemna o persoană. Iar fierbinte însemna că deja se făcuseră atentate la viaţa sa.

— De ce este acest pachet în pericol?

— Habar n-am şi nu mă interesează decât ca tu să îţi respecţi promisiunea. Trebuie să le spun unor oameni dacă accepţi sau nu.

Umbre cenuşii pluteau printre palmieri ca nişte stafii. Încă doi coioţi se alăturaseră primului. Ţineau capetele plecate, dar ochii lor prindeau lumina galbenă. Pike se întrebă cum ar fi fost să alerge noaptea împreună cu ei, auzind şi văzând ceea ce auzeau şi vedeau ei, atât aici, în oraş, cât şi prin canioane.

Vocea lui Stone devenea tensionată.

— Tipul care m-a sunat a spus că te cunoaşte. Bud Elynn.

Pike reveni din canioane.

— Da.

— Păi, Elynn e omul cu treaba. Asigură un fel de pază personală pentru nişte tipi care au atâta mălai, că şi rahatu le iese verde. Vreau şi eu partea mea din mălaiul ăsta verde, Pike. Îmi eşti dator. Te bagi sau nu?

— Da, spuse Pike.

— Eşti omul meu. Te sun mai târziu să-ţi spun unde are loc întâlnirea.

Pike închise telefonul. Nişte lumini de frână se aprinseră la vreo patru sute de metri mai încolo, unde San Vincente se intersecta cu Ocean. Se uită după ele până ce dispărură, apoi îşi săltă din nou rucsacul şi îşi reluă alergarea. Opt sau zece

coioţi îl aşteptau acum la marginea întunericului. Până la răsărit, oraşul le aparţinea.

Cincisprezece ore mai târziu, ajunse la rămăşiţele unei biserici din deşert, la cincizeci de kilometri nord de Los Angeles. Ani lungi de vânturi furibunde, de soare arzător şi de absenţă a oamenilor dăduseră zidurilor culoarea prafului. Era un loc pustiu, cu atât mai dezolant cu cât soarele se pregătea şi el să apună.

O limuzină neagră cu ferestre negre şi un Hummer la fel de negru erau parcate în apropiere, apariţii la fel de bizare în locul acela precum nişte nestemate negre strălucitoare. Nu se vedeau când ieşeai de pe autostradă, deşi erau în mijlocul deşertului. Pike îşi opri Jeep-ul în faţa lor. Umbre întunecate se mişcară în spatele ferestrelor fumurii ale Hummer-ului, dar în limuzină nu se vedea nimic. Pike rămase în maşină, aşteptând, iar în uşa bisericii apărură Bud Flynn şi încă un bărbat. Acesta din urmă părea nervos şi se întoarse în clădirea ruinată, dar Bud ieşi zâmbind, traversând, prin soarele care pălea, douăzeci de ani şi două generaţii.

Pike nu îl mai văzuse pe Bud din ziua aceea de la Shortstop Lounge, când demisionase de la poliţia din Los Angeles şi dorise să fi spună acest lucru faţă în faţă, ţinând cont cât fuseseră de apropiaţi. Bud îl întrebase dacă avea deja în vedere alt serviciu, iar el îi spusese că semnase un contract cu o organizaţie militară profesionistă din Londra. Bud nu-l aprobase. Reacţionase ca un tată dezamăgit, înfuriat de alegerea făcută de fiul său, şi asta fusese tot.

Acum Pike simţi căldura unor amintiri mai vechi, mai bune, şi se dădu jos din Jeep. Bud arăta mai bătrân, dar încă în formă şi gata de treabă.

— Mă bucur să te văd, poliţist Pike, spuse Bud, întinzându-i mâna. A trecut o mulţime de vreme. Prea multă.

Pike îl trase aproape şi îl îmbrăţişă, iar Bud îl lovi uşurel cu palma pe spate.

— Lucrez în investigaţii corporatiste acum, Joe. De paisprezece ani; în martie se fac cincisprezece. Uneori, investigaţiile conduc la probleme de securitate. Un prieten mi-a dat numele lui Stone, spunându-mi că are o listă de foşti agenţi care au lucrat pentru Secret Service – oameni cu experienţă în materie de clienţi cu mare risc. Căutam pe cineva potrivit şi el a pomenit numele tău.

Pike aruncă o privire spre Hummer.

— Fata e acolo?

Jon Stone îi explicase în mare despre ce era vorba: o tânără dintr-o familie înstărită reuşise să supravieţuiască în urma a trei atentate la viaţa ei, iar Bud Flynn fusese angajat ca să fi asigure protecţie. Punct. Lui Stone îi era de ajuns să ştie că fata era bogată. O persoană cu experienţa lui Pike putea costa o grămadă de bani, iar Stone urma să fi stoarcă pe oamenii aceia şi de ultimul bănuţ.

Flynn se întoarse spre biserică.

— Hai să intrăm. Vei putea să îl cunoşti pe tatăl ei şi îţi voi explica tot ce s-a petrecut.

Biserica mirosea a sal vie şi a urină. Pe podeaua de beton zăceau aruncate cutii goale de bere şi reviste, murdare de nisipul adus de vânt prin spărturile pereţilor şi decolorate de timp. Pike presupunea că mirosul de urină provenea de la animale. Bărbatul care ieşise mai devreme în uşă se afla acolo împreună cu un altul. Primul era supraponderal, cu o faţă pătrăţoasă şi nişte şuviţe unsuroase de păr pe care şi le tot dădea deoparte din ochi. Prietenul său era mai subţire şi mai în vârstă, probabil trecut puţin de cincizeci de ani, cu o privire inteligentă de om de afaceri, încruntat şi cu gura strânsă într-o permanentă dezaprobare. Lângă uşă era o servietă din piele de Córdoba.

Bud dădu din cap spre bărbatul cu păr unsuros.

— Joe, dânsul este Conner Barkley. Domnule Barkley, Joe Pike.

Barkley schiţă un zâmbet, nu prea în largul său.

— Bună ziua.

Purta o cămaşă de mătase cu mâneci scurte care îi dădea la iveală burta umflată peste curea. Tipul încruntat nu avea cravată şi era îmbrăcat într-un sacou sport scump, de culoare gri-antracit. Pike purta un tricou gri fără mâneci, blugi şi adidaşi.

Tipul încruntat scoase din buzunarul hainei nişte hârtii împăturite şi un stilou.

— Domnule Pike, numele meu este Gordon Kline. Sunt avocatul domnului Barkley. Acesta este un contract de confidenţialitate, în care se specifică faptul că nu puteţi relata, repeta sau dezvălui în nicio formă nimic din ceea ce vă va spune domnul Barkley astăzi sau cât timp veţi fi în slujba dumnealui. Trebuie să semnaţi acest contract.

Kline îi întinse hârtiile şi stiloul, dar Pike nu făcu niciun

gest ca să le ia.

Îl văzu pe Conner Barkley uitându-se fix la săgeţile roşii groase tatuate pe umerii lui. Se obişnuise ca oamenii să se holbeze la ele. Tatuajele fuseseră făcute înainte de prima lui bătălie. Erau cu vârful înainte.

Barkley îşi desprinse privirea de pe tatuaje, cu o expresie îngrijorată.

— Asta e omul pe care vrei să îl angajezi?

— Este cel mai bun din branşă, domnule Barkley. Va avea grijă ca Larkin să rămână în viaţă.

Kline îi întinse din nou hârtiile.

— Vă rog să semnaţi aici.

— Nu, spuse Pike.

Sprâncenele lui Barkley se încreţiră asemenea unor râme nervoase.

— Cred că ajunge, Cordon. Cred că putem trece peste asta. Nu-i aşa, Bud?

Kline se încruntă şi mai tare, dar renunţă la hârtii, iar Bud continuă.

— OK, uite despre ce este vorba. Fiica domnului Barkley este martor federal. A acceptat să depună mărturie peste două săptămâni într-un proces federal. În ultimele zece zile au avut loc trei atentate la viaţa ei, toate trei foarte aproape de reuşită. Nu am altă variantă decât să procedez neconvenţional.

Deşertul se umpluse de lumina roşie a apusului de soare. Se simţea temperatura scăzând.

— De ce nu este inclusă într-un program de protecţie a martorilor?

— A fost, răspunse Barkley, dându-şi din nou părul din ochi. Şi era să fie omorâtă.

Cordon Kline îşi încrucişă braţele cu aerul că întregul guvern al Statelor Unite nu reprezenta decât o bătaie de joc pe seama contribuabililor.

— Incompetenţi! zise el.

— Acum unsprezece zile, spuse Bud, Larkin a fost implicată într-un accident de circulaţie – la ora trei noaptea s-a tamponat cu un Mercedes. Erau trei persoane în maşină: o pereche, George şi Elaine King – era maşina lor – şi un pasager bărbat pe bancheta din spate. Numele George King îţi spune ceva?

Pike clătină din cap, aşa că Bud îi explică.

— Este un investitor imobiliar, suspect de curat, fără datorii, fără ipoteci, fără proiecte controversate. George

sângera, aşa că Larkin s-a dus să îl ajute. Celălalt bărbat era şi el rănit, dar a şters-o. Pe urmă George şi-a revenit şi el destul cât să dispară cu maşina, dar Larkin i-a ţinut minte numărul. A doua zi, familia King a relatat poliţiei altă versiune – au susţinut că erau singuri. Două zile mai târziu, nişte agenţi de la Departamentul de Justiţie au contactat-o pe Larkin împreună cu un desenator. După vreo sută de schiţe, Larkin l-a identificat pe bărbatul dispărut drept Alexander Liman Meesh, un asasin condamnat despre care agenţii federali credeau că trăieşte la Bogotá, în Columbia. Am un dosar al lui de la cei de la FBI, pot să ţi-l dau să îl vezi.

— Cum a ajuns un accident de circulaţie anchetă federală?

Kline nu mai părea supărat că Pike nu îi semnase hârtiile.

Pike l-ar fi descris drept concentrat, preocupat şi sută la sută om de afaceri.

— Iniţial, din cauza lui King. Cei de la Departamentul de Justiţie ne-au spus că-l suspectau că spală bani prin compania sa imobiliară. Ei cred că Meesh a revenit în Statele Unite cu bani de la cartelul drogurilor ca să fi investească prin intermediul lui.

Kline se întunecă la faţă, apoi se uită la tatăl fetei.

— Autorităţile au nevoie de Larkin ca să facă legătura între King şi un criminal recunoscut. Consideră că, ajutaţi de mărturia ei, ar putea obţine o anchetă şi l-ar putea obliga să dea la cercetat registrele contabile. Tatăl fetei şi cu mine am fost împotriva implicării ei în poveste. Uite ce-a ieşit!

— Aşadar, cel care îi doreşte moartea este King?

— King este un tip cu bani, care face bani, spuse Bud. Nu are niciun fel de cazier, niciun fel de legătură cu acte violente în trecut, niciun fel de conexiune cu domeniul în care activează Meesh. Cei de la Departamentul de Justiţie cred că Meesh încearcă să protejeze banii băgaţi în proiectele lui King. Dacă ar începe o anchetă împotriva acestuia, atunci toate proiectele şi toate investiţiile sale ar fi blocate, aşadar Meesh doreşte să nu existe nicio anchetă. King s-ar putea să nici nu ştie că Meesh vrea să se descotorosească de fată. S-ar putea să nu ştie nici de unde anume provin banii.

— Dar i-a întrebat cineva pe vreunul din soţii King?

— Au dispărut. Cei de la firmă spun că au plecat într-o vacanţă programată dinainte, dar nimeni de la Departamentul de Justiţie nu îi crede.

Conner Barkley îşi trecu din nou degetele prin păr.

— Este un coşmar. Toată povestea a devenit un coşmar, iar acum…

Bud îl întrerupse.

— Conner, vrei să mă laşi un minut cujoe? Ne întâlnim la maşină. Cordon, te rog…

După ce se îndepărtară, Pike zise:

— Nu sunt bodyguard.

— Ascultă, Joe, prima dată când au venit după ea, puştoaica era la părinţi. Casa asta a familiei Barkley este o adevărată fortăreaţă – două hectare în Beverly Hills, la nord de Sunset, agenţi de pază non-stop şi un personal numeros. Sunt oameni bogaţi.

Bud deschise servieta de piele şi scoase câteva fotografii neprelucrate. În ele se vedeau trei siluete neclare trecând noaptea pe lângă o piscină, apoi traversând o curte, pe urmă în faţa unor uşi de sticlă.

— Au fost făcute de camerele de supraveghere. În asta şi în cealaltă feţele se disting, dar nu am reuşit încă să fi identificăm. Au pus mâna pe o menajeră şi au încercat să afle cum să dea de Larkin. Au bătut-o rău, au strâns-o de gât, i-au rupt nasul şi trei dinţi.

— Cât de aproape au ajuns?

— Erau foarte aproape, dar a venit poliţia. Pe urmă au băgat-o în programul de protecţie a martorilor. Şerifii federali au mutat-o chiar în aceeaşi seară la o casă sigură de lângă San Francisco – asta se întâmpla acum şase zile. În seara următoare a avut loc un nou atentat. La casa cea sigură. Un şerif federal a fost ucis, altul rănit. Băieţii ăştia nu ştiu de glumă.

Pike auzi trântindu-se o portieră de macină şi se apropie de fereastră. Larkin Conner ieşise din limuzină ca să-i întâmpine pe tatăl ei şi pe Kline. Avea o faţă în formă de inimă şi un nas îngust puţin înclinat spre stânga. Capul îi era încununat de nişte şuviţe de păr roşu strălucitor ce păreau şerpi în mişcare. Era îmbrăcată într-un şort strâmt şi un tricou verde şi ţinea sub braţ un câine minuscul, într-o geantă roz de firmă. Era unul dintre acei câini liliputani cu ochii cât cepele care tremură când sunt speriaţi. Pike ştia sigur că va lătra când nu trebuie şi îi va provoca fetei moartea.

Se întoarse de la fereastră.

— Aceiaşi oameni?

— Nu avem de unde şti. Larkin şi-a sunat părinţii şi până la

răsăritul soarelui se întorsese deja în Beverly Hills. Se lămuriseră cum e cu protecţia federală. Domnul Barkley m-a angajat pe mine şi am mutat-o într-un hotel, dar ne-au atacat iarăşi peste numai câteva ore.

— Aşadar, au aflat unde se află în toate cele trei cazuri.

— Da.

— La FBI sunt scurgeri de informaţii.

Bud îşi încleştă fălcile sugerând că şi el gândea la fel, dar nu voia să o spună.

— Am o casă în Malibu. Vreau să te duci cu ea acolo astă-seară – numai tu. Nu vreau să ajungă înapoi în oraş.

— Agenţii federali ce părere au?

— Nu-mi bat capul cu ei. Pitman, care-i şeful, crede că greşesc, dar procedez aşa cum doreşte familia Barkley.

Pike se uită la Flynn.

— Ţi-a spus Stone care-i înţelegerea? Bud se uită la el, nedumerit.

— Ce înţelegere?

— Nu mai fac demult genul ăsta de treburi. Dar îi datorez lui un serviciu. Unul singur. Cu asta mă revanşez.

— Dar angajarea ta costă o grămadă de bani.

— Nu-i iau eu. Nu-mi trebuie şi nu de asta accept să o fac.

— Dacă n-ai tragere de inimă nu vreau să…

— Poliţist Flynn… spuse Pike. Bud se opri din vorbă.

— Hai să ne întâlnim cu fata.

Când Pike şi Flynn ieşiră din biserică, Gordon Kline se întrerupse din conversaţia cu Barkley şi îi privi.

— Suntem gata de plecare, spuse Bud Flynn, apoi se întoarse către fată. Larkin, el estejoe Pike. Vei merge cu el.

— Şi dacă mă violează?

— Încetează, Larkin, spuse Kline. Procedăm cum e cel mai bine.

Larkin îşi scoase ochelarii de soare cu un gest teatral, măsurându-l pe Pike din cap până în picioare, apoi zise:

— Mi se pare destul de drăguţ. Mi-l cumperi, tati?

Barkley se uită la Kline, ca şi cum ar fi vrut să fi răspundă avocatul. S-ar fi zis că se temea de ea.

Fata se întoarse către Pike.

— Crezi că poţi să ai grijă de mine?

Pike o studie. Era drăguţă şi se obişnuise să fie considerată astfel, iar hainele şi părul indicau că îi plăcea să fie în centrul atenţiei, ceea ce putea reprezenta o problemă.

Larkin se încruntă.

— De ce nu spune nimic? E drogat?

— Da, răspunse Pike, hotărându-se. Larkin râse.

— Da, eşti drogat?

— Da, pot să am grijă de tine.

Rânjetul lui Larkin se topi şi îl studie de data asta cu o privire neîncrezătoare. Ca şi cum dintr-odată totul ar fi devenit real.

— Vreau să-ţi văd ochii, spuse ea. Scoate-ţi ochelarii.

Pike făcu un gest din cap către Hummer, unde doi bărbaţi în costume făcute pe Savile Row descărcau nişte valize.

— Sunt lucrurile tale?

— Da.

— O geantă de voiaj şi o poşetă, nimic în plus. Nu telefon. Nu electronice. Nu iPod.

Larkin se îmbăţoşă.

— Dar am nevoie de lucrurile astea. Tati, spune-i tu că am nevoie de lucrurile astea.

Ochii căţelului se bulbucară mai tare şi mârâi.

— Scapă de câine, zise Pike.

Conner Barkley îşi trecu mâna prin păr, iar Cordon Kline se încruntă şi mai tare.

O oră mai târziu, după multe parlamentări, Pike şi fata porniră la drum.

— Joe…?

Cole îşi dădu seama că Pike închisese. Era exact genul de telefon pe care îl primeai de la Joe Pike. Răspundeai, el mormăia ceva şi asta era tot. Comunicarea politicoasă nu fusese niciodată unul dintre punctele lui forte.

Cole se reapucă să-şi lustruiască maşina cu ceară – un Sting Ray galben decapotabil, model 1966. Purta şort de gimnastică şi un tricou gri care se înnegrise de sudoare şi tare i-ar mai fi plăcut să îl dea jos, dar îl purta ca să îşi acopere cicatricele. Locuia într-o căsuţă de bârne cocoţată pe marginea unui canion din Hollywood Hills. Era o zonă împădurită, liniştită, iar vecinii deseori îşi plimbau câinii prin dreptul casei lui. Cole se gândea că ei nu şi-ar fi dorit să vadă urmele vineţii de răni cusute care îl făceau să arate ca un accident de laborator.

Detesta să-şi ceruiască maşina, dar se gândise că puţină ceară s-ar putea dovedi o terapie bună. În urmă cu treisprezece săptămâni, un bărbat pe nume David Reinnike

descărcase în spatele lui Cole toată magazia unei puşti. Gloanţele îi sfărâmaseră cinci coaste, îi zdrobiseră humerusul stâng, trecuseră apoi prin plămânul stâng şi acum se mişca aidoma unui robot căruia i-au ruginit încheieturile. Dar de două ori pe zi, în fiecare zi, făcea exerciţii în ciuda durerilor, ca să-şi recapete forma.

Încă mai lucra la maşină când un Lexus verde-închis se opri în faţa aleii sale. Privi cum din el coboară Pike împreună cu o tânără cu părul retezat aiurea şi cu ochelari mari de soare. Femeia părea prudentă, iar Pike purta o cămaşă cu mâneci lungi, nici măcar suflecate. Pike nu purta niciodată cămăşi cu mâneci lungi.

Cole le veni în întâmpinare şchiopătând.

— Joseph. Ar fi trebuit să îmi spui că vii cu musafiri. M-aş fi aranjat şi eu puţin. Îi zâmbi fetei, desfăcând braţele ca pentru a-i arăta şortul, picioarele desculţe şi tricoul murdar de ceară. Domnul Simpatic, făcând glume pe seama năduşelii sale.

— Eu sunt Elvis.

Fata îl gratulă cu un zâmbet isteţ şi vioi, apoi arătă cu degetul spre Pike.

— Slavă domnului, eşti vesel. Să călătoreşti cu ăsta e ca şi cum ţi-ar ţine companie un cadavru.

— Numai până ajungi să-l cunoşti. Pe urmă nu-i mai tace gura.

Cole remarcă felul în care Pike o atinse pe spate, nefamiliar, ca să o conducă în garaj.

— Haidem înăuntru, zise acesta.

Cole îi conduse în livingul unde uşile mari dinspre terasă se deschideau spre priveliştea minunată a canionului. Fata o admiră.

— Nu-i rău deloc, spuse ea.

— Mulţumesc. Aşa zic şi eu.

Mirosul banilor se ridica în jurul ei ca aburul dimineţii – blugi Rock & Republic de cinci sute de dolari, bluză Kitson, ochelari Oliver Peoples. Cole se pricepea să citească oamenii şi învăţase – cu vremea – că aproape întotdeauna avea dreptate.

Dar nu mirosea doar a bani, ci şi a probleme. I se părea cunoscută, dar nu ştia de unde să o ia.

— Ea e Larkin Barkley, zise Pike. Este martor într-o anchetă federală. Au băgat-o în program, dar n-a ţinut. Ne-ar trebui ceva de mâncare, eventual să facem un duş, şi între timp îţi spun despre ce este vorba.

Cole îşi dădu seama că Pike nu voia să vorbească de faţă cu fata, aşa că surâse şi o întrebă:

— Nu vrei să faci un duş, până pregătesc eu ceva de mâncare?

Larkin îl privi din nou, iar Cole mai descifră ceva. Îi zâmbise la fel de şmechereşte ca afară, numai că acum îi transmitea că nimic din ceea ce ar fi putut el să fi spună nu putea să o surprindă, să o afecteze sau să o impresioneze. Părea o provocare, se gândi el.

— Ce-ar fi să mănânc mai întâi? zise ea. Pikester nu-mi dă să mănânc. Nu vrea decât sex.

— La fel se purta şi cu mine, zise Cole, dar până la urmă l-am dat pe brazdă.

Larkin clipi scurt, pe urmă izbucni în râs.

— Unu la zero pentru mine, spuse Cole. Fă un duş sau aşteaptă pe terasă. Vrem să stăm de vorbă iară să ne auzi.

Fata alese duşul.

Pike îi aduse geanta şi îi arătă baia pentru musafiri, în timp ce Cole se apucă de treabă în bucătărie. Tăie pe lungime fasole verde, dovlecei şi vinete, stropi totul cu ulei de măsline şi sare şi puse o tigaie la încins. Pike veni şi el în bucătărie, dar niciunul nu scoase o vorbă până nu se auzi apa curgând în baie. Atunci Pike dădu la iveală un permis de conducere şi două cărţi de credit. Permisul avea fotografia fetei cu un spectaculos păr roşu. Pe cârduri era tipărit acelaşi nume. Cel American Express era negru. Bani!

— Ieri am întâlnit-o pentru prima dată, spuse Pike, dar nu ştiu nimic despre ea. Am nevoie de ajutorul tău. Alătură cârdurilor ceva ce semăna cu un dosar din arhiva informativă a FBI.

— Ăsta e omul care încearcă s-o omoare. Se numeşte Alex Meesh, originar din Colorado, rezident în Columbia.

Cole se uită la coperta dosarului. Alexander Meesh. Căutat pentru crimă.

— America de Sud?

— Da. A fugit ca să nu fie arestat pentru crimă. Cei de la FBI i-au dat acest dosar lui Bud, dar n-am găsit mare lucru care să ne fie de folos. Poate că reuşeşti tu să vezi altceva.

Cole ascultă relatarea situaţiei lui Larkin, făcută de Pike în propoziţiile scurte şi seci ale unui poliţist care face un raport. Îi povesti cum ajunsese fata să fie implicată într-o investigaţie a Departamentului de Justiţie cu privire la un anume George

King şi cum acordul ei de a depune mărturie provocase atentatele la viaţa ei. Nu făcu niciun fel de comentariu până când Pike nu ajunse să descrie schimburile de focuri din Malibu şi Eagle Rock.

— Stai puţin. Ai împuşcat pe cineva?

— Am împuşcat cinci oameni. Doi, astă-noapte, trei dimineaţă.

Pike spunea asta la el în bucătărie, iară să se înfioare, aşa cum altcineva ar fi spus că are nevoie de benzină.

— Joe. Iisuse, *Joe*\ Te urmăreşte poliţia?

— Nu ştiu. Dacă nu mă urmăresc încă, o vor face curând. Am pierdut un pistol la Eagle Rock.

— A fost autoapărare, nu-i aşa? întrebă Cole scrutându-şi cu privirea prietenul. Ţi-ai apărat viaţa, ai apărat viaţa unui martor federal. Agenţii federali te susţin, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Dar în orice caz, avem o problemă mai mare decât poliţia. Urmăritorii ne-au aflat locaţia în ambele cazuri, deşi erau case de siguranţă. Înţelegi despre ce este vorba?

Acum Cole înţelegea de ce Pike nu voise să vorbească de faţă cu fata.

— Cineva din tabăra ei trădează.

— Le-am luat-o. I-am tăiat pe Bud şi pe federali de la informaţii. Mă gândesc că dacă nu ştie nimeni unde se află, voi putea să-i asigur protecţia.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Să-l găsesc pe Meesh.

— S-ar putea să se fi întors în Columbia.

— A încercat să o omoare pe fata asta de cinci ori. Nu se poate să vrei atât de tare ca o persoană să fie ucisă, iar tu să te duci acasă şi să aştepţi să se rezolve treaba – trebuie să rămâi până te asiguri că s-a rezolvat.

Pike se duse la carnetul şi pixul pe care Cole le ţinea lângă telefon şi mâzgăli ceva.

— Mi-am luat un telefon nou. Uite numărul.

— Ai vreo idee cine toarnă?

— Bud încearcă să afle, dar pot să am încredere în cineva? Poate că e vreunul dintre oamenii lui. Sau un agent federal.

Cole puse deoparte hârtia cu numărul. Se întoarse la tigaie şi puse legumele înăuntru. Îi plăcea mirosul care se simţea când atingeau uleiul încins.

El şi Pike trecuseră împreună prin multe. Erau prieteni vechi. Când se trezise din comă, Joe Pike îl ţinea de mână. Lăsă

furculiţa jos şi se întoarse.

— Să văd ce pot afla despre Meesh, spuse Cole. Începem prin a sta de vorbă cu Larkin, când iese de la duş. S-ar putea să ştie mai multe decât crede.

Pike se dezlipi de perete.

— Nu putem rămâne aici, Elvis. Dacă oamenii aceia ştiu cine sunt, s-ar putea să încerce să dea de mine prin intermediul tău. Îmi pare rău.

Cole înţelegea.

— Atunci stai tu de vorbă cu ea. Dar să ştii un lucru. Când îl caut pe Meesh, am de gând să îl verific şi pe prietenul tău Bud Flynn.

Gura lui Pike se strâmbă şi Cole se întrebă dacă Larkin remarcase că acesta nu râdea şi nu zâmbea niciodată. Ca şi cum partea aceea care s-ar fi putut simţi destul de liberă ca să râdă ar fi murit în el, sau ar fi fost îngropată atât de adânc, încât nu mai reuşea să răzbată la suprafaţă.

— Cum vrei, spuse Pike.

Când sună mobilul, Cole deja pregătea sandviciurile, iar Pike se duse să vorbească de pe terasă.

Câteva minute mai târziu, fata apăru dinspre hol.

— Miroase incredibil, spuse ea.

— Vrei un pahar de lapte sau de apă?

— Te rog. Lapte.

Avea ochii roşii, iar Cole se întrebă dacă plânsese. Ea îi surprinse privirea şi îi aruncă din nou zâmbetul de obrăznicătură. Un zâmbet isteţ şi ispititor – ai fi zis că nu putea să aparţină cuiva care tocmai plânsese, dar uite că putea. Cole se gândi că puştoaica avea multă experienţă în a ascunde ceea ce simţea.

Desfăcu sandviciul şi scoase un mic chiot.

— Perfect! N-am vrut să-ţi spun, ca să nu-ţi dau bătăi de cap, dar sunt vegetariană. De unde ai ştiut?

— N-am ştiut. Aşa gătesc pentru Joe. Şi el e vegetarian.

— El?

Trase cu ochiul la Pike şi Cole putea să jure că zâmbetul îi dispăruse.

— Carnea roşie îl face violent.

Fata râse şi Cole îşi dădu seama că o plăcea. Luă o înghiţitură uriaşă din sandvici, pe urmă încă una. Mesteca uitându-se la Pike, pe terasă.

— Nu prea vorbeşte.

— Comunică prin telepatie. Şi poate trece prin ziduri.

Ea zâmbi din nou şi mai luă o înghiţitură, de data asta nu la fel de mare. Nu mai zâmbea şi privirea îi părea meditativă.

— A împuşcat un tip chiar în faţa mea. Am văzut sângele.

— Un tip care voia să te omoare.

— S-a auzit atât de tare! Nu ca în filme. Aproape că simţi şi tu lovitura.

— Ştiu.

— Mă găsesc mereu.

Cole nu răspunse; apoi Pike se întoarse de pe verandă.

— Avem un loc de stat, spuse el. Haide.

Ea se uită la sandvici.

— Dar n-ai mâncat. Şi eu n-am terminat.

— Mâncăm în maşină.

Cole îi conduse, îşi luă rămas-bun şi îi urmări îndepărtându-se. Nu îl întrebase pe Pike unde se duc, iar acesta nu-i spusese. Dar ştia că îi va telefona, după ce vor fi în siguranţă.

Se întâlniseră cu ani în urmă, când Pike încă mai patrula cu o maşină de poliţie, iar Cole făcea ucenicie la bătrânul George Feider, adunând cele trei mii de ore de care avea nevoie ca să obţină o autorizaţie de detectiv particular. Câţiva ani după aceea, când Cole avea orele de practică şi Pike rămăsese fără slujbă, George ieşise la pensie, iar Cole şi Pike îşi puseseră economiile laolaltă şi îi cumpăraseră afacerea, convenind să pună doar numele lui Cole pe uşă. Pike nu intenţiona să-şi ia autorizaţie de detectiv. Avea deja alte treburi şi nu intenţiona să îl ajute pe Cole decât din când în când, spunând că, dacă nu-i păzea el fundul probabil că acesta n-ar fi avut zile multe. Habar n-avea dacă Pike glumea sau nu, dar asta făcea parte din farmecul lui.

Dacă oamenii aceia ştiu cine sunt, s-ar putea să încerce să dea de mine prin intermediul tău.

Să vină numai, îşi zise Cole. Să ştii că şi eu îţi păzesc fundul, frate.

Pe urmă se apucă de treabă.

Scăldat în soarele purpuriu, Pike se îndrepta spre est pe Sunset Boulevard, invizibil într-o maşină anonimă. După ce trecu pe lângă Echo Lake, coti spre nord, către colinele domoale din Echo Park. Străzile rezidenţiale din nord erau şerpuite şi înguste şi se închideau în fundături. Când ajunseră la adresă, pe alei deja se aprindeau felinare de dinainte de

război.

— Am ajuns, zise el.

Era o casă cenuşie îngustă, retrasă de la stradă, cu acoperiş abrupt şi cu o verandă acoperită în faţă şi garaj pentru o maşină în spate. Agenta imobiliară prietenă cu Pike le lăsase cheia ascunsă sub un ghiveci de flori de lângă intrare. Larkin examină casa cu prudenţă.

— Cine stă aici?

— Este de închiriat. Proprietarii locuiesc în Las Vegas, iar acum sunt între două contracte de închiriere. Când cobori din maşină, du-te direct spre intrare.

Dinspre Chavez Ravine adia briza, răcorind aerul. Mai multe familii ieşiseră pe verande, unele ascultau radioul, altele pur şi simplu stăteau de vorbă. Cei mai mulţi dintre vecini păreau să provină din ţările Europei de Est. Peste drum, cinci tineri care păreau armeni se adunaseră în jurul unui BMW de ultimă generaţie şi se distrau de minune.

Pike îi luă bagajul. Găsi cheia, deschise şi intrară într-o cameră de zi micuţă. O uşă ducea în dreapta spre baie şi spre dormitoare. Căsuţa curată şi ordonată, dar mobilierul era uzat.

— Ştii, mă gândeam, spuse Larkin. Nimeni nu ştie unde suntem acum, aşa-i? Avem cărţile mele de credit. Ne putem duce oriunde.

Pike lăsă bagajele jos.

— Alege-ţi ce dormitor vrei.

El trecu prin amândouă dormitoarele, apoi prin baie şi prin bucătărie, verificând ferestrele şi trăgând jaluzelele. Larkin nu alese niciun dormitor. Se ţinu după el peste tot.

— Ascultă-mă numai. Putem lua avionul familiei mele. Tatii nici n-o să-i pese. Avem un apartament fabulos la Sidney. Ai fost vreodată în Australia?

— O să fii recunoscută. Undeva, pe vreun aeroport, cineva ar spune „uite-o pe Larkin Barkley în avionul ei”.

Pike deschise frigiderul. Îi aşteptau două pungi cu alimente, un bax de sticle de apă şi şase beri Corona.

— Uite ce ne-a lăsat prietena mea. Serveşte-te.

— Bine, uite – avem o casă la Paris, pe rue George V, la o stradă distanţă de Champs-Elysées. Plătesc eu biletul şi mergem cu o linie comercială, nu-i nicio problemă.

— Cârdurile lasă urme. Iar avioanele au liste de zbor.

Pike se duse din nou în camera de zi, cu Larkin după el.

— Scot bani de la bancomat. Chiar nu-i o problemă.

Unicul aparat de aer condiţionat, lăsat deschis de prietena lui Pike, zumzăia în camera de zi. Aerul suflat de ventilatoare şuiera cu o vibraţie metalică, precum o furtună în depărtare. Pike îl închise. Liniştea se umplu de lătratul câinilor şi de râsetele bărbaţilor de peste drum.

Larkin părea îngrozită.

— De ce ai oprit aerul?

— Pentru că nu aud.

— Dar e cald. O să se facă aici ca într-un cuptor.

Îşi încrucişase braţele la piept şi degetele îi intrau în carne. Pike ştia că nu despre Paris sau Sidney era vorba. Era vorba despre frică. Îi puse mâna pe braţ.

— Ştiu că nu eşti obişnuită cu un asemenea loc, dar avem ce ne trebuie. În momentul ăsta, reprezintă un loc sigur.

— Iartă-mă. N-am vrut să mă port ca o scorpie.

— Mă duc să-mi iau lucrurile din maşină. Te simţi în stare să rămâi singură câteva minute?

Larkin schiţă un zâmbet obosit.

— Sigur. Du-te. Sunt în regulă.

Pike stinse lumina ca să nu fie văzut în cadrul uşii, pe urmă ieşi.

Urcă în Lexus, apoi cu noul telefon verifică mesajele lăsate pe vechiul număr. Erau cinci. Bud lăsase trei la rând, care spuneau în linii mari cam acelaşi lucru.

Sună-mă, fir-ar să fie! *Nu poţi pur şi simplu să te faci nevăzut cu fata*! *Este martor federal, pentru numele lui Dumnezeu*! *Or să pună FBI-ul pe urmele tale*!

Lăsase un al patrulea mesaj cam la o oră după primele trei. De această dată era mai calm, remarcă Pike.

Uite ce am aflat până acum – cadavrele din Malibu nu au fost identificate. Nu ştiu nimic despre cele de la Eagle Rock, voi afla mâine. Poliţia din Los Angeles şi şerifii FBI nu au făcut legătura între tine şi schimburile de focuri. Am vorbit cu Don Pitman – agentul de la Departamentul de Justiţie. Va face tot ce poate să te scoată basma curată în faţa poliţiei locale, dar trebuie neapărat să stea de vorbă cu tine. Trebuie să mă suni, băiete. Nu ştiu ce să-i spun tatălui fetei. El vrea să anunţe poliţia. Joe, dacă încă mai trăieşti, sună-mă.

O voce seacă de bărbat înregistrase ultimul mesaj.

La telefon agentul special Don Pitman de la Departamentul de Justiţie. 202 – 555 – 6241. Am numărul dumitale de la BudFlynn. Sună-mă, domnule Pike.

Pike lăsă telefonul şi rămase să asculte zgomotele cartierului. Se întrebă ce-o fi vrut să zică Bud când spunea că nu reuşiseră să identifice cadavrele din Malibu. El crezuse că vor fi identificaţi de îndată ce ajung la medicul legist, care apoi va stabili legătura dintre ei şi Meesh. Se întunecase complet de-acum, iar lui Pike îi plăcea întunericul. Întunericul, ploaia, zăpada, furtuna – tot ceea ce te putea ascunde era bun. Dădu ocol casei ca să verifice ferestrele, apoi se strecură pe verandă şi intră.

Larkin nu mai era în camera de zi, iar bagajele ei dispăruseră, dar o auzi în bucătărie. Pike îşi scoase cămaşa cu mânecă lungă şi se aşeză într-un balansoar, aşteptând. Auzi scârţâitul uşii frigiderului şi foşnetul foliei baxului cu apă. Fata ieşi din bucătărie şi nu îl observă decât la jumătatea drumului înapoi spre living. Tresări atât de tare, încât un jet de apă ţâşni din sticlă.

— M-ai speriat de moarte!

— Îmi pare rău.

Gâfâia cum gâfâie oricine când se sperie, dar încerca să râdă.

— Iisuse, data viitoare spune ceva. Nici nu am auzit când te-ai întors.

— Poate că ar trebui să pui ceva pe tine.

Îşi scosese toate hainele cu excepţia unui sutien transparent şi a unui slip tanga verde. Avea un inel de aur în buric. Ea se îndreptă şi îl sfidă, întinzându-şi coastele.

— Mi-e cald. Ţi-am spus că va fi cald, dacă opreşti aerul.

Ea se duse la canapea, se aşeză şi îşi puse picioarele goale pe măsuţa de cafea, privindu-l fix.

— Eşti sigur că nu vrei să mergi la Paris? E mai răcoare la Paris.

Îl privea drept în ochi cu un zâmbet obraznic, ca şi cum ar fi fost singura de pe lume care descoperise că pe lumea asta totul avea legătură cu sexul.

— Cine este Don Pitman? o întrebă el.

Zâmbetul obraznic se evaporă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— Trebuie să ştiu cine sunt oamenii cu care avem de-a face. M-a căutat la telefon.

Ea îşi dădu jos picioarele de pe măsuţă.

— E unul dintre tipii de la Departamentul de Justiţie. Au fost doi, Pitman şi încă unul – Blanchette. Kevin Blanchette

lucrează la procuratură.

Se aplecă să pună sticla cu apă pe măsuţă şi sânii i se iviră plini şi rotunzi de sub sutien, în lumina difuză.

— Am un tatuaj pe fund. L-ai văzut de dimineaţă? Am vrut să-l vezi.

Pike se uită fix la ea.

— Este un delfin. Mie mi se par frumoşi delfinii. Îi vezi luându-se la întrecere prin apă. Par atât de fericiţi înotând în viteză! Aş vrea şi eu să fiu aşa.

Înconjură măsuţa şi se îndreptă spre Pike, oprindu-se în faţa lui. Pike clătină din cap.

— Nu.

Ea îngenunche şi îi puse palma pe umăr, acoperindu-i tatuajul.

— De ce ţi-ai făcut săgeţi? Spune-mi de ce. Vreau să te cunosc mai bine.

Pike se mişcă doar atât cât să se desprindă de sub mâna ei. O apucă de braţe şi o împinse încetişor în spate.

— Te rog să nu mai faci asta.

Ea rămase o vreme cu privirea aţintită asupra unui punct aflat între ei, apoi se întoarse pe canapea. Pike îi studie chipul. Ochii îi străluceau în lumina slabă care intra pe fereastră.

— Totul va fi bine, spuse el. Eşti în siguranţă.

— Nu te cunosc. Nu îi cunosc pe oamenii guvernului, nici pe Meesh, nici pe soţii King. Nu ştiu nimic despre spălatul banilor. Nu am vrut decât să fiu de folos. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu viaţa mea.

Strălucirea din ochi i se răspândi pe obraji.

— Mi-e frică de mor.

Pike ştia că greşeşte încă de când porni spre canapea. O luă de după umeri, încercând să o liniştească aşa cum liniştea oamenii pe vremea când era poliţist – o mamă al cărei fiu fusese împuşcat, un copil şocat de un accident de circulaţie. Dar când o atinse, ea se lipi de el, îi puse palmele pe piept, apoi începu să le coboare.

— Nu, şopti Pike.

Larkin fugi în dormitorul din faţă, lipăind cu tălpile desculţe. Uşa se închise în urma ei.

Pike rămase aşezat pe canapea, în casa întunecată şi tăcută. Era treaz de treizeci şi cinci de ore, dar ştia că, dacă ar fi reuşit să adoarmă, somnul nu ar fi durat mai mult de un ceas sau două. Îşi scoase tricoul, apoi pluti neauzit prin casă,

trecând dintr-o încăpere în alta, ascultând noaptea de dincolo de ferestre. Când ajunse la uşa lui Larkin, o auzi plângând.

Pike atinse încet uşa.

— Larkin.

Plânsul se opri şi îşi dădu seama că fata îl asculta.

— Săgeţile. Semnificaţia lor este că poţi controla ceea ce eşti doar mişcându-te înainte; niciodată înapoi. Numai înainte. Aşa vom face.

Aşteptă, dar fata nu făcu niciun zgomot. Pike se simţi stânjenit şi îşi dori să nu fi încercat să fi explice.

Se întoarse şi se duse să stingă toate luminile din casă. Reveni în living. Rămase în întuneric, ascultând, apoi se prelinse pe podea şi începu să facă flotări. O flotare după alta, singur cu sine însuşi, aşteptând noaptea să treacă.

3

Ferestrele începură să se lumineze a doua zi dimineaţă pe la cinci şi jumătate, umplând casa din Echo Park cu strălucirea melancolică şi difuză a unui iaz cu apă proaspătă. Pike deja se spălase şi se îmbrăcase. Stătea în picioare în camera de zi. Din poziţia aceea putea vedea casa pe toată lungimea ei, de la uşa de intrare până la cea din spate, bucătăria şi cele trei intrări din holişorul de trecere care se deschideau spre cele două dormitoare şi spre baie. Stătea nemişcat în punctul acela de aproape o oră.

De-a lungul nopţii, Pike aţipise din când în când câteva minute pe canapea, dar nu adormise niciodată profund. Cam din oră în oră se mişca prin casă, verifica ferestrele şi asculta. Casele erau nişte fiinţe vii. Când totul era în regulă, scoteau un zgomot regulat, normal. Pike asculta ca să descopere această normalitate.

La cinci şi patruzeci fata se clătină către baie, fără să îl vadă. Lumina din baie se aprinse şi uşa se închise.

Pike nu se clinti.

Se auzi apa trăgându-se şi uşa se deschise. Ea ieşi târşâindu-şi picioarele din baie, şi abia atunci îl observă. Era ameţită de somn.

— De ce porţi ochelari de soare pe întuneric? îl întrebă ea.

Pike nu spuse nimic.

— Ce faci?

— Stau.

— Ciudat mai eşti.

Se împletici înapoi către camera ei. Casa se cufundă din

nou în liniște.

La șase și două minute vibră noul lui telefon. Pike văzu că era Ronnie.

— Da.

— Alarma de la apartamentul tău a fost întreruptă acum douăsprezece minute.

Pike anunțase compania de pază și protecție să sune la numărul lui Ronnie dacă pornea alarma. Le mai ceruse și să nu anunțe poliția.

— Ce le-ai spus? întrebă Pike.

— Că totul este în ordine și să reseteze sistemul, așa cum ai spus tu. Vrei să mă duc până acolo?

— Nu. Mă ocup eu.

Pike închise telefonul. Își închipuise că va fi doar o chestiune de timp până să ajungă acolo, iar acum se întâmplase. Obținuseră numele lui, îi aflaseră adresa și acum încercau să dea de el. Era o informație prețioasă: cineva care îi cunoștea numele îl furnizase urmăritorilor, iar singurii care îi cunoșteau numele erau oamenii din tabăra fetei, Jon Stone și Bud Flynn. Cineva o trăda. Pike avusese dreptate să fi excludă.

Probabil că aveau să se întoarcă la el acasă mai târziu. Felul în care urmau să acționeze avea să fi spună multe despre dimensiunile operațiunii și despre priceperea urmăritorului. Era important să îți cunoști adversarul.

Dar deocamdată fata dormea. Noaptea trecuse. Încă mai era în viață. Își făcuse treaba până aici, dar mai erau încă multe de făcut.

Încă una din lungul șir de conversații telefonice tipice pentru Pike. Cole era afară pe terasă, transpira exersând niște asane. Ora șase dimineața, cine altcineva ar fi putut fi?

— Alo?

— Ai grijă, spuse Pike. Tocmai au intrat la mine în apartament.

Clic.

Nu tu ce mai faci? Nu tu bună dimineața?

Tipic.

Cole făcu un duș, scoase din seif bătrânul revolver calibrul 38 și își făcu o cafea. Luă pistolul, cafeaua și materialele despre George King și Alexander Meesh și ieși din nou pe terasă.

Era o dimineață minunată, care promitea o zi crâncen de toridă.

Cole scrută cu ochii mijiţi aburul lăptos care umplea canionul şi remarcă un uliu cu coadă roşie rotindu-se pe deasupra, în căutare de şoareci-de-câmp sau şerpi.

În ziua în care se întorsese de la spital, ieşise pe terasă în zori şi se străduise să execute cele douăsprezece saluturi ale soarelui din Hatha Yoga (aşa cum făcea de atunci în fiecare dimineaţă), apoi se aşezase lângă balustradă ca să urmărească uliul. Acesta se întorcea în fiecare zi, dar Cole nu-l văzuse niciodată să fi prins ceva. Îi admira tăria de caracter.

Reciti ceea ce găsise pe internet despre George King. Era un dezvoltator imobiliar din Orange County care îşi începuse cariera construind o casă cu bani împrumutaţi de la părinţii soţiei lui. Era un model clasic de afacere de succes pornită de la zero: King vânduse prima casă cu profit, apoi mai construise trei, pe urmă casele conduseseră la nişte minimall-uri, ceea ce crease un concern de afaceri imobiliare care construia acum centre comerciale mari, ansambluri rezidenţiale şi clădiri de birouri scumpe peste tot în California, Arizona şi Nevada. Niciunul dintre articole nu sugera activităţi ilegale sau practici dubioase de afaceri.

Despre Meesh, Cole nu găsise nimic pe internet. Ultima însemnare în dosarul din arhiva FBI pe care i-l dăduse Pike fusese făcută cu şase ani în urmă şi menţiona că se credea că locuieşte în Bogotá, Columbia.

Lectura dosarului FBI semănase cu lectura unui articol de revistă ieftină despre cariera de douăzeci de ani a unui criminal. Meesh fusese condamnat de două ori pentru crimă, de şapte ori pentru tentativă de asasinat, de şaisprezece ori pentru şantaj, numai în Colorado. Îi omorâse pe un şofer de camion şi pe soţia lui în Colorado Springs, Colorado. Fusese convins că şoferul îl înşelase şi descărcase un tir de televizoare cu ecran plat în ograda altui tâlhar. Turnase ulei încins peste nevasta şoferului într-o repriză de tortură care durase douăzeci şi patru de ore. Pe urmă se ocupase de şofer. În mod evident, voia ca toate bandele din regiune să înţeleagă că el era stăpânul şoselelor.

Nimic nu explica felul în care un criminal din Denver putuse să ajungă reprezentant financiar al unui grup sud-american de baroni ai drogurilor, dar lui Cole nu-i păsa. Pe el îl interesa să îl găsească pe Meesh, iar Meesh era în Los Angeles. Toate dosarele criminalilor conţin liste de persoane cu care se ştie că subiectul poate fi asociat, inclusiv prieteni,

membri ai familiei şi parteneri de bandă. Cole sperase să găsească vreun asociat din Los Angeles, dar toate numele erau din Denver. Acum avea să încerce să afle dacă vreunul din aceştia avea relaţii în Los Angeles.

Din cer căzu o dâră cenuşie. Cole se uită după ea, zâmbind. Ar fi vrut să vadă ce prinsese uliul, dar chiar atunci sună soneria. Şchiopătă până la intrare cu pistolul în mână şi se uită prin vizor. De dincolo de uşă se uitau la el doi bărbaţi, distorsionaţi de lentilă. Cel din faţă era bronzat ca un jucător de golf şi avea păr castaniu tuns scurt. Bărbatul din spatele lui era mai înalt, negru şi purta o haină albastră de in şi ochelari de soare.

Cole îşi înfipse pistolul în cureaua pantalonilor, la spate, îşi trase tricoul peste el şi deschise uşa.

— Elvis Cole? întrebă bărbatul din faţă.

— S-a mutat în Austria. Vreţi să-i transmit un mesaj?

Bărbatul scoase un portofel negru de piele şi arătă o insignă federală.

— Agent special Donald Pitman. Departamentul de Justiţie. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Nu aşteptară ca Elvis Cole să fi invite să intre.

Dincolo de pereţii casei de pe Echo Park, cartierul se trezea odată cu soarele care se ridica încet. Vrăbiile şi cintezoii ciripeau. Maşinile porneau, dădeau cu spatele ca să iasă de pe alei sau virau spre strada principală. Jaluzelele fragile care acopereau ferestrele deveniră tot mai strălucitoare, până când întreaga casă se umplu de o lumină aurie.

Pike puse cafea măcinată într-un ibric, îl umplu cu apă apoi îl puse pe foc. Pregătea cafeaua în felul acesta de ani de zile. O lăsa să dea în clocot, apoi o strecura printr-un prosop de hârtie, sau nici măcar nu-şi mai bătea capul cu hârtia. Cafeaua ieşea bună oricum.

Tocmai îşi turnase puţină cafea într-o cană când telefonul vibră.

— Poţi vorbi? îl auzi întrebând pe Cole.

Pike vedea de la masă uşa de la dormitorul fetei. Era închisă.

— Da.

— Au venit aici de dimineaţă doi agenţi de la Departamentul de Justiţie, Donald Pitman şi Kevin Blanchette. Ţi-au adus pistolul. Nu m-au întrebat dacă ştiu ce anume se petrece sau dacă te-am văzut. Pur şi simplu mi-au dat pistolul

şi mi-au spus să te anunţ că s-au ocupat de ceea ce trebuiau să se ocupe.

— Probabil că ar fi de preferat să nu mă mai suni de acasă.

— M-am dus în vecini.

— Bine.

— Pitman a zis că dacă dau de tine, să-ţi spun că ar trebui să fi telefonezi. A mai spus că pistolul este un semn de bună-credinţă, dar dacă nu telefonezi, buna-credinţă s-ar putea opri.

— Înţeleg.

— Încă două lucruri. Nimic din dosar nu îl leagă pe Meesh de Los Angeles şi nu ne dă niciun fir, aşa că trupurile celor împuşcaţi în schimburile de focuri rămân pista cea mai bună. Dacă îi identificăm, s-ar putea să găsim conexiunile cu Meesh.

— O să vorbesc cu Bud. Ai verificat-o pe fată?

Cole ezită şi Pike sesiză o diferenţă în tonul lui.

— E în toate revistele. E bogată. Este faimoasă pentru că e bogată. Nu mi-am dat seama pentru că avea părul scurt. Dar este mereu prezentă în tabloide – se dezlănţuie prin cluburi, face nebunii, chestii dintr-astea. Ai văzut-o sigur.

— Nu citesc tabloide.

— Taică-său a moştenit un imperiu. Au lanţuri de hoteluri în Europa, vreo două companii aeriene, câmpuri petrolifere în Canada. Cred că fata valorează cinci sau şase miliarde.

— Aha.

— Stai cu ochii pe ea. Este genul clasic de copil rebel din L.A.

— Pare în regulă.

— Acum eşti prevenit.

Pike se întreba de ce anume s-ar înfiinţa doi agenţi federali la uşa lui Cole cu pistolul, dar nu-i păsa prea tare. Voia să îl găsească pe Meesh.

— Poţi să faci rost de adresa de acasă a lui Bud Flynn? întrebă.

— Nu sunt eu cel mai grozav detectiv din lume?

— Am ceva de făcut mai târziu. Nu pot să o iau pe fată cu mine şi nu vreau să o las singură. Vrei să stai tu cu ea?

— Să am grijă de o puicuţă trăsnet, tânără şi bogată? Cred că m-aş descurca.

Pike încheie convorbirea, apoi formă numărul de mobil al lui Flynn. Acesta răspunse la al treilea apel, părând răguşit şi somnoros. Era doar opt fără douăzeci. Bud lucrase probabil până târziu.

— Pari somnoros, spuse Pike. Te-am trezit?

În acelaşi timp, uşa de la dormitor se deschise şi fata ieşi. Era umflată de somn şi purta tot numai sutienul transparent şi chiloţeii tanga verzi. Clipi somnoroasă spre el şi se duse în baie.

— Mă bagi în mormânt, Joe, spuse Bud. Iisuse, unde sunteţi?

— Suntem în siguranţă. De ce-i toată lumea atât de supărată?

Ia te uită, Pike făcea glume!

— Pentru că v-aţi făcut nevăzuţi, de aia! Nu poţi să dispari aşa cu ea. FBI-ul…

Pike îl întrerupse.

— Câţi oameni ştiu că este cu mine? Cineva a intrat în apartamentul meu azi-dimineaţă, Bud, aşa că cineva dintre cei care ştiu toarnă în continuare. Încrederea este marfa rară.

Larkin ieşi din baie şi veni în camera de zi. Pike ridică uşor cana lui de cafea în semn că exista cafea făcută şi arătă spre bucătărie. Fata nu părea conştientă de goliciunea ei. Se duse în bucătărie.

Bud avea vocea încă nesigură.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar avem deja cinci morţi cu care trebuie să ne descurcăm şi…

Pike îl întrerupse din nou.

— Uite cum facem. Larkin şi cu mine ne întâlnim cu tine. Nu-i pomeni asta tatălui ei sau băieţilor tăi. Vino singur şi vedem ce facem mai departe. Îţi convine?

— Unde?

— Staţia de metrou de la Universal City, la prânz. Cu ce maşină vii?

— Un BMW argintiu.

— Parchează în zona de nord. Aşteaptă în maşină până te sun.

Închise telefonul. Larkin ieşi din bucătărie fluturând ibricul.

— Ce-i asta?

— Cafea.

— E o porcărie. Are nişte chestii în ea.

Pike îşi termină ceaşca, apoi îşi trase pe el cămaşa cu mâneci lungi.

— Strânge-ţi lucrurile. Mergem să ne întâlnim cu Bud.

Ea lăsă jos ibricul, brusc speriată.

— Credeam că suntem în siguranţă aici.

— Suntem. Dar dacă se întâmplă ceva, vom avea nevoie de nişte lucruri. Îmbracă-te. Trebuie să ne grăbim.

— Dar ai zis la prânz. Universal City este la douăzeci de minute distanţă.

— Hai să mergem. Trebuie să ne grăbim.

Ea dădu buzna înapoi în bucătărie şi trânti ibricul în chiuvetă.

— Cafeaua ta e *de căcat*!

— Mergem la Starbucks.

Nu părea chiar aşa sălbatică nici măcar când arunca în jur cu obiecte.

Pike nu o duse la Universal şi nici nu aşteptă până la prânz. Aflase de la Cole adresa lui Bud înainte de a ieşi pe uşă.

Bud Elynn locuia într-un cartier scump construit pe terenurile de la Hillerest Country Club, în partea rezidenţială a Los Angeles-ului. Casa lui era mică, cu etaj, cu o alee uşor în pantă şi cu o peluză care se lupta cu arşiţa brutală a verii. Un şir de arbori jacaranda colorau aleea cu o ninsoare de flori mov.

Larkin îşi tot răsucea curioasă capul în timp ce treceau printre case, atentă şi interesată.

— Ce facem acum?

— Tu ai să rămâi în maşină. Eu mă duc să stau de vorbă cu el.

Pike parcă de-a curmezişul aleii lui Bud, astfel încât Larkin să fie în continuare vizibilă clar în maşină, apoi coborî şi se duse la intrare. Rămase într-o parte a uşii, în aşa fel încât să nu poată fi văzut pe ferestre. Îl sună pe Bud pe telefonul mobil.

— Nu puteai să fii decât tu, Joe, spuse Bud. Mie-mi afişează apelant anonim.

— Uită-te pe geam.

Pike auzi mişcare în receptorul telefonului. Uşa din faţă se deschise şi Bud ieşi. Se uită la fată, dar nu îl văzu pe Pike. Arăta obosit.

— Bud, spuse Pike.

Bud nu se arătă surprins.

— Ce crezi că aveam de gând să fac, îl întrebă, să pun să fie încercuit Universal City? Să umplu cerul de avioane-iscoadă?

Pike îi făcu semn cu mâna lui Larkin să coboare geamul maşinii.

— Spune-i bună dimineaţa lui Bud, îi strigă el.

— Salut, Bud! strigă Larkin din maşină, fluturând din mână.

Pike se întoarse spre Bud, dar acesta rămăsese la fel de încruntat.

— Ce mama naibii crezi că faci? Ai habar în ce rahat sunt?

— Îţi arăt că-i vie şi sănătoasă. Poţi să le spui tatălui ei şi agentului special Pitman că este bine. Poţi să le spui că nu vrea să se întoarcă la ei pentru că are chef să rămână în viaţă.

Încruntarea lui Bud se transformă în iritare.

— Ia stai o clipă, fir-ar a dracu' de treabă! Nu-i vorba numai despre fată. Ai lăsat în urmă cinci morţi în două zile. Tu ce crezi, că Pitman pur şi simplu sună la LAPD şi le spune poliţiştilor, hei, totul e în regulă, civilul nostru i-a omorât pe ăştia ca să ne protejeze martorul, garantăm noi pentru el – iar ei te lasă în pace, uite-aşa?

Lui Pike puţin îi păsa dacă lucrurile se descâlceau sau nu. Se întrebă dacă Bud ştia că Pitman îi înapoiase pistolul, iar dacă nu, de ce Pitman nu-i spusese.

— Pitman spune că dacă nu te întorci va emite pe numele tău un mandat de arestare pentru răpire.

Colţul gurii lui Pike se ridică, iar Bud se înroşi.

— Ştiu că-i de căcat, dar tu ai şters-o şi nimeni nu ştie ce se întâmplă. Federalii consideră că eu sunt problema şi insistă cu chestia asta pe lângă taică-său. Care mai are doar atâtica până mă dă afară.

— Spune-mi şi mie, Bud, crezi că acum fata este mai în siguranţă cu mine sau cu tine?

— Le-am dat toate dosarele mele personale celor de la Departamentul de Justiţie. Le-am dat absolut toate datele despre oamenii mei – până şi listele cu apelurile telefonice, hotelurile în care au stat şi ce cheltuieli au decontat, totul. Tatăl fetei Le-a asigurat acces liber la întreg personalul lui, le-a pus la dispoziţie telefoanele, echipamentele de comunicaţii – totul. Vom descoperi unde-i scurgerea de informaţii.

— Pe Pitman cine îl verifică?

Bud clipi, apoi scutură din cap. Ochii lui erau pietre dure ascunse sub carnea îmbătrânită de vreme.

— Joe. Ce faci, de fapt?

— Îl caut pe Meesh.

— Nu doar îl cauţi. Eu nu vreau să fiu amestecat în aşa ceva.

— Am numai două piste care mă pot duce la Meesh – cadavrele de la morgă şi soţii King. Dacă soţii King făceau afaceri cu el, atunci probabil că ştiu unde stă şi cum să-l contacteze. Poate că reuşesc să-l găsesc prin intermediul lor.

— Încă nu ştim unde sunt. Pitman le supraveghează reşedinţa şi birourile douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Le înregistrează convorbirile telefonice. Ba chiar a pus pe cineva să stea cu ochii pe iahtul lor. Dacă trag o băşină, agenţii federali vor afla.

— Atunci nu-mi mai rămân decât tipii pe care i-am omorât. Ce ştii despre ei?

Bud se întunecă la faţă.

— Trebuie să-mi iau cheile. Sunt înăuntru, la intrare. OK?

Pike încuviinţă.

Bud păşi înăuntru doar cât să-şi pescuiască cheile dintr-un bol albastru de lângă uşă. Pike îl urmă la maşină. Bud deschise portbagajul şi Pike văzu servieta de piele pe care o remarcase şi în deşert. Prietenul lui scoase trei fotografii. Erau stop-cadrele făcute atunci când fusese atacată casa lui Barkley. Bud i le dădu, indicându-i-o pe prima:

— Acest bărbat e singurul dintre cei cinci omorâţi de tine care a participat la primul atac.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Dar tipul ăsta…

Bud răsfoi fotografiile ca să fi arate un chip cu pomeţi proeminenţi şi o cicatrice peste buze.

— Ăsta este monstrul care a bătut-o pe menajeră. I-ai mai văzut pe vreunul de aici în Malibu, sau la Eagle Rock?

— Cine sunt?

— Nu ştim. Nu am reuşit să fi identificăm pe niciunul dintre cei trimişi de tine la morgă. Nu sunt înregistraţi în sistem.

Pike se uită la fotografii. Era de neînţeles. Genul de om pe care îl puteai angaja pentru un asasinat avea întotdeauna cazier. Şi exista Live Scan, un sistem informatic integrat care păstra toate amprentele şi apoi le compara cu cele ale suspecţilor, iar fişierele lui erau cât se poate de cuprinzătoare. Dacă o persoană fusese arestată vreodată oriunde în ţară sau dacă se înrolase în armată, amprentele ei existau în sistem.

— Mi se pare ciudat, spuse Pike. Fără acte, fără portofel?

— Fără niciun fel de obiect personal. Ai făcut o mulţime de arestări, Joe. Îţi aminteşti mulţi criminali destul de deştepţi

încât să nu lase niciun fel de urmă după ei, astfel încât să nu poată fi identificaţi?

Pike clătină din cap.

— Nici eu. Ei bine, în faza asta suntem.

Bud închise portbagajul şi se uită la fată.

— Dacă vrei, poţi pur şi simplu să i-o duci înapoi lui Pitman. Dacă decizi să joci altfel, este alegerea ta.

Se întoarse şi, într-o altă lumină, lui Pike i se păru că arăta la fel de dur ca întotdeauna.

— Am încredere în tine că n-ai s-o laşi baltă pe fetiţa asta, mai zise Bud.

Pike îl urmări îndepărtându-se, apoi se întoarse la Lexus şi demară imediat.

— Mi se pare un om de treabă, spuse Larkin.

— A fost un poliţist bun.

— Asta i-a spus şi el tatii despre tine, că ai fost un poliţist bun. A zis că ai fost cel mai bun poliţist tânăr cu care a lucrat vreodată.

4

Pike şi Charlie Grissom stăteau pe rândul din faţă în sala de adunare a Secţiei de Poliţie Rampart, aceasta fiind prima lor zi oficială de serviciu după ce absolviseră Academia de Poliţie din Los Angeles. Astăzi urma să înceapă cariera lor de ofiţeri de poliţie debutanţi, numiţi în tot Departamentul de Poliţie din Los Angeles „pifani”.

Aveau să îşi petreacă primul an acumulând „experienţa străzii”, îndrumaţi de poliţişti cu experienţă numiţi P-III – pietroi – care trebuiau să le fie profesori, protectori şi dumnezei. În această primă întâlnire urmau să se prezinte în faţa veteranilor, lucru care pe Pike îl umplea de groază. Nu-i prea plăcea să vorbească, iar să vorbească despre el nu-i plăcea chiar deloc.

Sergentul Kelly Levendorf, care era comandantul patrulei de noapte, trecu în revistă tot ce ar fi putut prezenta o fărâmă de interes, de la activitatea infracţională şi infractorii despre care se credea că acţionează în zonă până la zilele de naştere ale veteranilor. După ce termină, se uită la toată lumea care lucra în schimbul lui.

— Bun, avem câţiva poliţişti tineri printre noi, haideţi să fi lăsăm să se prezinte. Poliţist Grissom, ai un minut şi o secundă.

Uite că începe, se gândi Pike.

Grissom ţâşni în picioare, plin de entuziasm. Era un puşti

scund şi bondoc, cu păr auriu şi delicat, care părea mereu foarte dornic să facă impresie bună.

— Mă numesc Charlie Grissom. Am absolvit Universitatea San Diego cu o diplomă în istorie. Tata a fost poliţist în San Diego, unde m-am născut. Îmi place să fac surf, să pescuiesc şi să fac scufundări. Sunt mereu în căutare de parteneri de scufundări, aşa că apelaţi la mine, dacă doriţi. Am aceeaşi prietenă de aproape un an. Întotdeauna mi-am dorit să fiu poliţist. Tata ar fi vrut să intru în

Poliţia din San Diego, dar eu am dorit să fiu alături de cei mai buni – de aceea sunt aici.

Ultima frază îi aduse o mulţime de aprobări zgomotoase în timp ce se întorcea la locul lui.

Levendorf ceru linişte, pe urmă se uită la Pike.

— Poliţist Pike – un minut, o secundă.

Pike nu fusese la facultate şi nu voia să vorbească despre familia lui. Nu vedea de ce ar fi interesat pe cineva. Tot ce contează, considera el, este ce face un om la un moment dat şi dacă acţionează corect sau nu.

Se ridică în picioare. Poliţiştii adunaţi în spatele lui erau de toate culorile şi de toate vârstele. Mulţi zâmbeau şi păreau relaxaţi; alţii se uitau sever; majoritatea păreau plictisiţi. Pike se uită la poliţiştii cu două trese pe mânecă. Aceştia erau P-III.

— Mă numesc Joe Pike. Nu sunt căsătorit. Am urmat două stagii de pregătire de luptă la puşcaşii marini…

Asistenţa izbucni în aplauze şi urale. Poliţia din Los Angeles avea un procentaj mare de veterani din rândul puşcaşilor marini.

— Vreau să fiu poliţist pentru că deviza poliţiei este „să protejezi şi să fii de folos”. Asta-mi doresc să fac.

Pike se aşează la loc, în câteva aplauze risipite, dar cineva din spate râse.

— Ne-au trimis un Clint Eastwood. Omul nu face risipă de cuvinte.

— Această parte din program se numeşte „un minut, o secundă”, poliţist Pike, spuse Levendorf, aşadar cred că ţi-au mai rămas vreo patruzeci de secunde. Poate că ne mai dezvălui câte ceva despre tine, să te cunoaştem mai bine?

Pike se ridică din nou în picioare.

— Sunt atestat ca lunetist şi am fost înrolat în Forţele Speciale, mai ales în echipe de recunoaştere, în echipe de urmărire/doborâre şi în misiuni prioritare cu ţinte speciale. Am

centură neagră în taie kwon de kung fu, wing chun, juo şi ubawazi. Îmi place să fac jogging şi gimnastică. Îmi place să citesc.

Se opri. Mulţimea de poliţişti se uitau ţintă la el. Nu aplauda nimeni.

În cele din urmă, un P-III negru mai în vârstă, cu părul cărunt, spuse:

— Slavă Domnului că îi place să citească – eram gata să cred că avem printre noi un fătălău.

Asistenţa izbucni în râs.

Levendorf puse capăt adunării şi toată lumea se buluci spre ieşire, cu excepţia noilor-veniţi. Ei trebuiau să rămână ca să îşi cunoască instructorii.

Doi poliţişti experimentaţi se desprinseră din mulţimea care pleca şi se apropiară de ei. Negrul masiv care făcuse bancul cu Pike-cititorul se duse la Grissom. Al doilea P-III era mai scund decât Pike, cu păr castaniu tuns scurt, piele arămie şi o gură subţire, severă. Pike bănuia că se apropia de patruzeci de ani. Veni direct la el şi îi întinse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, poliţist Pike. Sunt Bud Flynn. Voi fi instructorul tău pentru primele două stagii de pregătire.

— Da, domnule.

— Poţi să-mi spui domnule ofiţer Flynn sau, simplu, domnule, dacă nu îţi indic eu altceva, iar eu am să-ţi spun poliţist Pike, Pike sau pifane. Lămurit?

— Da, domnule.

— Ia-ţi echipamentul şi hai să mergem.

Pike îşi trecu geanta cu echipament peste umăr şi îl urmă pe Flynn afară, în parcare, până la un Chevrolet Caprice vechi şi boţit. Ajunşi la maşină, Flynn i-o arătă cu degetul:

— Acesta este postul nostru. Se numeşte doi-adam-patruzeci şi patru, şi la fel te vei numi şi tu, după ce te învăţ să foloseşti staţia. Este o maşină atât de veche şi de uzată, încât ar fi fost casată la orice secţie de poliţie din America. Dar noi suntem la Los Angeles, unde căcănarii de la consiliul local nu vor să ne dea bani să cumpărăm sau să întreţinem echipamentul. Dar ştii care-i vestea bună, poliţist Pike?

— Nu, domnule.

— Vestea bună este că noi suntem poliţişti din Los Angeles. Ceea ce înseamnă că, deşi folosim mizeria asta de maşină, tot vom asigura cele mai bune servicii poliţieneşti cu putinţă faţă de orice alt oraş mare din America.

Lui Pike îi plăceau comportamentul lui Flynn şi faptul că era mândru de profesia lui.

Flynn îşi puse echipamentul în spatele maşinii, apoi se întoarse spre Pike.

— Înainte de a porni, vreau să mă asigur că lucrurile sunt limpezi între noi. Respect faptul că ai fost la puşcaşi marini, dar mă doare în cot de asta. Jumătate dintre poliţişti au fost puşcaşi marini, iar cealaltă jumătate s-au săturat să o tot audă. Acesta este un oraş din Statele Unite ale Americii. Nu este o zonă de război.

— Da, domnule. Înţeleg.

— Te enervează că îţi spun lucrurile astea?

— Nu, domnule.

Flynn îl studie pe Pike ca şi cum l-ar fi suspectat că minte.

— Mă rog, dacă te enervează, reuşeşti să o ascunzi, ceea ce este un lucru bun. Pentru că de acum înainte nu îţi vei arăta adevăratele sentimente nimănui. Indiferent ce părere ai despre păcătoşi, degeneraţi sau orice alt fel de cetăţeni cu care avem de-a face – fie victime, fie infractori – îţi vei păstra opiniile pentru tine. Limpede?

— Da, domnule.

Flynn deschise portbagajul. Pike îşi puse echipamentul înăuntru, în timp ce Flynn continua să vorbească.

— La Academie ai învăţat statute şi proceduri, dar de la mine vei învăţa cele mai importante două lecţii de care ai avut parte vreodată. Prima este: Vei vedea oamenii cu tot ce au ei mai rău, iar eu am să te învăţ să fi descifrezi. Vei învăţa cum să deosebeşti minciuna de adevăr atunci când toată lumea minte şi cum să îţi dai seama ce anume este corect atunci când toată lumea gândeşte greşit. Pornind de la asta vei învăţa cum să împarţi dreptatea cinstit şi fără părtinire aşa cum merită oamenii din acest oraş. Clar?

— Da, domnule.

— Vreo întrebare?

— Care este cealaltă lecţie?

Sprâncenele lui Flynn se arcuiră ca şi cum ar fi fost pe cale să fi împărtăşească esenţa înţelepciunii străvechi.

— Vei învăţa să nu-i urăşti. Vei vedea o mulţime de ticăloşi aici, poliţist Pike, dar oamenii nu sunt chiar atât de răi. Te voi învăţa cum să nu pierzi din vedere acest lucru, pentru că dacă o vei face şi vei ajunge să fi urăşti, va fi primul pas către a te urî pe tine însuţi. Şi nu vrem să se întâmple asta, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

Flynn închise portbagajul şi se întoarse din nou către Pike.

— Acum vreau eu să te întreb ceva. Când ai motivat de ce doreşti să fii poliţist, ai pomenit motto-ul LAPD: să protejezi şi să serveşti. La ce anume te gândeşti?

— Unii oameni nu se pot proteja singuri. Au nevoie de ajutor.

— Şi îi vei ajuta tu, poliţist Pike, cu karate şi tot restul?

Pike încuviinţă din cap.

— Îţi place să te baţi?

— Nici nu îmi place, nici nu îmi displace. Dacă trebuie, ştiu să mă bat.

Flynn dădu aprobator din cap, dar din felul în care îşi strângea buzele, Pike îşi dădea seama că încă îl mai studia.

— Treaba noastră nu e să ne amestecăm în bătăi, poliţist Pike, spuse Flynn. Nu avem întotdeauna de ales, dar dacă intervii în prea multe bătăi, te trezeşti până la urmă cu fundul tăbăcit. Ţi-a tăbăcit cineva fundul vreodată?

— Da, domnule.

Pike nu avea de gând să pomenească despre taică-său.

Flynn încă îşi mai sugea buzele.

— Dacă ne amestecăm într-o bătaie, înseamnă că am eşuat. Dacă apăsăm pe trăgaci, înseamnă că am eşuat. Eşti convins de acest lucru, poliţist Pike?

— Nu, domnule.

— Eu sunt. Tu ce crezi că înseamnă?

— Că nu am avut încotro.

Flynn mormăi ceva, dar de această dată Pike n-ar fi putut să spună dacă aprobator sau nu.

— Aşadar, de ce vrei să protejezi lumea, poliţist Pike?

Ştia că Flynn îl testează. Îi întoarse o privire albastră şi goală.

— Nu-mi plac oamenii violenţi, domnule.

— Şi atunci te transformi tu în cel care îi cafteşte pe violenţi.

— Da.

— Totul e să rămâi în limitele legii.

Apoi ochii lui Flynn se încreţiră uşor la colţuri.

— Fiind instructorul tău, ţi-am citi dosarul, băiete. Cred că ai tot ce-ţi trebuie ca să devii un bun poliţist.

Pike încuviinţă din cap.

— Nu vorbeşti prea mult, nu?

— Nu, domnule.

— Bine. Vorbesc eu destul pentru amândoi. Urcă în maşină. Hai să mergem să protejăm lumea.

Flynn începu prin ai oferi lui Pike un tur al întregii zone acoperite de secţia de poliţie. Între timp îi arătă procedurile radio, îl lăsă să comunice cu dispecerii şi îi arătă locurile cunoscute unde se adunau răufăcători.

După aceea îi anunţă pe dispeceri să înceapă să le transmită telefoane. În următoarele două ore, Pike preluă o reclamaţie de maşină furată de la o adolescentă care plângea, cercetă un magazin non-stop unde administratorul reclamase că se furase ceva, preluă apelul unui bărbat care se întorsese acasă de la serviciu şi îşi găsise locuinţa jefuită. În fiecare caz, suspectul sau făptaşul dispăruse de multă vreme sau nici măcar nu fusese prezent, dar Pike, sub supravegherea lui Flynn, prelua răbdător reclamaţia, completând toate formularele necesare.

Tocmai se îndreptau spre est pe Beverly Boulevard, când interveni dispecerul:

— Doi-adam-patruzeci şi patru, violenţă domestică pe Harell Street, numărul 2721, s-a raportat că o femeie strigă după ajutor. Vă duceţi?

Flynn luă microfonul.

— Doi-adam-patruzeci şi patru, suntem pe drum.

Cazurile de violenţă domestică erau cele mai rele. Pike o auzise de nenumărate ori la Academie, iar Flynn o pomenise şi el. Să răspunzi la un apel de violenţă domestică este ca şi cum te-ai năpusti direct în mijlocul unui uragan de emoţii.

— Schimbul de seară este cel mai plin de incidente domestice, zise Flynn. Probabil că vom avea parte de cel puţin trei sau patru pe seară, încă şi mai multe vinerea.

Pike nu spuse nimic. Aflase pe propria piele cum stă treaba cu violenţa domestică. Tatăl lui nu aştepta niciodată până vineri. Orice seară era la fel de bună.

— Când ajungem acolo, spuse Flynn, vorbesc eu. Te uiţi la mine cum pun problema şi înveţi. Dar rămâi pe fază tot timpul. Nu ştii niciodată peste ce dai.

Se îndreptară spre un mic bloc de apartamente din apropierea centrului Rampart-ului. Dispecerul le furnizase restul informaţiilor: telefonul fusese dat de o anume doamnă Esther Villalobos, care raportase că bărbatul şi femeia cu care era vecină se certaseră toată după-amiaza, ajungând la ceva ce

doamna Villalobos descria ca o partidă de zdrobit totul în jur în timp ce femeia, o tânără pe nume Candace Stanik, uriaşe „opreşte-te” de mai multe ori, apoi strigase după ajutor. Doamna Villalobos declarase că un bărbat şomer, pe care îl cunoştea doar sub numele „Dave”, locuia uneori în apartamentul vecin.

Pike îl urmă pe Flynn spre apartamentul lui Candace Stanik.

Se opriră în faţa uşii lui Stanik. Ferestrele erau luminate. Pike nu auzi voci, dar se distingeau clar hohote întrerupte.

Flynn se uită la el şi îi şopti:

— Stai aici într-o parte. După ce intru eu, intri şi tu imediat, dar aşteaptă semnalul meu. Poate că tipul a plecat deja. Poate că s-au împăcat şi sunt lapte şi miere. Nu scoţi pistolul decât dacă mă vezi pe mine că îl scot. Nu vrem ca situaţia să escaladeze. Vrem să o calmăm. Înţeles?

Pike încuviinţă.

Flynn ciocăni la uşă de trei ori şi anunţă:

— Poliţia. Vă rugăm să deschideţi uşa.

Plânsul se opri şi Pike auzi mişcare. Apoi o voce de femeie tânără le vorbi de dincolo de uşă.

— Sunt bine. Nu am nevoie de nimic.

Flynn ciocăni din nou.

— Deschideţi uşa, domnişoară. Nu putem pleca până nu vă vedem.

Uşa se deschise şi Candace Stanik se uită la ei printr-o crăpătură îngustă. Oricât de puţin ar fi dezvăluit fanta aceea îngustă, Pike putea remarca faptul că are nasul rupt şi ochiul drept vânăt, cu pleoapa atârnând flască. Avusese şi el de nenumărate ori ochii aşa. Mai ales când era copil. În general din cauza lui taică-său.

Flynn puse mâna pe uşă.

— Dă-te puţin în spate, draga mea. Lasă-mă să arunc o privire.

— A plecat. S-a dus la iubita lui.

Vocea lui Flynn era caldă, dar fermă.

— Lasă-ne să intrăm, te rog.

Împinse încetişor uşa până când ea se retrase. Pike se strecură şi el înăuntru, apoi se trase iute într-o parte, să nu poată fi atacaţi amândoi o dată. Împreună ar fi reprezentat o ţintă unică şi mare; separat, două ţinte mai dificil de ucis.

Pătrunseră într-o cameră de zi înghesuită. Pike observă o

debara la stânga şi, în partea cealaltă a încăperii, o bucătărie micuţă şi o zonă de luat masa, după care urma un hol scurt. Măsuţa de cafea era întoarsă cu picioarele în sus şi pardoseala era stropită cu sânge. Candace Stanik era însărcinată. În luna a şaptea sau a opta, presupuse Pike. Tricoul îi era pătat cu sânge, şi mai avea pete de sânge şi pe picioarele desculţe. Avea buzele sparte în două locuri şi nasul rupt şi se ţinea de burtă de parcă ar fi durut-o.

Flynn îi spuse încet lui Pike, peste umăr:

— Salvarea şi echipajele auxiliare.

— Vreau să puneţi mâna pe el! Trebuie să puneţi mâna pe el! S-a dus la curva aia despre care spune că-i prietena lui…

Fata devenea din ce în ce mai agitată şi Flynn se străduia să o calmeze, cu voce scăzută, încercând să fi transmită calmul său.

— Hai să avem grijă de copilaş întâi, da, draga mea? Nimic nu este mai important acum decât copilaşul tău.

Flynn era exact ceea ce trebuia să fie – o figură paternă puternică, de nădejde. Dacă aveai încredere în el, erai în siguranţă. Îşi strecură braţul pe după umerii fetei, murmurând:

— Trebuie să stai jos mai întâi. Am eu grijă de tine.

Îi făcu un semn lui Pike.

— Eu mă descurc. Crezi că poţi tu să verifici în spate?

Pike încuviinţă. Aruncă o privire în bucătărie, apoi ieşi pe hol. Uşa băii era deschisă, dând la iveală o chiuvetă cu urme de săpun, o cadă mică şi un closet.

Pike se întoarse spre dormitor. Uşa era întredeschisă şi lumina aprinsă. Pike îşi aduse aminte avertismentul lui Flynn în legătură cu scosul pistolului, dar îl trase totuşi afară din toc, apoi împinse uşa mai tare. Dormitorul era un câmp minat plin cu pungi de cumpărături, haine murdare şi cutii. Patul dublu era acoperit cu cearşafuri gri, mototolite. O uşă de dulap stătea deschisă de cealaltă parte a patului. Se mişcă iute şi neauzit. Se lăsă într-un genunchi, ridică cearşafurile şi se uită sub pat. Nimic. Se uită din nou la dulap.

Nu credea că va găsi pe cineva ascuns în dulap, dar trebuia să verifice. Uşa dulapului era deschisă cam cincisprezece centimetri. Lumina din dormitor era aprinsă, dar în dulap era întuneric beznă. Pike se ţinu cât mai într-o parte cu putinţă, apoi deschise uşa brusc, lăsând lumina să pătrundă înăuntru. Nimic.

În momentul acela, se auzi o izbitură puternică din camera

de zi, apoi nişte bufnituri, ca şi cum mai mulţi oameni s-ar fi mişcat violent, şi o voce strigă:

— Omoară-i!

Pike ieşi repede în hol. Uşa debaralei de la intrare era acum larg deschisă. Iubitul lui Candace Stanik, identificat ulterior ca fiind un anume David Lee Elish, avea un braţ încolăcit în jurul gâtului lui Flynn şi îl ţinea de braţul drept ca să-l împiedice să pună mâna pe pistol. Un al doilea bărbat, identificat ulterior drept George Fabrocini, îl înjunghia repetat în piept pe Flynn cu un cuţit de vânătoare. Candace Stanik zăcea încolăcită pe podea.

— Omoară-i! scrâşnea iar şi iar Elish.

Pike ţinti cu pistolul de 9 mm Eră să ezite şi îl împuşcă pe Fabrocini în cap. L-ar fi omorât Eră să clipească şi pe Elish, dar nu avea unghiul bun. Se năpusti direct spre Flynn, trimiţându-i pe amândoi bărbaţii la podea. Ştia exact ce anume are de Ecut şi cum. Trecu de Flynn şi îl lovi pe Elish tare cu pistolul peste faţă. Elish, care încerca să se ridice, văzu stele verzi. Pike îl mai lovi încă o dată şi Elish rămase ţeapăn. Îl întoarse cu faţa în jos şi îi trase braţele în spate, punându-i cătuşele.

De-abia după ce Elish fu imobilizat şi cuţitul îndepărtat, se întoarse la Flynn, speriat ca nu cumva hemoragia să fi provoace moartea.

— Poliţist Flynn, spuse Pike.

Flynn se uită în sus, cu degetele vârâte prin găurile cămăşii, cu ochii mari şi strălucitori, alb la faţă.

— A dracu’ vestă! A dracu’ vestă, a oprit cuţitul…

Trei ore mai târziu, li se dădu dramul să plece. La faţa locului sosise o echipă care ancheta schimburile de focuri, împreună cu comandantul turei de seară, doi căpitani din Rampart şi doi detectivi care investigau uzul de armă al poliţiştilor. Pike şi Flynn fuseseră interogaţi, dar acum erau din nou în maşină. Pike ştia că Flynn era şocat, dar nu-l întrebă nimic. În cele din urmă, acesta se uită spre el.

— Eşti OK?

— Da, domnule.

— Uite, vreau să fie limpede ce s-a întâmplat acolo, înăuntru. Mi-ai salvat viaţa. Îţi mulţumesc.

— Nu trebuie să îmi mulţumiţi.

— Ştiu, dar uite că îţi mulţumesc. Vreau să ştii că apreciez ceea ce ai făcut. I-ai văzut pe cei doi tipi peste mine, ai văzut cuţitul, ai judecat repede. Nu vreau să spun că ai făcut ceva

greşit. Vreau numai să te gândeşti la ce ai făcut. Poate că uneori suntem obligaţi să omorâm oameni, dar sarcina noastră nu este să omorâm oameni.

— Da, domnule. Ştiu.

— Ce s-a întâmplat înăuntru a fost din vina mea. Nu am verificat debaraua. Şi doar văzusem blestemata aia de uşă. Este prima ta zi de lucru şi este limpede ca lumina zilei că mi-ai salvat fundul.

Flynn încă se uita la el, dar ochii i se îngustaseră ca şi cum ar fi încercat să vadă ceva neclar şi îndepărtat, iar Pike se întreba ce anume. Flynn întinse brusc mâna şi o puse peste a lui.

— Tu eşti calm ca o stâncă. Iar eu, eu tremur ca frunza…

Pike simţea asta în mâna lui Flynn – o vibraţie vagă, ca şi când o albină ar fi încercat să iasă dintr-un roi.

Bud îşi retrase repede mâna, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi s-ar fi simţit stânjenit. Poliţiştii prinşi în schimburi de focuri erau rari, dar armele de foc făcuseră parte din viaţa lui Pike încă de când plecase de acasă, iar acasă fusese mai rău – furia lui taică-său era mai rea decât un schimb de focuri; pumni şi curele şi vârfuri metalice de cizmă se prăvăleau când îţi era lumea mai dragă; asupra maică-sii, care ţipa; asupra lui Pike, care ţipa. Lupta şi războiul nu însemnau nimic. Pike îşi amintea legat de război un fel de proces de acceptare mentală că trebuia să omoare oameni ca să nu apuce ei să îl omoare pe el. Ca atunci când se făcuse destul de mare ca să sară la gâtul lui taică-său. Imediat ce acesta îi ştiuse de frică, încetase să-i mai bată pe el şi pe maică-sa. Simplu. Singura preocupare a lui Pike era acum să respecte regulile Departamentului de Poliţie din Los Angeles. Le respectase. Trăsese o împuşcătură curată. Bud era viu, el era viu. Simplu.

Puse mâna pe braţul lui Bud. Voia să-i fie de ajutor.

— Suntem OK, spuse Pike.

Bud se întoarse din nou spre el.

— Mă uit la tine, te porţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Tocmai ai omorât un om, iar în ochii tăi nu se vede nimic.

Pike se simţi stânjenit şi îşi retrase mâna.

Flynn râse forţat.

— Eşti gata de plecare? Ne aşteaptă un munte de hârtii. Asta-i partea cea mai rea când împuşti pe cineva, trebuie să completezi un morman de formulare.

Pike scoase ochelarii de soare din buzunar şi şi-i puse, acoperindu-şi ochii.

Flynn râse în nou.

— E întuneric ca-n iad. Ai de gând să porţi ăia noaptea?

— Da, spuse Pike.

— Mă rog, treaba ta. Îţi aminteşti regula cu tu îmi spui poliţist Flynn şi eu îţi spun poliţist Pike? Gata, o dăm la spate. Mă cheamă Bud.

Pike încuviinţă din cap, dar Bud încă tremura şi zâmbetul silit îl făcea să arate ca şi cum l-ar fi durut ceva.

Lui Pike i se făcu rău gândindu-se că îşi dezamăgise ofiţerul instructor. Îşi jură să se străduiască mai tare. Voia să fie un om bun şi drept, voia să servească şi să protejeze.

5

Pike conducea repede către Glendale şi Divizia de Investigaţii Ştiinţifice a LAPD când porni să fi vibreze telefonul. Era Ronnie.

— Au atacat la magazin acum paisprezece minute. În plină zi.

— Cine-i? întrebă Larkin de lângă el.

Pike ridică un deget, făcându-i semn să aştepte.

— Tipii de la firma de securitate şi-au făcut treaba?

— Cod trei, girofaruri şi sirene, telefon la poliţie. Denny şi cu mine ne ducem acum acolo.

— Fă o plângere la poliţie. Dacă există o cât de mică daună materială, cheamă pe cineva de la asigurări. Dacă trebuie reparat ceva, cheamă meşterii chiar astăzi.

— Înţeleg. Vrei zarvă.

— Mare.

Pike închise telefonul şi Larkin îl lovi cu pumnul în braţ.

— Nu-mi place să nu mă bagi în seamă. Ţi-am pus o întrebare.

— Mergem să ne întâlnim cu cineva în Glendale, spuse Pike, şi pe urmă mergem să ne întâlnim cu Elvis acolo unde ai avut accidentul…

Ea se cufundă din nou în scaun, încruntată.

Trecură prin Sepulveda Pass apoi coborâră în San Fernando Valley. În vale era întotdeauna mult mai cald, Pike simţea cum creşte arşiţa chiar şi cu aerul condiţionat.

Larkin tăcu exact nouă minute.

Pe urmă spuse:

— Pe tine nu te şochează chiar nimic?

Pike nu-i răspunse, deşi se întreba de ce îi pusese o asemenea întrebare. Îi aruncă o privire scurtă şi îşi văzu de condus.

— În ziua când am ajuns în Africa Centrală, am văzut o femeie. Familia ei fusese omorâtă în dimineaţa aceea, cu două ore înainte să venim noi. Îşi tăia degetele de la mâna stângă, pe rând, câte unul, unul pentru soţul ei, restul pentru cei patra copii. Începuse cu degetul mare.

O privi din nou.

— Aşa ţinea ea doliu.

Larkin îşi puse mâinile în poală. Se uita fix la el.

— Şi tu ce-ai făcut?

— I-am găsit pe cei care îi omorâseră familia.

Larkin se întoarse spre fereastră. Ce bună era liniştea!

Continuară să alunece prin căldura văii.

Disperarea hrăneşte imaginaţia, iar John Chen era un om disperat. Aceeaşi disperare dă naştere şi la minciuni, înşelăciuni şi lovituri de maestru, iar John le folosise pe toate cu convingătoare inteligenţă pentru că – ei bine, da, trebuia să o recunoască – era cel mai deştept criminalist cu experienţă angajat la Divizia de Investigaţii Ştiinţifice a LAPD. În ultimii ani, John dezlegase mai multe cazuri complicate (necesare pentru avansarea în carieră – a se citi: bani), apăruse de mai multe ori la ştirile locale (obligatoriu ca să atragi atenţia puicuţelor – la un metru cincizeci şi şapte şi cincizeci şi opt de kilograme, cu un măr al lui Adam mare ca o guşă, avea nevoie de tot ajutorul posibil) şi câştigase mai multe prime (esenţiale ca să plăteşti ratele la Porsche) decât oricare alt tip din laborator. Şi cum fusese răsplătit? Cu şi mai multă muncă. Mai puţin timp în care să-şi poată savura rezultatele muncii.

Pizdoasă treabă.

La John Chen totul se învârtea în jurul sexului. Era un bărbat obsedat de sex; flămând să reducă deficitul de împreunări care reprezenta blestemul vieţii lui; de neclintit în convingerea că orice bărbat heterosexual din California avusese parte de câtă tăvăleală putea duce încă de la pubertate. Cu excepţia lui.

Dar acum îşi trăsese o iubită. Bine, mă rog, nu era *întocmai* iubita lui. Ştia şi el, nu se amăgea. Ronda Milbank era o secretară măritată şi cu doi copii din Atwater Village pe care o întâlnise într-un bar cu o seară înainte. Îi oferise o băutură, apoi încă una, apoi o întrebase dacă nu s-ar putea, mă rog,

întâlni din când în când. Sigur, spusese Ronda, mâine între unsprezece şi douăsprezece la prânz.

VICTORIE!

Dar pe urmă interveni o problemă. Los Angeles era un oraş cu douăsprezece milioane de civili; nenumăraţi infractori, toţi umblând să comită crime; un *tsunami* nesfârşit de investigaţii şi de probe; fiecare probă şi fiecare obiect trebuiau păstrate, documentate, înregistrate, testate şi analizate de angajaţii celui mai subdimensionat departament al LAPD – Divizia de Investigaţii Ştiinţifice.

Aşa că John ştia răspunsul fără să întrebe. *Cum*? „Oh, sigur, John, ai nevoie de o pauză de sex la mijlocul dimineţii, cum să nu, sigur, du-te!”

Şi iată cum făcu să plece: în dimineaţa aceea, în pauza de cafea, John trecu pe lângă şefa lui, Marion, muşcând dintr-o brioşă cu fructe de pădure de la Ralph’s Market şi urlă:

— AAAHHHHHHHH!!!

Sări într-o parte, apucându-se de falcă, şi nu se opri din urlat până nu se uită la el toată lumea din laborator. Apoi răcni:

— CĂCATUL NAIBII!!! MI-AM RUPT DINTELE! TREBUIE SĂ MĂ DUC IMEDIAT LA DENTIST!

— Poate că doar l-ai ciobit. Lasă-mă să mă uit.

— SFINTE IISUSE, MARION! DUREREA ASTA MĂ OMOARĂ! CRED CĂ A AJUNS LA NERV!

John îşi acoperi gura, trăgându-se înapoi.

Marion mai degrabă l-ar fi lăsat să moară, decât să rămână în urmă cu cazurile.

— John, te rog. Durerea o să treacă. În câteva minute n-o să mai simţi nimic.

Vedeţi cum era?

— Am un dinte rupt în gură, Marion – este distrus, făcut bucăţi! Trebuie să mă duc la dentist! Uite, dacă plec acum, probabil că pe la unu şi jumătate sunt înapoi. În cele din urmă, Marion cedă.

— Bine, dar ia una dintre maşinile de intervenţie ale laboratorului. Poate că te trimit de la dentist direct la vreo crimă.

Chen îşi înşfăcă cheile şi trusa criminalistică şi ieşi în fugă. Nici nu-i trecea prin cap să se ducă la Ronda cu un autolaborator al Diviziei de Investigaţii Ştiinţifice. Îşi spălase Boxster-ul de dimineaţă şi avea de gând să se prezinte la

Ronda în stil mare!

Când ajunsese la primul rând de maşini din parcare, trase un pumn victorios în aer. Se ducea să facă sex!

Se întoarse să o ia la fugă către maşina lui, dar cineva care mai înainte nu era acolo îi blocă drumul.

Se sperie atât de rău, încât urlă din nou.

— AAAH!

Făcu un salt în spate, gata să cadă dacă nişte mâini la fel de puternice precum ghearele viciului nu l-ar fi prins la timp.

Chen îl detesta pe Pike când făcea asta – apărea din senin şi speria oamenii, îi fusese frică de el încă de când îl văzuse pentru prima oară. Nu fusese nevoie să-i arunce mai mult de o privire ca să-şi dea seama că Pike era unul dintre nenorociţii aceia cu doi cromozomi Y pe care îi vezi prin reclamele la bere, cărora le place să-i umilească pe alţii. E drept, tot Pike îi dăduse şi indiciile care îl conduseseră la rezolvarea primului caz şi la achiziţionarea aspiratorului de puicuţe, dar chiar şi aşa tot se temea de el.

— M-ai speriat de moarte, nu alta, spuse Chen. De unde ai apărut?

Pike arătă din cap către un Lexus verde parcat pe rândul următor de maşini. Chen se îndreptă imediat, să pară mai înalt. Pe scaunul din faţă stătea o fătucă a naibii de bună. Fata îi făcu un semn cu mâna.

— Mamă, spuse Chen, puicuţa aia-i trăsnet! Şi-o pune?

— Am nevoie de un serviciu, John.

Chen îşi aminti de Ronda şi începu să se îndepărteze.

— Da, sigur, dar trebuie să plec acum. Am o întâlnire…

— Nu poate să aştepte.

Chen încremeni.

— Dar…

— Caz important, John, spuse Pike. S-ar putea să apari iarăşi în ziare.

Ronda dispăru ca o bulă de săpun. Încă un caz care să ţină prima pagină a ziarelor şi poate că i se deschidea uşa către un laborator particular. Şi-ar fi schimbat Boxster-ul cu o Carrera!

Pike întrebă:

— Ce ştii despre cei doi tipi împuşcaţi în Malibu?

— Sunt ai şerifilor federali. Laboratoarele lor se ocupă.

— Dar despre cei trei din Eagle Rock?

Chen se întrebă unde voia să ajungă Pike.

— Ăştia sunt ai noştri, dar nu la mine. Ce-ţi trebuie?

— Identitatea morţilor. Nu i-au găsit cu programul Live Scan. Niciunul dintre cei cinci nu are date în sistem.

— Şi ce pot să fac eu?

— Cercetează-le pistoalele, John. Şi cartuşele.

Chen înţelegea ce-i cerea Pike şi nu-i plăcea. Poliţia şi criminaliştii care se ocupau de ambele cazuri recuperaseră probabil pistoalele şi tuburile de cartuşe găsite lângă cadavre, dar Divizia de Investigaţii Ştiinţifice lucra numai cu doi specialişti în arme de foc, iar lista de pistoale care urmau să fie analizate număra câteva mii.

— Nu ştiu ce să zic, amice, este o listă nesfârşită acolo.

— Te-ai mai descurcat şi altă dată. Sună-l pe Elvis, când afli. Eu nu sunt disponibil.

Chen se uită iarăşi la fată şi îşi imaginează că ştie exact de ce nu era disponibil Pike.

— Eu cu ce mă aleg? spuse Chen.

— Gloanţele din cadavrele din Malibu se potrivesc cu gloanţele din cadavrele din Eagle Rock. A tras acelaşi om, John. Nici poliţia locală şi nici cea federală nu a făcut încă legătura. Şi nici presa n-a aflat.

Inima lui Chen începu să bată tare. Cu gloanţele ajunse în două laboratoare diferite, dacă poliţia nu mai avea şi alte probe ale acestei legături, aveau să treacă luni sau chiar un an până când ea să fie descoperită – dacă nu cumva un superstar criminalist făcea o dezvăluire senzaţională.

Dacă îşi juca bine cărţile, putea să ajungă la ştirile naţionale. Poate chiar la emisiuni de top precum *60 de minute*. Orice gând la Ronda îi ieşise din minte.

Pike se îndreptă către Lexus.

— Verifică, John. Sună-l pe Elvis.

Se strecură în maşină de parcă ar fi fost făcut din unt şi se îndepărtă.

Chen se întoarse în laborator, preocupat. Probabil că Marion se va întreba de ce nici măcar nu plecase din parcare. Dar apoi îşi dădu seama că îi furnizase chiar ea o ieşire – îi spusese că durerea avea să treacă, iar el nu trebuia decât să fi confirme că a trecut. Tuturor oamenilor le place să li se spună că au avut dreptate.

John dădu fuga înapoi în laborator. Ronda avea să supravieţuiască şi fără el.

Pike ştia că fetei nu-i era uşor să se întoarcă la ea în cartier. Aici începuse întregul coşmar. Dar tocmai de aceea

trebuia să se întoarcă. Animalele lasă urme pe unde trec, la fel şi oamenii. Meesh şi familia King trebuiau să fi lăsat vreo urmă. Pike intenţiona să i-o încredinţeze pe fată lui Cole, apoi să se ducă acasă. Cei care îi spărseseră apartamentul trebuie să fi lăsat şi ei o urmă.

Cole aştepta în locul unde avusese loc accidentul, la numai trei străzi de locuinţa fetei, adăpostit de soare sub copertina unei clădiri. Pe stradă se înşirau depozite şi alte clădiri ce adăposteau companii de transport, magazii sau ateliere în care imigranţi plătiţi cu salariul minim făceau mic mobilier şi decoraţiuni din metal. Întreaga zonă avea un aspect industrial.

— Ce caută el aici? întrebă Larkin când îl văzu.

— Lucrează. A venit să-şi dea seama cum arăta locul la ora accidentului.

— Nu cred că-i sigur ce facem. Dacă mă aşteaptă?

— Elvis ne-ar fi făcut semn.

— De unde să ştie *eu*

Pike nu-şi bătu capul să fi răspundă. Deja îi era dor de linişte.

Găsi un loc de parcare ceva mai departe. Cole traversă şi veni lângă ei. Purta pantaloni sport oliv, cu multe buzunare, o cămaşă înfloratăcu mâneci scurte şi o şapcă Dodgers decolorată. Pike se gândi că parcă se mişca astăzi cu ceva mai multă uşurinţă.

Rânji spre fată.

— Straşnic cartier. Mă duce cu gândul la Falujah.

— Grozave haine. Mă duc cu gândul la un puşti de doisprezece ani.

Cole se întoarse spre Pike.

— Ce-mi place când vorbeşte aşa!

Se aflau exact în locul în care fata se ciocnise de Mercedes, acolo unde o alee îngustă se deschidea înspre stradă. Aleea era un fel de fisură între două depozite răpănoase. O mulţime de bărbaţi cu bustul gol se scurgeau în sus şi în jos pe alee ca să cumpere sticle cu apă minerală de la o rulotă din intersecţie.

— OK, spuse Pike. Voia să audă concluziile lui Cole.

— Nada. Am vorbit la toate birourile din toate clădirile pe rază de două străzi. Toţi închid la şase şi nimeni nu are paznic de noapte, cu excepţia unei companii de transport de mai încolo…

Cole dădu din cap indicând una dintre străzile din spatele lor.

— … dar tipul nu a văzut nimic. Spune că nici măcar nu a avut habar că s-a petrecut un accident până când nu au apărut tipii de la FBI. M-am interesat şi de camere de securitate, gândindu-mă că poate avem noroc să prindă strada vreuna aranjată în parcările din jur, dar nimeni nu are camere de filmat decât în interior.

— Ai făcut rost de raportul cu privire la accident? întrebă Pike.

— Da…

Cole trase nişte hârtii împăturite dintr-unul din buzunarele pantalonilor.

— Accidentul a avut loc aici, la capătul aleii. Domnişoara Barkley venea în direcţia noastră, îndreptându-se spre casă, care este trei străzi mai încolo.

Pe urmă despături hârtiile şi le arătă schiţa făcută la locul accidentului de către poliţistul care făcuse cercetările în seara cu pricina. Un dreptunghi arăta poziţia maşinii lui Larkin, iar mai multe linii indicau urmele de roţi ale maşinilor, plus diverse măsurători.

— Clădirea din dreapta este abandonată. Uşile din faţă, din spate şi cele laterale sunt legate cu lanţuri şi se vede că n-au fost deschise de ani buni. Cealaltă clădire este o fabrică. Fac mărunţişuri din ceramică şi suvenire. Bag mâna în foc că familia King nu se afla aici pentru vreo orgie.

— Ţi-am spus, zise Larkin. Dădeau cu spatele.

Cole ridică din sprâncene.

— Da. Dar de ce aici şi de ce atunci?

— Nu ştiu, spuse fata.

Pike studie poziţia maşinilor pe schiţă. Aston-Martin-ul fetei lovise Mercedesul pe partea şoferului, în dosul roţii din spate, în timp ce maşina ieşea în stradă în marşarier. Forţa impactului rotise Mercedesul un sfert de cerc în sens contrar acelor de ceasornic, iar maşina ei se oprise, cu faţa spre Mercedes, cu un far spart, dar cu celălalt luminând locul accidentului. Schiţa poliţiei se potrivea foarte bine cu ceea ce relatase fata.

— Pe unde a plecat Meesh? întrebă Pike.

Fata arătă în susul străzii.

— Pe acolo. Fugea pe mijlocul străzii. Mercedesul a luat-o în direcţia opusă.

Cole ieşi în stradă ca să vadă mai bine.

— L-ai văzut întorcând?

— Nu m-am uitat. Am sunat la 911. Mercedesul a dispărut. Eu îmi scriam între timp numărul de înmatriculare pe braţ şi vorbeam cu cei de la Urgenţe.

Cole ridică din umeri şi se uită la Pike.

— Nu avem nimic aici. Am mers câte opt cvartale în fiecare direcţie, până în dreptul podurilor. Nimic altceva decât spaţii comerciale şi şantiere, cu excepţia a trei sau patru clădiri amenajate ca lofturi, ca al lui Larkin. Am să vorbesc şi cu locatarii lor.

Pike scoase un mormăit, dar ceva îl sâcâia. Se uită la mulţimea de muncitori şi la rulota cu mâncare, apoi la maşinile oprite pe ambele părţi ale străzii. Deschise din nou raportul accidentului şi studie urmele de roţi.

— Mercedesul dădea cu spatele când l-ai lovit, sau stătea pe loc?

Fata clătină din cap.

— Nu ştiu sigur. Ce importanţă are?

Cole zise:

— Dacă staţionau, atunci ce căutau aici? Se uitau la cineva sau la ceva ce se petrecea pe alee? Tocmai urcaseră în maşină, sau se pregăteau să coboare? Vezi cum se leagă lucrurile?

Pike privi din nou strada şi îşi dădu seama ce anume îl deranja.

— La ora aceea din noapte, maşinile astea nu erau aici. Cu strada goală, spuse el, aveai vizibilitate bună. Tu i-ai lovit pe ei, ceea ce înseamnă că erau în faţa ta. Mi se pare că ar fi trebuit să fi vezi.

— Nu mint, spuse ea.

Urmele de roţi îi susţineau declaraţia, dar Pike se întreba de ce anume nu fusese în stare să evite coliziunea. Se gândi că poate fusese beată sau drogată, aşa că se uită la pagina respectivă din raport. Nu. Testele dovediseră că nici vorbă de aşa ceva.

— Nimeni nu spune asta. Încercăm doar să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

— Poate că dădeau cu spatele foarte repede. Cât mai stăm aici? Mi-e frică.

Pike se uită la Cole şi acesta ridică din umeri.

— Am tot ce-mi trebuie ca să merg mai departe. Pot să o duc înapoi acasă.

— Te conduce el înapoi, zise Pike. Stă cu tine până mă întorc.

Porni spre Lexus, dar fata îl urmă.

— Nu vreau să rămân cu el. O să mă violeze imediat ce te faci nevăzut.

— Ai vrea tu, spuse Cole.

Ea nu-l băgă în seamă şi continuă să vorbească cu Pike.

— Ia ascultă – ai fost plătit ca să mă păzeşti. Tatii n-o să-i placă să audă că m-ai dat pe mâna echipei de rezervă.

Cole desfăcu larg braţele.

— Echipa de rezervă? Eu?

Pike se urcă în Lexus, dar Larkin puse piciorul pe prag, astfel încât să nu poată închide uşa. Pike se gândi că nu părea atât furioasă, cât trădată.

Adoptă un ton mai blând.

— Iartă-mă, poate ar fi trebuit să discut cu tine mai întâi. Nu m-am gândit că va fi o problemă.

Ea rămase în uşă, oftând.

— Nu poţi veni cu mine, Larkin. Ne vedem diseară.

Pike trase uşa, împingând-o uşor. Ea nu se clinti.

— Vrei s-o iau pe sus? întrebă Cole.

Fata se trase înapoi, şuierând un singur cuvânt în timp ce el închidea uşa:

— Nemernicule.

Pike porni maşina şi plecă fără să se uite înapoi, îndreptându-se spre Culver City.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, opri sub un sicomor pe o stradă rezidenţială, la şase străzi de apartamentul lui.

Cobori din maşină şi se duse la portbagaj. Se uită printre lucrurile pe care i le lăsase Ronnie, bău jumătate de sticlă de apă minerală, după care îşi luă cuţitul de luptă al trupelor speciale, un binoclu cu lentile Zeiss, micul pistol Beretta şi o cutie de cartuşe pentru pistolul de calibru 45.

Conduse apoi până la o benzinărie Mobil aflată de cealaltă parte a zidului care împrejmuia complexul său de locuinţe. Parcă în spatele benzinăriei, aproape de zid. Făcea des plinul aici şi se cunoştea cu angajaţii, aşa că ei nu îl băgară în seamă. Înainte să iasă din maşină îşi prinse pistolul Beretta de glezna dreaptă şi cuţitul de luptă de glezna stângă. Se asigură că Kimber-ul era încărcat şi îl înfipse sub curea, în spate. Se mişcă iute. Sări în interiorul complexului, prin spatele unei clădiri fără etaj din faţa enormei piscine comune. O cortină deasă de bananieri şi arbuşti de pasărea-paradisului şi canna ascundeau un zid masiv în spatele căruia se ţinea echipamentul

pentru îngrijirea piscinei, continuând apoi de-a lungul aleilor. Pike se strecură pe lângă acest gard viu, deplasându-se nevăzut.

Înaintă alee cu alee şi trecu pe lângă trei parcări, ajungând în cele din urmă într-o latură a casei sale. Nu se apropie de uşă şi nu încercă să intre. Alese un loc în spatele palmierilor din colţul clădirii lui şi începu să se uite în jur. Era un punct de observaţie bun, cu vedere liberă spre parcare şi spre clădirile de vizavi de el. Nu se mişcă deloc; pentru prima oară în ziua aceea nu simţea trecerea timpului. *Exista*, pur şi simplu; în siguranţă în lumea lui verde, contemplând. Două ore mai târziu, se convinse în sfârşit că nu-l urmărea nimeni, dar tot nu se clinti.

Pike zăbovi până când lumina deveni aurie, apoi arămie, apoi vineţie şi difuză. Maşinile veneau şi plecau. Oamenii ieşeau lăsând uşile să se trântească în urma lor, unii în şlapi, ca să se ducă la piscină. Rămase de veghe până când se întunecă de tot şi abia atunci se mişcă. Se furişă de-a lungul zidurilor casei, verificând pe rând fiecare fereastră. Descoperi că cea de a doua fusese forţată. Asta declanşase alarma.

Se uită înăuntru, dar nu văzu decât nişte umbre. Nimic nu se clintea şi nu se auzea niciun zgomot. Deschise geamul încet şi intră.

Camera era întunecată, dar uşa care se deschidea spre living era luminată. Pike lăsase o veioză aprinsă. Scoase Kimber-ul şi se prelinse neauzit în încăpere. Singura mişcare provenea de la fântâna din colţ – un vas cu apă care bolborosea tihnit peste nişte pietre. Nu se auzeau decât clipocitul apei şi fâşâitul aerului condiţionat.

Nu găsi pe nimeni. Încercaseră să nu lase urme, dar din bucătărie îi lipsea o agendă cu adrese, iar telefonul din dormitor se afla într-un loc unde el nu-l lăsa niciodată.

Se întoarse în camera de zi. O cameră de luat vederi pe care Pike o instalase el însuşi încărca imagini pe un harddisk. Aprinse televizorul şi urmări înregistrarea. Camera prelua stop-cadre la fiecare opt secunde, aşa că acum vedea ceva asemănător unei prezentări de diapozitive. Un bărbat cu un pistol în mână intra exact din aceeaşi încăpere din care intrase şi Pike. Nu purta mască ori mănuşi; doar un tricou negru, blugi şi adidaşi. Avea părul destul de lung, drept şi negru. Putea fi anglo-saxon sau latino, Pike nu-şi dădea seama. Imaginile îi arătau deplasarea în salturi scurte – intrarea, traversarea

încăperii, scările. Apoi intră un al doilea bărbat, mai scund decât primul şi îmbrăcat cu o cămaşă neagră scoasă peste blugi. Avea părul tot destul de lung şi negru, dar avea şi pielea mai închisă, aşa că Pike hotărî că acesta sigur era latino.

În următoarea imagine primul bărbat se întorsese în bucătărie iar al doilea stătea în genunchi în dreptul uşii. Pe podea apărase o cutiuţă neagră, iar al doilea bărbat părea să ţină clanţa cu amândouă mâinile. Pike îşi dădu seama că făcea chei. Celălalt cercetă casa şi reveni în timp ce însoţitorul lui tocmai testa copiile după chei. Pike opri înregistrarea la această fotografie. Era cel mai bun cadru de până acum cu primul bărbat. Scoase fotografiile pe care i le dăduse Bud şi le compară. Celălalt nu se afla în ele, dar primul bărbat era unul dintre cei trei care atacaseră casa lui Larkin.

Pike revăzu imaginile şi o alese pe cea mai bună în care apărea cel care copiase cheile, apăsă un buton şi o imprimantă laser începu să zumzăie. Împături şi noile fotografii. Restul cadrelor captate de cameră îi arătau pe cei doi bărbaţi ieşind pe uşa principală.

Închise televizorul şi îl sună pe Ronnie.

— Am nevoie de tine acasă. Doi bărbaţi, între douăzeci şi treizeci de ani, păr negru drept şi lung, un metru şaptezeci, un metru şaptezeci şi cinci. Cel mai scund cred că este latinoamerican.

— Sunt acum la tine?

— Nu. Dar se vor întoarce. Au făcut chei.

— Aha. Îi vrei prinşi?

— Numai anunţaţi-mă.

Pike resetă alarma, resetă camera de supraveghere, apoi se duse la frigider. Deschise două sticle de Corona, aruncă berea la chiuvetă şi lăsă sticlele goale pe bufet. Bufetul fusese curat la plecarea bărbaţilor, iar acum cele două sticle stăteau acolo ca nişte catarge de corabie. Când aveau să se întoarcă, tipii vor vedea că fusese pe acasă. Aveau să-şi spună că, dacă trecuse o dată, poate că avea să mai treacă, şi poate că se hotărau să îl aştepte.

Pike ar fi vrut să îl aştepte.

6

Larkin Conner Barkley rămase uitându-se în lungul străzii, de parcă maşina lui Pike ar fi fost un miraj.

— Nu-mi vine să cred că m-a lăsat aşa.

— Ce tupeu pe el, zise Cole. Ce netrebnic.

— Futu-ţi…!

— Este a doua oară când faci aluzie la sex, dar trebuie să te refuz din nou.

Larkin traversă strada fără să-l aştepte şi se duse direct la maşina lui. Unii oameni chiar nu aveau simţul umorului.

Cole se hotărî să o lase în pace o vreme, aşadar conduse în tăcere. Mai avea unele întrebări, dar putea să mai amâne un pic.

În drum spre Echo Park se opri la o mică băcănie din Thai Town, gândindu-se că şansele ca fata să fie recunoscută erau mai mici la o prăvălie etnică oarecare. Se aştepta ca ea să protesteze când îi ceru să vină cu el, dar ea nu zise nimic. El umplu două pungi cu alimente, lapte, un bloc de desen, o riglă de plastic şi două sticle cu lichior de prune.

Când ajunseră acasă, ea făcu o baie. Cole aranjă proviziile, apoi scoase pe masă blocul de desen şi hârtiile cu notiţele lui, care descriau în detaliu toate clădirile şi toate firmele din cartierul lui Larkin Barkley. Se apucă să schiţeze o hartă a locului, cvartal cu cvartal.

Înşiră numele tuturor firmelor pe care la cercetase, împreună cu numerele de telefon.

După o vreme Larkin ieşi din baie înfăşurată în prosop şi se duse la ea în dormitor. Cole termină harta străzii ei, apoi trecu la cartarea străzilor vecine. Era convins că Meesh şi soţii King se aflaseră în zonă cu un scop anume. Era de asemenea convins că şi agenţii FBI credeau acelaşi lucru; doisprezece dintre cei şaisprezece cu care vorbise el fuseseră interogaţi în legătură cu accidentul şi de către agenţi ai Departamentului de Justiţie.

Apoi descoperi o nepotrivire.

Larkin apăru din dormitor îmbrăcată în blugi de cinci sute de dolari noi-nouţi, un tricou Ramones negru şi un iPod. Era desculţă. Se întinse pe canapea, cu picioarele atârnate pe braţul acesteia, şi începu să butoneze iPod-ul, mişcând piciorul drept în ritmul muzicii.

— Hei, spuse Cole.

Ea deschise ochii şi se uită la el.

— Cei de la FBI n-au ştiut că Meesh este Meesh până când nu l-ai identificat tu?

— Nu. Şi erau uzi de bucurie când în sfârşit i-au aflat numele.

Cole reveni la desfăşurătorul lui. Cei doisprezece oameni

chestionaţi de agenţii FBI fuseseră toţi interogaţi a doua zi după accident. Toţi susţineau că agenţii le arătaseră fotografiile a doi bărbaţi şi toţi indicaseră aceleaşi două fotografii. Ca şi cum Pitman ştia sau bănuia că Meesh era bărbatul dispărut încă dinainte de a se întâlni cu fata şi minţise în legătură cu ceea ce ştia.

Douăzeci de minute mai târziu, Larkin se dădu jos de pe canapea şi se duse la fereastră. Ziua scădea, curând trebuiau să tragă jaluzelele.

— Dacă ţi-e foame, mă apuc să pregătesc cina, spuse Cole.

Ea nu îl auzi. Cole mototoli o foaie de hârtie şi i-o aruncă în spate. Ea se întoarse şi îşi scoase căştile.

— Ai zis ceva? îl întrebă ea.

— Dacă ţi-e foame, pregătesc masa.

— N-ar trebui să îl aşteptăm şi pe el?

— S-ar putea să vină târziu.

— Nu mi-e foame.

Se întoarse la canapea şi Cole se reapucă de lucru.

— Chiar a fost în Africa?

Cole ridică privirea. Se uita la el. Era surprins că Pike îi pomenise de Africa. Rareori vorbea despre zilele acelea.

— Ce ţi-a spus?

— Că a văzut o femeie care şi-a tăiat singură degetele. Ce porcărie să spui aşa ceva. Ca şi cum ar fi trebuit să mă impresioneze. Ce lucru grosolan şi dezgustător, doar ca să mă sperie.

Îşi încrucişă braţele la piept şi se uită în tavan.

— Este însurat?

— Nu.

— L-am întrebat, dar nu mi-a răspuns. Mereu face aşa. Spun ceva şi ştiu că mă aude, dar mă ignoră. Nu-mi place să mă ignore. Este nepoliticos.

— Da, este.

— Atunci de ce o face?

— L-am întrebat o dată, dar m-a ignorat.

Lui Larkin nu i se păru nostim.

— Dar cum rămâne cu politeţea şi cu amabilitatea? Sunt nevoită să-mi petrec timpul cu un tip care nu vorbeşte. Care nu râde niciodată. Care nu zâmbeşte. Care nu are absolut nicio expresie pe chip.

— Probabil că eşti obişnuită cu oameni care încearcă să te impresioneze – încearcă să fie nostimi, să-ţi atragă atenţia, să

te determine să fi placi. Greşeşti crezând că asta îi face interesanţi. Nu-i face. Pike este unul dintre cei mai interesanţi oameni pe care o să-i întâlneşti vreodată. Numai că nu vrea să te distreze, aşa că nu-şi bate capul.

— Dar mă plictisesc. Tu vorbeşti o mulţime. Asta înseamnă că încerci să mă distrezi?

— Înseamnă că încerc să mă distrez eu. Tu eşti destul de plicticoasă.

Larkin se aşează picior peste picior.

— Nu ar fi trebuit să se întoarcă până acum?

— E încă devreme.

— Ei, este adevărat? A fost în Africa?

— A fost în Africa de mai multe ori. A fost peste tot prin lume.

— De ce vrea să fie mercenar? Mi se pare o nebunie să fii plătit ca să te joci de-a soldatul. Trebuie să fii bolnav ca să-ţi placă aşa ceva.

— Cred că depinde ce anume faci şi din ce motive. Când ţi-a spus povestea cu femeia, ţi-a spus şi de ce se afla el acolo?

— Sigur că nu. Nu-mi răspunde niciodată când îl întreb ceva. Ca şi cum nici nu aş exista prin preajmă.

Îi povesti.

— Un grup numit Armata de Rezistenţă a lui Dumnezeu făcea legea în Africa Centrală, mai ales în Uganda. Răpea fete. Apăreau în câte un sat izolat, omorau pe toată lumea cu mitralierele, jefuiau ce se putea jefui şi luau cu ei adolescentele. Nu una sau două, pe toate. Au răpit sute de fete. Le transformau în sclave, le violau, le făceau orice le trecea prin cap. Oamenii din satele acelea sunt agricultori, în cel mai fericit caz deţin câteva vite, nu au poliţie; uneori satele se unesc şi pun laolaltă toţi banii pe care îi au. Şi-au dat seama că le trebuie profesionişti ca să pună capăt răpirilor, şi atunci Joe s-a dus acolo. Joe şi oamenii lui – cred că atunci a avut cinci oameni cu el – au ajuns atunci într-o după-amiază. În dimineaţa aceleiaşi zile, un raid al grupării războinice răsese încă un sat de pe faţa pământului şi mai furase încă un rând de fete. Soţul şi băieţii femeii aceleia fuseseră împuşcaţi chiar în acea dimineaţă. Iar primul lucru pe care l-a văzut Joe acolo a fost acea sărmană femeie, care se automutila.

Larkin se uită şocată la el.

— Şi ce-a făcut?

Cole ştia cu exactitate, dar preferă să simplifice.

— Şi-a făcut treaba. Şi raidurile au încetat.

Larkin se uită spre ferestre, dar de acum se întunecase şi lumina dinăuntru făcea să nu se mai vadă nimic afară.

— A făcut asta des?

— A fost peste tot în lume.

— De ce?

— Este un idealist.

Fata se uită în sfârşit la Cole.

— Tot mi se pare dus cu pluta. Nu ar putea să facă asemenea lucruri dacă nu i-ar plăcea.

— Nu, probabil că nu. Dar nu cred că îi place în felul acela la care te gândeşti tu. Hai să pregătim cina.

Ea se întoarse din nou spre fereastră.

— Eu am să mai aştept.

Cole se duse în bucătărie, dar nu se apucă de gătit. Se gândea la Pitman. Pitman îi spusese lui Larkin şi apoi familiei ei o versiune a evenimentelor care nu se mai potrivea desfăşurării faptelor şi care probabil că nu se potrivise nicio clipă. Îl prinsese pe Pitman cu o minciună şi acum se întreba dacă mai minţea şi în legătură cu alte lucruri.

Unitatea de analiză a armelor de foc se numea Sala Armelor. Când intrai acolo, nu vedeai decât sute de pistoale din podea până la tavan. Pentru fiecare atârna legată de garda trăgaciului o etichetă pe care erau trecute marca, modelul şi numărul cazului în care era cercetat; fiecare pistol fusese confiscat pentru că fusese folosit sau se credea că fusese folosit la comiterea unui delict.

John Chen se uită în lungul culoarului care ducea spre Sala Armelor, verificând dacă nu venea cineva. Nu-i plăcea deloc să rămână atât de târziu la serviciu, dar specialiştii care analizau armele de foc erau atât de aglomeraţi şi atât de rămaşi în urmă cu treaba, încât Harriet Munson, afurisita de stăpână de sclavi care era şefa lor, le stătea mereu în coaste, ceea ce însemna că Chen trebuia să aştepte până când Harriet pleca acasă. În ziua aceea Harriet bântuise prin Sala Armelor ca o stafie, iar Chen agonizase întruna la gândul că Pike cu siguranţă deja pândea pe undeva prin apropiere – aşteptându-l nerăbdător. Pike era un asasin cu sânge rece şi probabil i-ar fi frânt gâtul ca pe un creion.

Chen venise pregătit.

Analistul de serviciu era o femeie înaltă şi slabă, cu pleoapele aproape lipite pe care o chema Christine LaMallo.

Chen nu avea nicio fărâmă de îndoială că LaMallo era lesbiană.

Se strecură pe culoar, asigurându-se că nu vine nimeni, apoi apăsă pe butonul soneriei. Fiind doldora de pistoale, Sala Armelor era ţinută încuiată. Auzi ţăcănitul încuietorii, împinse uşa şi intră.

LaMallo se întoarse de la computerul la care lucra fără să zâmbească. Lesbienele nu zâmbesc niciodată, se ştie.

Chen îi întinse un pahar. Dăduse fuga la cel mai apropiat Starbucks şi cumpărase cele mai mari pahare de moca. Îi zâmbi cu toţi dinţii.

— Pentru tin ştiu că voi munciţi până târziu. M-am gândit că îţi va prinde bine.

LaMallo se uită din nou la paharul cu cafea ca şi cum s-ar fi gândit că-i otrăvită cu cianură. John o invitase odată să iasă împreună în oraş, dar ea îl refuzase fără să stea o clipă pe gânduri. Lesbiană.

Acum se uita la el la fel de suspicioasă. Încă nu se atinsese de cafea.

— Ce vrei, John?

— Ai auzit de schimbul de focuri din Eagle Rock? Am nevoie să văd armele.

Se purta ca Domnul Nonşalant în persoană.

Ochii ei se îngustară şi mai tare.

— Dar nu te ocupi tu de cazul Eagle Rock.

— Nu, dar a apărut ceva într-unul din cazurile mele mai vechi de la Inglewood. Mi se pare că ar putea exista o legătură.

LaMallo se uită ţintă la el, apoi luă cafeaua. O mirosi, dar fără să o guste, şi se duse la uşă. O încuie şi se rezemă cu spatele de ea, blocând-o.

Pe John îl fulgeră gândul nu tocmai lipsit de o doză de speranţă că, la urma urmei, poate nu era deloc lesbiană; poate că i se schimba lui norocul în toate şi de-acum încolo avea să-i meargă bine – dar apoi ea îşi aruncă paharul de ciocolată la gunoi. Îşi încrucişă braţele.

— Ce naiba se petrece aici?

Chen nu ştia ce să spună şi nici nu era sigur la ce se referea ea.

Făcu tot ce-i stătea în puteri ca să arate nevinovat.

— Hei, nu vreau decât să văd pistoalele. Ce se întâmplă?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu.

— Cum adică, ai vrea să ştii? Iisuse, ai de gând să mă laşi să văd pistoalele, sau nu?

Ea clătină încet din cap.

— Le-a luat FBI-ul.

Chen clipi.

— FBI-ul?

— Ihm. Trei semiautomate şi un revolver cu butoi, toate de la Eagle Rock. Iar cu cel din urmă a fost şi mai ciudat. L-au luat acum două zile. Au luat unul acum două zile – un Colţ Python 357. Dar s-au întors ieri-dimineaţă şi au luat şi semiautomatele.

Chen îşi văzu şansele de a-şi cumpăra un Carrera învârtejindu-se şi scurgându-se ca apa din chiuvetă. Dar în primul rând şi-l imagina pejoe Pike tăbăcindu-i fundul.

— Dar erau probe ale poliţiei din Los Angeles! răbufni Chen. Ăia de la FBI nu pot să vină aşa, pur şi simplu, şi să plece cu probele. Cu probele *noastre*!

— Pot, din moment ce de la Parker ne-au spus să le dăm. Etajul şase.

— Parker Center le-a dat permisiunea?

Etajul al şaselea de la Parker Center era etajul puterii – tărâmul directorilor adjuncţi.

LaMallo dădu încet din cap, fără să-l slăbească din căutătura ochilor ei mijiţi.

John simţea că înnebuneşte. Mintea lui căuta disperată vreun fel de explicaţie în stare să-l potolească măcar cât de cât pejoe Pike, când îi dădu prin cap o idee disperată.

— Dar tuburile de cartuşe? Au luat şi tuburile?

Christine clătină din cap.

— Au luat tot. Până şi tuburile. Dar ştii ce a mai fost cu adevărat ciudat? N-au vrut să semneze niciun fel de proces-verbal de preluare a probelor.

De fiecare dată când probele erau transferate sau mutate între departamente sau agenţii, se semna un proces-verbal de preluare. Era procedura standard. Se putea urmări astfel lanţul mişcării probelor. Se evita astfel ca probele să se amestece cu altele, să fie rătăcite sau furate.

— Dar erau *obligaţi*, spuse Chen.

LaMallo continua să-l privească.

— Iar acum vii tu şi vrei exact aceleaşi arme. Şi tuburile de cartuşe. Ce se petrece?

— Nu ştiu.

Acum, că părea că agenţii FBI şi cei de la Parker Center făceau lucruri pe care niciun fel de agenţie legitimă de investigaţii nu le-ar fi făcut, John Chen simţi că i se face şi mai

frică. Nicio Carrera nu merita aşa ceva. Nici măcar partidele fierbinţi de sex care ar fi venit odată cu ea.

Se simţi brusc prins în capcană; prins ca într-un coşmar între Pike, guvernul federal şi puterea din umbră reprezentată de tipii de la Parker Center; în niciunul nu putea avea încredere şi oricare îi putea spulbera viaţa şi cariera iară să stea o clipă pe gânduri. I se uscase gura.

— Dar tu nu – ascultă, Chris, doar nu ai de gând să-i spui – vreau să zic, nu-i nevoie să afle şi Harriet despre…

LaMallo, încă fixându-l cu ochii ei calmi de pasăre de pradă, desfăcu braţele şi le întinse în lături, ca Moise desfăcând apele.

— Aceasta este Sala Armelor. Este a mea. Aceste pistoale sunt ale mele. Probele de aici sunt probele *mele*. Nu-mi place să mi le ia cineva. Nu-mi place ca *tu* să ştii despre ele ceva ce eu nu ştiu.

Lăsă braţele în jos şi de îndepărtă de uşă.

— Cară-te de aici, John. Şi să nu te întorci până nu ai ceva să-mi spui.

Chen păşi iute pe lângă ea şi o luă la fugă pe culoar. Alergă direct la maşina lui, sări înăuntru şi încuie portierele. Porni motorul, dar rămase cu mâinile încleştate în poală, tremurând plin de groază. Îşi pescui mobilul din buzunar. Tremuratul făcea să navigheze cu greu printre numere, dar Pike îi spusese să îl sune pe Elvis Cole când avea ceva. Cole era prietenul lui Pike. Chen nutrea vaga speranţă că poate acesta îl va convinge pe Pike să nu-l ucidă. Toată lumea ştia că Joe Pike era un monstru.

În liniştea nopţii târzii, Pike se îndrepta alene spre casa din Echo Park. Aerul era mai încins decât cu o seară înainte, dar aceiaşi cinci bărbaţi se adunaseră înjurai maşinii sub felinarele din stradă, iar familiile tot mai stăteau pe verande. Pike parcă pe alee şi traversă curtea spre verandă. Cei cinci îi aruncară o privire, dar nu ameninţătoare. În acel moment uşa se deschise, Pike simţi miros de mentă şi de curry şi se întrebă de ce ieşea Cole.

Acesta vorbi încet, să nu-l audă bărbaţii de pe stradă.

— Cum a mers?

Pike îi descrise pe cei doi care îi cercetaseră casa şi despături fotografiile.

Cole deschise uşa ceva mai tare, ca să aibă lumină să vadă fotografiile. Pike o zări pe fată în bucătărie. Avea un iPod. Pike

îi spusese să scape de iPod în deşert.

— De unde a făcut rost de un iPod? întrebă Pike.

— E al meu. Am gătit mâncare thailandeză, dacă vrei să mănânci ceva. Noi asta am mâncat.

Pike strânse fotografiile. Mâncarea thailandeză suna bine. Dar Cole coborî şi mai mult vocea.

— Am primit un telefon astă-seară de la John Chen. FBI-ul a confiscat tot ce avea legătură cu Eagle Rock. Pistoalele, tuburile de cartuşe, totul.

— Pitman?

— Chen nu ştie decât că a fost vorba despre FBI.

— John a apucat să cerceteze pistoalele înainte să fie luate?

— Le luaseră deja. Ce-i de-a dreptul ciudat este că le-au luat fără hârtii. Cică ar fi sunat de la Parker şi le-ar fi spus să-i lase să ia tot ce vor fără să pună întrebări.

Pike ridică din sprâncene.

— Detectivii de la Divizia Omucideri nu ar fi renunţat la anchetă numai pentru că Pitman este agent FBI, nu cu cinci cadavre neidentificate în cârcă. Probabil că cineva le-a pus – şi nu vreau să fac un joc de cuvinte – pistolul la tâmplă.

Pike era de acord.

— E speriat, spuse Pike. Mda. Singurul motiv să ia pistoalele este că nu vrea ca poliţia să se apropie deloc de ancheta lui.

— Sau ascunde mai multe decât acest caz pe care îl construieşte împotriva soţilor King.

— Adică? Până şi pe întuneric, îşi putea da seama că Elvis Cole era tulburat.

— Nu ştiu. Dar ştiu că n-a fost cinstit cu fata şi cu familia ei. Îţi aduci aminte ce le-a spus? Că nu au ştiut că Meesh este bărbatul dispărut după accident până când fata nu l-a identificat?

Pike încuviinţă. Aşa îi spuseseră atât Bud, cât şi Larkin.

— În ziua în care s-au întâlnit prima dată cu ea – adică dimineaţă, înainte să stea de vorbă – deja puseseră întrebări pe stradă, şi nu numai despre soţii King. Întrebau şi de Meesh. Nu i-au rostit numele, dar deja ştiau sau bănuiau că Meesh se afla în maşină.

Pike îşi dădu seama că prietenul său Cole ieşise din casă ca să poată sta de vorbă fără să fi audă fata.

— De unde ştii?

— Am auzit-o astăzi de la cinci-şase de oameni. I-am rugat

să-mi descrie fotografiile şi sunt destul de sigur că una era a lui King, cealaltă a lui Meesh.

— Pitman şi Blanchette au făcut asta înainte să o întâlnească pe ea?

— Înainte. Nu am fost sigur de desfăşurarea evenimentelor până astă-seară, când mi-am pus însemnările în ordine. Acum sunt sigur. Ştiau că Meesh era împreună cu soţii King şi îi ştiau identitatea înainte ca ea să îl identifice.

Pike respiră adânc, întrebându-se de ce Pitman şi Blanchette o duseseră în eroare pe fată. Nu-i plăcea cum sună, dar nimic din toate acestea nu îi afecta misiunea. Să-l găsească pe Meesh. Să elimine ameninţarea. Cu Pitman şi Blanchette se putea descurca mai târziu.

— Hai să mergem mâine din nou la ea în cartier. Speram să luăm urma lui Meesh, dar poate că urma lui Pitman este mai importantă.

— N-o să-i placă. Nu a fost deloc fericită când ai plecat.

Pike zise:

— Mâncarea miroase destul de bine. Curry?

Cole zâmbi şi intrară în casă. Fata era întinsă pe canapea, cu căştile pe urechi. Ţinea ochii închişi, dar îi deschise când intrară.

— Ce mai faci? spuse Pike.

Ea doar îi făcu cu mâna, apoi închise ochii şi se cufundă din nou în muzică. Picioarele ei băteau ritmul. Pike bănui că încă mai era supărată pe el.

După câteva minute Cole plecă, iar Pike se duse în bucătărie. Cole pregătise curry de legume cu orez. Rămase în picioare, mâncând direct din oală. Mânca aşa, rece. Când termină de mâncat, bău o sticlă de apă. Fata apăru în pragul uşii.

— Mă duc să mă bag în pat, spuse ea.

Pike încuviinţă. Ar fi vrut să zică ceva, dar încă se întreba de ce anume o pusese Pitman într-o asemenea situaţie. Meesh era un criminal, dar condamnarea lui era de competenţa tribunalelor din Colorado. Pentru Pitman, Meesh nu reprezenta nimic mai mult decât o cale de a-i înfunda pe cei doi King pentru spălare de bani. Hârtii. Pusese viaţa fetei în pericol pentru nişte hârtii, şi reuşise cumva să fi atragă în asta şi pe cei de la LAPD. Pike se întrebă dacă Bud ştia.

Fata se duse la ea în dormitor şi închise uşa.

Pike se duse în baie, apoi verifică ferestrele şi uşile, stinse

luminile şi se întinse pe canapea în întuneric. Canapeaua încă mai păstra căldura fetei, iar urma trupului ei era moale.

Larkin se trezi din vis şi îşi scoase căştile din urechi. Rămase întinsă în întuneric, între somn şi realitate, apoi se trezi de tot când îşi dădu seama că trebuia să facă pipi.

Casa era cufundată în întuneric, aşa că îşi imagină că şi el dormea, aşa că se duse direct în baie. Închise uşa, înainte să aprindă lumina. Când termină, stinse lumina, deschise uşa şi abia atunci îl auzi.

Dinspre camera de zi veneau nişte gemete slabe, repetate frenetic. Ea ezită

O clipă, apoi se strecură în încăpere.

Pike dormea pe canapea, cu pistolul pe podea, lângă el. Avea trupul încordat; braţele îi erau întinse rigid pe lângă corp, se smucea într-o parte şi în alta şi tremura. Chiar şi în semiîntuneric îi putea vedea sudoarea de pe faţă în timp ce întorcea sacadat capul încolo şi încoace. O, Doamne! Avea un coşmar! se întrebă dacă ar trebui să îl trezească.

Se trase mai aproape, încercând să se hotărască dacă să îl trezească sau nu. Degetele i se strângeau ca nişte gheare, pe urmă tremurau şi zvâcneau, iar ochii

I se rostogoleau frenetic sub pleoape. Mamă, se gândi Larkin, trebuie să fi fost un monstru de coşmar.

Pe urmă spuse ceva. Nu se înţelegea, dar printre gemete şi vaiete, ea era sigură că îl auzise vorbind. *Tah*…

Se întinse mai aproape încercând să înţeleagă ce spunea, dar nu mai auzi decât mormăituri şi şoapte.

Pe urmă, încetul cu încetul, el se linişti.

Larkin era foarte aproape, aplecată deasupra lui, când el mormăi din nou.

— *Tah*… *tah*… Suna ca „tata”.

Pândi să audă din nou ceva, dar el rămase tăcut, probabil că ea se înşelase. Oamenii mormăie tâmpenii atunci când visează. Un bărbat ca el putea avea coşmaruri, dar nu despre tatăl lui.

Îl privi, ar fi vrut să-l atingă. Ar fi vrut să se întindă spre trupul lui aşa cum te întinzi printre gratii la grădina zoologică şi încerci să atingi animalele mari.

Larkin mai rămase lângă el încă un moment, pe urmă se strecură înapoi la ea în cameră.

7

A doua zi dimineaţă, când fata ieşi din camera ei, Pike îşi

curăţa pistolul la masa din sufragerie. Era ora opt şi zece minute.

Astăzi nu mai era dezbrăcată. Purta un tricou foarte mare care îi acoperea coapsele. Strâmbă din nas.

— Pfui. Aşa te droghezi tu, trăgând pe nas chestia aia?

Pike desfăcuse pistolul în bucăţi şi lustruia ţeava cu un solvent tip pulbere, care avea un miros puternic de piersică foarte coaptă.

— E cafea făcută, zise el.

Telefonul lui era pe masă. Aştepta să-l sune Cole ca să stabilească unde şi cum se întâlnesc în zona în care locuia fata.

— Ai visat astă-noapte, spuse fata. Ai avut un coşmar.

— Nu-mi aduc aminte.

— Unul urât. Nu am ştiut dacă trebuie să te trezesc sau nu.

— Nicio problemă.

Pike nu îşi aducea niciodată aminte visele.

— O să mă duc din nou la tine în cartier să mă întâlnesc cu nişte tipi pe care i-a găsit Elvis. Pe urmă mă duc să mă văd cu Bud. Fata nu răspunse. Se duse în bucătărie.

Pike termină de uns ţeava şi se apucă de cadru. Solventul aplicat pe ţeavă avea să dizolve impurităţile în timp ce se ocupa de celelalte componente ale armei.

Fata se întoarse cu o cană de cafea. Se aşeză la masă în faţa lui fără să spună nimic. Arăta foarte serioasă.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise ea.

— Bine.

— Nu mi-a plăcut felul în care ai plecat şi m-ai lăsat ieri. Dacă mi-ai fi spus ce ai de gând să faci, ar fi fost în regulă, dar nu mi-ai spus. Nici măcar nu vorbeşti cu mine. Sigur, ştiu că nu te prea omori cu vorbitul. Am înţeles asta. Dar sunt un adult. *Pe mine* încearcă să mă omoare oamenii ăştia. Nu am nevoie de bonă şi nu-mi place să fiu tratată ca un copil. Suntem aici de două zile şi încă nu m-au găsit, aşa că presupun că este un loc sigur. OK, bine, mulţumesc. Nu vreau să merg să mă întâlnesc cu Bud şi nu vreau să stau în maşină în timp ce tu şi Elvis vorbiţi cu unul şi cu altul. Este plicticos şi m-am săturat. Prefer să rămân aici şi pot să stau singură.

Pike puse ţeava jos. Se uită la ea.

— Da.

— Da, adică pot să rămân aici?

— Am spus că eu mă duc să mă întâlnesc cu Bud. Nu am spus că ne întâlnim amândoi. Îmi pare rău pentru ieri. Ar fi

trebuit să fiu mai politicos.

Fata deschise gura, dar nu spuse nimic. Sorbi din cafea, ţinând cana cu amândouă mâinile.

Pike se apucă să monteze pistolul la loc. Îi luă câteva secunde. Putea să desfacă sau să monteze un pistol şi legat la ochi. Să stea de vorbă cu fata era mai greu.

În cele din urmă, ea răspunse:

— Bine. Mulţumesc. E grozav.

Mobilul vibră, bâzâind tare pe masă. Pike se uită la ecran, crezând că era Cole, dar nu era el. Îl duse la ureche.

— Ai musafiri, zise Ronnie.

Nu-şi schimbă niciun pic expresia feţei.

— Câţi? întrebă el.

— Unul singur, de data aceasta. Sub un metru optzeci; păr destul de lung şi negru. Tocmai a intrat, descuind uşa ca la el acasă. Vrei să mă duc să mă prezint?

Fata îl privea. Dacă ar fi aflat ce intenţiona să facă, ar fi devenit îngrijorată sau i-ar fi pus întrebări, iar Pike îşi epuizase raţia de conversaţie.

— Nu, vin eu acolo să stăm de vorbă. Dacă pleacă, sună-mă.

Închise telefonul, vârî încărcătorul în pistol, armă şi trase piedica. Dacă ar fi putut simţi vreodată extazul, atunci asta îl copleşea acum, dar nu lăsă să se vadă nimic. Îi avea în mână. Avea un fir care putea să îl ducă chiar la Meesh, ceea ce însemna că putea face curăţenie. Să scape de toţi ticăloşii ăia care încercau să omoare o fată, tocmai pe fata asta, toţi uniţi împotriva ei. Era un sentiment care îl umplea de un fel de tristeţe minunată. Urma să facă curăţenie, dar nu din spirit de justiţie. Avea să-i pedepsească.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu Ronnie. A găsit pe cineva care s-ar putea să ne dea o mână de ajutor, am să mă duc să mă întâlnesc cu el. Te descurci?

— Îhm.

Pike se ridică în picioare, vârî Kimber-ul în toc şi îl prinse la curea. Îşi trase deasupra cămaşa cu mâneci lungi ca să îşi acopere tatuajele şi pistolul.

— Vrei să îţi aduc ceva?

— Poate nişte fructe. Căpşuni, eventual şi nişte banane.

— Bun, atunci. Ne vedem mai târziu.

Nu era prea liniştit că o lăsa singură, dar se convinsese că

a o proteja însemna mai mult decât simplul fapt de a o ţine în viaţă. Nu voia ca ea să se simtă din nou abandonată. Dacă simţea nevoia ca el să fi arate că are încredere în ea, atunci era hotărât să aibă încredere în ea.

Pike îşi croia drum spre sud, pe autostrada Santa Monica, în traficul apatic al dimineţii. Nu se grăbea. Dacă bărbatul din apartamentul lui pleca, Ronnie avea să-l urmărească. Îl sună pe Cole şi îl puse la curent cu ultimele evenimente. Acesta îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor, dar îl refuză, spunându-i să se ocupe de Pitman, aşa cum conveniseră. Tot mai voia să stea de vorbă cu Bud, dar asta putea să mai aştepte. Îi relată lui Cole discuţia cu fata.

— Vrei să mă duc să o supraveghez? întrebă Cole.

— Nu s-o păzeşti, dar mi-ar plăcea să treci pe acolo.

— Am să dau o raită mai târziu. Să-i duc ceva de mâncare.

— Vrea căpşuni. Eventual şi banane.

— Sigur. Orice.

— Vezi dacă totul e-n regulă şi pe urmă spune-mi şi mie.

— Bine.

Pike nu mai primise niciun semn de la Ronnie, aşa că îl sună atunci când ieşi de pe autostradă.

— Sunt la cinci minute, spuse Pike. Tipul mai e în casă?

— Nu. A stat înăuntru doar câteva minute. Acum se ascunde în tufişurile de lângă tomberoanele din spatele parcării tale şi se uită la uşa ta de intrare. E acolo de vreo douăzeci de minute deja.

Pike vină spre complex. Dacă bărbatul stătea lângă casa lui, el putea să intre în complex cu maşina şi să parcheze undeva mai aproape. Asta i-ar fi permis să ajungă mai uşor la maşină, dacă avea nevoie, ceea ce putea să fie important.

— Cu ce e îmbrăcat? întrebă Pike.

— Cămaşă verde cu mâneci scurte, peste blugi.

— Te sun când ajung.

Pike intră pe porţile complexului şi parcă lângă întretăierea mai multor alei. Lăsă Lexus-ul şi porni pe jos. Când ajunse la capătul celei mai îndepărtate dintre alei, trecu în spatele unei tufe mari de plumeria şi dispăru într-o lume de verdeaţă. O luă pe lângă zid spre capătul clădirii, apoi pe după colţ. Tomberoanele erau acum exact în faţa lui. Studie rândul gros de oleandri din spatele lor. Omul îşi alesese o ascunzătoare bună. Pike nu-l putea vedea prin frunzişul des. Rămase să supravegheze oleandrii vreo douăzeci de minute,

până când o rază de lumină se văzu mişcându-se după frunziş.

Pike îl sună pe Ronnie, acoperind microfonul cu mâna făcută căuş.

— L-am văzut. Mulţumesc.

— Mergem să punem mâna pe el?

Ronnie murea după genul acesta de aventuri, dar Pike nu-l voia prin preajmă în continuare. Deocamdată era mai bine pentru Ronnie să plece.

— La revedere, Ron.

Nu-l văzu pe Ronnie plecând, dar nici nu se aştepta. Se aşeză pe pământul tare, urmărind cum juca lumina şi cum se schimbau culorile pe frunzişul oleandrilor până când, în sfârşit, o umbră se mişcă, dând la iveală o nuanţă de verde diferită de a frunzelor din jur: omul dintre frunze. O creangă se legăna, ceea ce-i arătă lui Pike că omul era plictisit sau neatent. Îi interpretă lipsa de disciplină drept slăbiciune. Aşteptă.

La trei ore şi douăsprezece minute de când Pike îşi ocupase poziţia, bărbatul trase cu ochiul printre crengi ca să se asigure că nu îl vede nimeni, apoi ieşi cu mers legănat de după lăzile de gunoi şi se îndreptă grăbit spre poarta principală a complexului.

Pike ieşi nevăzut din ascunzătoare şi se duse repede la maşină. Trecu repede pe poarta din spate şi înconjură complexul, accelerând spre intrarea principală. Tocmai virase, când bărbatul cu cămaşă verde ieşi printr-o poartă pietonală deschisă în zid. Acum purta ochelari de soare, dar chiar şi aşa Pike putea să îşi dea seama că nu era unul dintre cei pe care îi mai văzuse. Era brunet, cu umeri largi şi faţă îngustă, aproape sigur latinoamerican. Când se mişca, i se răsucea cămaşa într-un fel care indica un pistol înfipt în cureaua pantalonilor. Se opri lângă o Toyota Camry prăfuită, maro. Imediat după aceea, Toyota o luă din loc.

Pike o urmări lăsând mereu între ei trei sau patru maşini, apropiindu-se mai mult doar în intersecţii sau când traficul devenea mai lent. Intrară pe autostrada l-10 la Centinela, apoi ieşiră la Fairfax. Toyota opri să alimenteze, apoi continuă să se îndrepte spre nord prin oraş. Când ajunseră la Santa Monica Boulevard, Toyota o coti spre vest, ocolind pe la margine West Hollywood, intrând apoi în Hollywood, şi în cele din urmă ajunse în parcarea unui motel cu două niveluri numit Tropical Shores Motor Hotel.

Pike parcă într-un loc interzis, apoi se întoarse pe jos.

Motelul era construit în formă de L, cu scările exterioare plasate acolo unde se uneau cele două braţe ale L-ului. Curtea era goală, cu excepţia Toyotei Camry şi a încă două maşini.

Ajunse în dreptul recepţiei în timp ce bărbatul cu cămaşă verde cobora din maşină. Nu se obosi să-şi încuie maşina. Se duse spre un automat de răcoritoare de lângă perete, cumpără o cutie, pe urmă se îndreptă spre o cameră de la parter. Se opri lângă uşă, cu spatele la parcare, ca să-şi caute cheile.

Pike se apropie de el din spate. Se mişca repede, ba la stânga, ba la dreapta, doar cât să rămână în unghiul mort al vederii celui din faţă. Urmări cum intră cheia în broască, cum se deschide uşa…

Pike îl apucă de gât pe la spate şi trase în sus. Îl strânse cu braţul ca în menghină, cât putu de tare, şi intră în cameră cu el pe post de scut, în timp ce scotea Kimber-ul din toc.

Se aşteptase să dea peste mai mulţi bărbaţi, dar încăperea era goală.

Închise uşa împingând-o cu vârful piciorului. Draperiile erau desfăcute, aşa că Pike putu să vadă că nu apăruse nimeni în parcare şi nu ieşise nimeni de la recepţie.

Bărbatul dădea din picioare şi se zbătea, dar Pike îl ridică şi-l ţinu în aer cu genunchiul. Bărbatul încercă să tragă un pumn în spate, apoi îşi încleştă degetele pe braţul lui, vârându-i unghiile în piele. Era un tip puternic şi foarte în formă.

Pike îşi strecură braţul liber în spatele capului celuilalt, împingându-i gâtul în unghiul cotului său. Strânse, împinse, apoi trase repede.

Zbaterea încetă.

Bărbatul nu mai dădu din picioare.

Trupul lui deveni inert.

Sufocarea fermă menţinută o vreme întrerupe alimentarea creierului cu sânge, făcându-l pe cel căruia i-o aplici să adoarmă asemeni unui laptop căruia i se termină bateria. Până să se trezească omul, Pike se apucă să corecteze încăperea.

Şifonierul şi sertarele biroului erau goale, dar Pike descoperi patru genţi de voiaj stivuite în dulap. Fiecare dintre ele conţinea haine bărbăteşti, ţigări şi obiecte de toaletă. În buzunarul uneia găsi un plic conţinând douăzeci şi şase de bancnote de o sută de dolari. Lângă plic, găsi o foaie de hârtie ruptă dintr-un notes cu spirală, pe care erau nişte însemnări făcute de mână şi o fotografie a lui Larkin Conner Barkley, un prim-plan care o arăta zâmbind. În fiecare geantă se aflau,

ascunse printre haine, câte un paşaport american şi bilete de avion dus-întors de la Quito, Ecuador, la Los Angeles. Paşapoartele înfăţişau patru bărbaţi, dintre care unul era cel de faţă. Pe paşaportul lui figura numele Rulon Martinez, dar Pike se îndoia că numele era adevărat.

Doi dintre ceilalţi făcuseră parte din grupul care pătrunsese la Barkley acasă. Unul era tipul cu cicatrice pe buză care o bătuse pe menajera lui Barkley. Paşaportul îl dădea drept Jesus Leone. Celălalt se numea Walter Kleinst. Cel de-al patrulea bărbat, cel pe care Pike nu îl văzuse niciodată, se numea Ramon Alteiri. Conform paşapoartelor, toţi patru locuiau în Los Angeles şi erau cetăţeni americani. Pike le studie atent. Dacă erau false, atunci fuseseră falsificate bine.

În timp ce Pike răsturna hainele şi obiectele de toaletă din rucsac, puse înăuntru paşapoartele, biletele, bărbatului începură să fi fluture pleoapele şi ridică încet capul. Când îşi dădu seama că nu se poate mişca, înţepeni. Pike îl legase cu bandă adezivă de un scaun. Avea gleznele, coapsele, braţele şi trupul imobilizate.

Pike stătea exact în faţa lui, ţinând în mână un pistol Browning vechi de 9 mm pe care-l găsise asupra lui.

— Pot vorbi şi spaniolă, dar engleza îmi convine mai mult, zise el. Ţie îţi convine?

Omul rânji impertinent, ca şi cum îl durea în cot şi de o limbă, şi de cealaltă.

— Mai bine te-ai căra în pizda mă-tii. Nici nu ştii în ce căcat te-ai băgat.

Pike îşi înfipse arătătorul în ţesutul moale de sub claviculă, acolo unde se adună într-un nod douăzeci şi şase de nervi. Când Pike îl strivi zdravăn de os, nodul de nervi transmise un semnal de durere foarte asemănător celui pe care-l simţi când ţi se scoate un nerv de măsea fără anestezie.

Bărbatul gemu ascuţit. Încercă să rupă din banda adezivă şi să se smulgă din scaun, dar Pike ţinu scaunul pe loc cu un picior. Pe obrajii celuilalt începură să curgă pârâiaşe de lacrimi şi îl imploră pe Pike să se oprească, de data asta în spaniolă.

Când acesta slăbi în cele din urmă presiunea, ştiind că acum durerea va arde cu ferocitatea veninului, atinse alt punct, de data aceasta de pe gâtul bărbatului, ca să calmeze durerea. Omul se încovoie şi faţa i se făcu de culoarea cărnii uitate în apă.

— Se numeşte *dim mak*, spuse Pike. În chineză. Înseamnă

atingere mortală.

Dim mak era contrapartea întunecată a acupuncturii; în aceasta din urmă, punctele de presiune sunt folosite pentru a vindeca; în cealaltă, pentru a face rău.

— Îl vreau pe Alexander Meesh, spuse Pike.

Bărbatul clătină violent din cap.

— Nu, nu, nu! Nu cunosc!

Părea prea speriat ca să mintă, dar Pike voia să se convingă. Ridică paşaportul lui.

— Care este numele tău adevărat?

Bărbatul răspunse fără să stea pe gânduri.

— Jorge Petrada.

— De ce stăteai la pândă lângă casa mea?

— Pentru fată.

Nici măcar nu clipise. Pike hotărî că spunea adevărul. Jorge nu îl cunoştea pe Alex Meesh.

— Meesh v-a trimis să o găsiţi?

— Nu cunosc Meesh, nu cunosc.

— Cine v-a spus să o căutaţi?

— Luis. Luis spus.

— Cine este Luis?

Jorge se uită la paşapoarte, iar Pike îl ridică pe cel al tipului cu buza brăzdată de cicatrice. Cel care avea fotografia.

— *Şi*. Luis.

— Luis este şeful tău?

— *Şi*.

Pike se uită la ceas, apoi se duse iarăşi spre fereastră – timpul trecea şi era de aşteptat ca unul sau mai mulţi dintre indivizi să se întoarcă în curând. Trăsese draperiile, dar erau destul de transparente. Un bărbat cu burtă proeminentă stătea şi fuma în faţa recepţiei.

— De unde aţi ştiut unde să vă duceţi după fată?

— Luis. El spus adresa.

— Aţi încercat să o omorâţi, în Malibu şi în Eagle Rock. Aţi încercat în nordul golfului. Cine v-a spus unde o găsiţi?

— Nu, nu, nu. Eu abia sosit aici. Eu aici numai de două zile. Eu nu ştie nimic despre asta.

Pike scoase din rucsac biletele de avion şi verifică datele. Jorge spunea din nou adevărul. Venise împreună cu Altieri acum două zile. Kleinst sosise cu douăsprezece zile în urmă. Luis se afla în ţară de şaisprezece zile.

Tocmai punea biletele la loc în rucsac, când sună telefonul.

Era Cole. Pike răspunse, fără să-l scape din ochi pejorge.

— Da?

— Tocmai am plecat de la ea, spuse Cole. Se descurcă bine. I-am dus nişte reviste, ceva de mâncare etc. Am cumpărat un filtru de cafea, ca să nu mai fie nevoită să bea chestia aia pe care o faci tu. Acolo la tine totul e în regulă?

— Da.

— OK. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Pike închise telefonul. Se uita fix lajorge, iar Jorge era speriat.

— Pentru cine lucrează Luis?

Bărbatul păru surprins că Pike nu ştia şi se îndreptă în legături. Păru să capete puteri pentru prima dată de când se scăpase în pantaloni.

— Esteban Barone. Noi toţi lucrează pentru Barone. Tu făcut greşeală, prietene. Trebuie să ştii de frică dacă ai a face cu Barone.

— Ce este Barone? Gangster? Om de afaceri? înţelegi ce te întreb? Ştii cuvântul cartel?

— Şi.

Un zâmbet larg înflori pe faţa bărbatului, ca şi cum ar fi fost mândru că făcea parte din aşa ceva.

— Barone, el are mult soldaţi. Câţi mult ai tu?

Pike scoase din portofel fotografiile celor cinci bărbaţi ucişi de el. Le ţinu una câte una în faţa celuilalt.

— Cu ei sunt chit, spuse Pike.

Omul se întunecă la faţă şi mormăi ceva în spaniolă, dar Pike nu pricepu.

Se duse din nou la fereastră. Recepţionerul dispăruse.

— Câţi aţi mai rămas? întrebă el.

Omul scuipă.

De data aceasta, Pike nu se mai mişcă lent. Îşi înfipse degetul mare într-un punct *dim mak* dintre coastele celuilalt, sub muşchiul pectoral.

— Şapte!

Pike slăbi apăsarea.

— Patru dormiţi aici. Unde dorm ceilalţi trei?

— Asta nu ştiu nimic. Carlos, el adus pe noi aici de la aeroport. El nu spus unde este ei. El adus la Luis şi Luis spus aici stăm. Eu nici măcar nu văzut pe ei!

Pike se aşează la loc. Carlos. Un nou jucător intrase în horă.

— Cine este Carlos?

— Norte-americano. Aşteptat pe noi la aeroport. A adus aici şi are grijă de noi.

— Care este numele lui de familie?

— Tot ce ştiu Carlos. El ne dă lucruri. Telefoane, pistoale.

— Bine. Unde sunt ceilalţi acum?

— Nu ştiu. Eu am treaba mea, ei are treaba lor.

Omul îşi umezi buzele. Devenea din ce în ce mai agitat şi se uită din nou la fereastră. Pike se întrebă dacă văzuse ceva.

— Se întorc acum, Jorge?

— Nu. Nu, nu întorc.

Pike scoase pistolul şi rămase cu ochii spre fereastră.

— Diseară întorc, spuse Jorge.

O umbră traversă perdelele, pe urmă trei explozii făcură geamul ţăndări. Perdelele fluturară ca nişte vele de vapor, dar Pike era deja la podea; uşa se izbi de perete, Luis intră cu un pistol în mână, trăgând chiar şi atunci când Pike ripostă. Glonţul îl trimise pe Luis în perete. Pe urmă în cameră se făcu linişte. Luis se prelinse încet în jos, lăsând pe zid o urmă însângerată.

Pike rămase la podea, dar nu mai apăru niciun alt bărbat. Aruncă o privire spre Jorge, dar acestuia îi căzuse acum capul în piept şi jumătate de frunte îi fusese spulberată de un glonţ. Pike se duse la uşă, nemulţumit că scăpase situaţia de sub control. Probabil că Luis îl auzise pe Jorge urlând, sau poate că îi atrăseseră atenţia perdelele trase, dar, indiferent ce se întâmplase, omul care i-ar fi putut furniza informaţii era mort. Recepţionerul cel gras ieşise din birou şi o menajeră apăruse în capătul îndepărtat al motelului. Îl trase pe Luis din drum şi închise uşa făcută ţăndări.

Începu să scotocească prin buzunarele lui Luis. Găsi un telefon mobil, nişte chei, douăzeci şi patru de dolari şi o bucată de hârtie ruptă dintr-un ziar cu un număr de telefon pe margine. Pike puse totul în rucsac, apoi se duse din nou la draperii. Bărbatul cu burtă se întorsese la locul lui. Probabil chema poliţia.

Intră repede în baie. Menajera lăsase pe chiuvetă două pahare învelite în plastic. Pike le luă şi se întoarse la cadavre. Scoase un pahar din ţiplă şi lipi degete lui Jorge de sticlă, unul câte unul, apoi puse paharul la loc în pungă. Procedă la fel şi cu Luis, şi atunci văzu ceasul, un Patek Phillipe de platină care i se potrivea cum se potriveşte un diamant cu o grămadă de bălegar. Pike i-l scoase şi îl întoarse. Pe spatele ceasului fusese

gravat *Pentru iubitul meu George*. Puse ceasul şi paharele în rucsac, şterse de amprente suprafeţele pe care le atinsese şi intră în baie exact când începeau să se audă sirenele poliţiei. Sparse geamul băii cu patul pistolului, se strecură pe fereastră şi căzu într-o alee. Îşi puse rucsacul în spate şi o luă la fugă de-a lungul clădirii. Încetini când ajunse în stradă şi trecu pe lângă recepţia motelului chiar când ajungea acolo prima maşină de patrulare. Pe ambele părţi ale străzii oamenii se ascundeau după maşini sau în pragurile uşilor. Pike se mişcă o vreme la fel de grijuliu ca şi ceilalţi, până ajunse la Lexus. Porni motorul şi demară exact când apărea a doua maşină de poliţie.

Pike trase maşina în parcarea unui centru comercial de lângă Griffith Park. Îi ţiuiau urechile din cauza împuşcăturilor şi îl dureau umerii. Amintirea împuşcăturilor îl ţinea încordat la maximum. Dar era o încordare bună. Îl ajuta să rămână vigilent.

Nimic din ceea ce rămăsese la locul faptei nu trimitea spre el, poate numai dacă se analiza asemănarea dintre gloanţe, dar asta avea să dureze multe săptămâni. Jorge şi Luis aveau să fie doar alte două cadavre neidentificate din Los Angeles; o crimă cu o mulţime de întrebări, dar Eră răspunsuri.

Pike îşi încărcă din nou pistolul şi se uită peste lucrurile pe care le luase cu el. Telefoanele îi puteau oferi o legătură cu Alex Meesh. Studie mai întâi telefonul lui Jorge, folosind meniul ca să vadă istoricul convorbirilor şi numerele apelate. Jorge nu dăduse decât trei telefoane, toate către acelaşi număr. Presupuse că trebuia să fie numărul lui Luis – fiind noi în oraş, probabil că Luis le dăduse numărul lui mai întâi, spunându-le: uite, aici mă găsiţi. Apăsă butonul de apel ca să formeze din nou ultimul număr. Sună telefonul lui Luis.

Luis dăduse multe telefoane. Pike parcurse o listă lungă, care conţinea şi cel puţin o duzină de apeluri către Ecuador. Fiecare intrare din această listă conţinea numărul format, data şi ora apelului. Descoperi că Luis sunase la acelaşi număr de cinci sau şase ori în fiecare zi.

Pike apăsă pe butonul de apel ca să formeze numărul din nou. La celălalt capăt, telefonul sună de patru ori. Cel apelat avea să vadă numărul şi să-şi închipuie că îl căuta Luis. Când sună a cincea oară, răspunse un bărbat.

— Aţi pus mâna pe nemernic? întrebă el direct.

Bărbatul avea o voce profundă, vibrantă, care nu suna ca a

unui gangster din Denver sau din Ecuador. Era o voce educată, cu o urmă de accent care lui Pike i se păru că ar fi putut fi franţuzesc.

— Alex Meesh? spuse Pike.

— Aţi greşit numărul.

Bărbatul închise.

Pike apăsă din nou butonul de apel.

De data aceasta, bărbatul răspunse la prima sonerie.

— Luis?

— Luis şi Jorge au murit.

Se făcu linişte. Când bărbatul vorbi din nou, vocea lui părea prudentă.

— Cine este la telefon?

— Nemernicul. Bărbatul ezită din nou.

— Ce vrei?

— Pe tine.

Pe urmă Pike închise telefonul.

8

John Chen rămase îngrozit după ce îl sunase Pike. Nici măcar nu-l lăsase să răspundă, doar mârâise ameninţător:

— Ne vedem afară într-o oră.

O oră mai târziu, se strecură pe holul de la intrare şi se uită prin uşile de sticlă spre parcare. Era convins că Pike avea să dea vina pe el pentru că pierduse pistoalele şi că avea să-l omoare în bătaie în văzul tuturor. Îşi vedea aspiratorul de piţipoance, dar nu-l vedea pe Pike, sau Jeepul Cherokee al lui Pike, sau Lexus-ul verde.

Chen nu era sigur ce să facă. Poate că Pike venise şi plecase deja. Poate că nu ajunsese încă, şi atunci el putea să se facă nevăzut! O luă la fugă spre Porsche. Adrenalina îi dădea puteri. Apăsă pe butonul care debloca uşile de pe telecomanda cheii, deschise minunata portieră fabricată în Germania…

— John, zise Pike în spatele lui.

— *Ahh*!

Chen tresări şi sări într-o parte, dar Pike îl prinse şi îi ţinu uşa.

— Urcă.

Pike ducea un rucsac negru. Chen era convins că avea înăuntru un pistol. Se agăţă de uşă precum o pisică de o canapea.

— Nu mă omorî, te rog, spuse Chen.

— Nu fi prost. Urcă.

Pike îl împinse înăuntru, apoi dădu ocol maşinii şi se aşeză pe scaunul din dreapta. Chen nu-şi putea dezlipi privirea de la rucsacul negru.

— Ăia de la FBI au luat pistoalele. Altfel le-aş fi analizat până acum, jur pe ce am mai sfânt. Nu am nicio legătură cu…

În clipa următoare, Pike îi acoperise gura şi îi ţinea buzele strâns lipite.

— Eşti prietenul meu, John, spuse Pike. Nu are de ce să-ţi fie frică de mine. Pot să-ţi dau drumul?

Chen încuviinţă. Prietenul lui?

Pike îl eliberă din strânsoare. Pe urmă deschise rucsacul şi i-l arătă.

Chen se apropie încet şi se uită prudent înăuntru.

— Ce sunt astea?

— Pistoale despre care FBI-ul nu are habar şi două seturi de amprente.

Chen văzu două păhărele în ambalaj de plastic şi două pistoale care păreau de 9 mm, amândouă pătate de rugină şi lovite ca naiba. Îşi dădu seama imediat după starea jalnică în care se aflau că erau arme de pe stradă; arme care fuseseră furate cu mulţi ani în urmă, apoi trecute de la un ticălos la altul.

— De unde ai astea?

Pike îi ignoră întrebarea.

— Agenţii FBI care au confiscat pistoalele – ai aflat cum îi cheamă?

— Pitman. Pitman şi încă unul.

— Blanchette?

— Nu ştiu. Parcă.

Chen se uită din nou la rucsac. Începu să-i fie iarăşi frică; de data nu că o să-l bată Pike până-şi dă duhul; îi era frică de ceva mult mai profund. Îşi dădu seama că Pike îl cerceta din priviri. Într-un fel ciudat, simţi că se linişteşte. Pike era calm ca o apă liniştită, iar calmul lui i se transmise şi lui.

— Există şi nişte cadavre care au legătură cu pistoalele astea?

— Două.

— Au legătură cu Eagle Rock şi Malibu?

— Da. LAPD se află chiar acum la locul faptei. A existat un schimb de focuri, aşadar îşi vor da seama că lipsesc pistoalele, numai că nu vor şti cine le are. Vor fi recuperate gloanţele trase şi ele se vor potrivi cu unul dintre cele două pistoale, dar

nu şi cu celălalt.

Chen încuviinţă, pricepând despre ce era vorba.

— Dacă federalii ar şti că avem pistoalele, ar veni să le ia?

— Da, dar nu vor şti. Numai tu şi cu mine ştim de ele, John. Va trebui să alegi. În cazul cel mai fericit, ai putea fi acuzat de obstrucţionarea justiţiei. În cel mai nefericit, de complicitate la crimă. Dacă îmi spui că nu vrei să fii implicat, plec.

Chen era uluit. Era de-a dreptul *stupefiat*.

— Adică mă laşi să aleg?

— Sigur că da. Este alegerea ta. Tu ce-ai crezut?

Chen se uită ţintă la Pike, întrebându-se cum de putea fi atât de calm. Avea o faţă impasibilă; o voce egală.

— Ce se petrece? întrebă el.

— Încerc să-mi dau seama. Cred că tipii de la FBI v-au confiscat probele ca să ascundă ceva. Dacă află despre pistoale, le vor confisca şi pe ele.

— Nu pot să mă duc pur şi simplu şi să spun „uite două pistoale, am nevoie de un număr de caz”.

— Inventează ceva, John. E important.

Se uită din nou în pungă.

— Ce-i cu paharele cu amprente? Sau vrei să iau amprentele de pe pistoale?

— Tipii care au folosit pistoalele vor ajunge în cele din urmă la medicul legist, dar legistul nu va reuşi să le identifice. În schimb, vei reuşi tu.

Chen clătină din cap.

— Pot să iau amprentele şi să le verific, dar baza de date este aceeaşi. Live Scan e Live Scan. Dacă legistul nu le găseşte acolo, nici eu nu le găsesc.

Chen se uită din nou la pahare. O verificare standard a amprentelor în sistemul Live Scan nu însemna o verificare mondială. Verificarea internaţională se făcea în baza unei cereri speciale şi, chiar şi atunci, trebuia să faci cereri separate pentru fiecare ţară.

— Este vorba despre ceva mare, nu-i aşa?

— Da. Ceva mare, care devine şi mai mare.

Chen îşi molfăi buza de sus, gândindu-se cum anume ar fi trebuit să procedeze, atât cu pistoalele, cât şi cu amprentele. Era aproape sigur că putea să o convingă pe LaMallo să cerceteze pistoalele; era încă furioasă ca o nevăstuică pe federalii care îi luaseră jucăriile, şi de două ori mai furioasă că nu-i spuseseră de ce.

— Pot s-o fac, spuse Chen.

Pike coborî din maşină şi se îndepărtă.

Chen se uită după el, gândindu-se că nu era totuşi chiar atât de rău, dacă ajungeai să îl cunoşti. *Eşti prietenul meu, John.*

Zâmbi. Legistul avea cinci cadavre ţepene neidentificate şi urma să mai primească două. Toată lumea se va scărpina în cap, întrebându-se cine naiba or fi băieţii ăia, şi nu vor afla… decât atunci când le va spune John Chen. Ascunse pistoalele sub scaun, încuie maşina şi intră repede în clădire cu paharele. Voia să-i identifice pe tipii ăia nu numai pentru el şi pentru ce putea obţine din asta, ci şi pentru că nu voia să-l dezamăgească pe prietenul lui, Joe Pike.

Pike se opri să cumpere mâncare la pachet de la un restaurant indian din

Silver Lake. Murea de foame. O foame furibundă îl cuprinsese pe măsură ce se eliberase de tensiune.

Soarele apusese de mult când Pike ajunse acasă. Totul părea în ordine. Uşa era închisă şi jaluzelele luminate de lămpile dinăuntru. Avea de gând să fi spună fetei că făcuse progrese în cercetările sale, sperând că avea s-o facă să se simtă mai bine.

Îşi aduse aminte cât de tare o speriau apariţiile lui tăcute, aşa că de data asta îşi anunţă sosirea. Ciocăni de două ori, apoi deschise uşa.

— Eu sunt.

Intră şi aproape că putu să simtă liniştea. Pe măsuţa de cafea era aruncat iPod-ul lui Cole, alături de o sticlă de apă deschisă. Revistele zăceau pe podea. Ascultă concentrat, gândindu-se că poate încerca să se joace cu el ca să-i arate că nu-i plăcea că o lua întotdeauna prin surprindere, dar ştiind că se înşela. Liniştea dintr-o casă goală nu seamănă cu niciun alt fel de linişte.

Pike lăsă punga cu mâncare pe podea. Scoase Kimber-ul.

— Larkin?

Pike se mişcă iute, verificând dormitoarele, baia, bucătăria. Nu se vedeau urme de luptă. Uşile şi ferestrele nu fuseseră sparte sau forţate.

Pike se uită după vreun bilet. Nu exista niciun bilet. Poşeta şi celelalte genţi ale ei erau în dormitor.

Pike se strecură pe uşa din faţă şi rămase în întuneric pe verandă. Ascultă, simţind cartierul – luminile stradale care

făceau asfaltul să strălucească argintiu, casele deschise cu ferestrele luminate, mişcarea vecinilor pe verande şi prin casele lor. Viaţa curgea normal. Nu trecuseră pe aici bărbaţi cu pistoale. Larkin părea să fi plecat de bunăvoie.

Pike coborî de pe verandă şi ieşi în stradă, încercând să-şi dea seama încotro o fi luat-o şi de ce. Decise că probabil se dusese pe jos până la Sunset Boulevard ca să caute un telefon, dar pe urmă o femeie de pe veranda de vizavi izbucni în râs. Acolo locuia o pereche în vârstă care stătea în fiecare seară pe verandă, ascultând radioul. Se strecură printre maşinile parcate şi traversă.

— Nu vă supăraţi, spuse el.

Veranda era luminată doar de geana care venea din casă. Vârfurile roşii ale ţigărilor se mişcau în întuneric ca nişte licurici.

Bărbatul trase din ţigară şi jarul scânteie. Dădu mai încet volumul radioului.

— Bună seara, spuse el. Vorbea engleza formal, ca la carte, cu accent rusesc.

— Sunt vecinul de vizavi, spuse Pike.

Femeia gesticulă cu ţigara.

— Vă ştim. V-am văzut cu domnişoara.

— Aţi văzut-o astăzi pe domnişoara?

Nu răspunse niciunul. Stăteau în şezlonguri ieftine de aluminiu, ascunşi în penumbră. Bărbatul trase iarăşi din ţigară.

— Cred că s-a dus să se plimbe, spuse Pike. Aţi văzut cumva încotro a luat-o?

Bătrânul îşi drese vocea într-un fel plin de subînţeles.

— Poftim? spuse Pike.

— Este soţia dumitale? întrebă femeia.

Pike îşi dădu seama unde bătea întrebarea şi excluse sexul din ecuaţie.

— Sora mea.

— Ah, spuse bărbatul.

Ceva de pe chipul femeii sugera că nu-l credea şi că se gândea ce anume să răspundă. În cele din urmă se hotărî şi făcu semn cu ţigara spre stradă.

— A plecat cu băieţii.

— Cu armenii, spuse bărbatul.

Bătrâna încuviinţă clătinând din cap, ca şi cum asta ar fi spus totul.

— A stat de vorbă cu ei, cum stau ei acolo tot timpul lângă

maşină, şi a plecat cu ei.

— Când s-a întâmplat? întrebă Pike.

— Nu de mult. Tocmai ieşeam afară cu ceaiul.

Cu o oră înainte. Nu mai mult de o oră.

— I-aţi auzit cumva spunând unde se duc?

Femeia îşi împinse scaunul în spate şi strigă spre interiorul casei:

— Rolo! Rolo, vino încoace!

Un băiat îmbrăcat într-un tricou cu Lakers împinse uşa de plasă. Era înalt şi slăbănog, iar Pike îi dădu paisprezece sau cincisprezece ani.

— Da, bunica.

— Armenii, cum se cheamă locul acela unde se duc? Clubul la care tu nu trebuie să te duci niciodată.

Femeia se întoarse spre Pike şi ridică dintr-o sprânceană.

— El ştie. El stă de vorbă cu băieţii armeni. Cu cel tânăr. Au ei un club.

Rolo părea stânjenit, dar descrise ceva ce părea un club unde se dansa, situat nu prea departe, în Los Feliz. Nu-şi aducea aminte numele, dar îl descrise destul de bine – o clădire veche la nord de Sunset, care fusese de curând zugrăvită în alb şi avea într-o parte o firmă dintr-un singur cuvânt, Rolo nu îşi aducea aminte cuvântul, ceva ce începea cu Y.

Pike găsi clădirea douăzeci de minute mai târziu, chiar la nord de Sunset

Boulevard, înghesuită între o librărie armenească şi o patiserie franco-vietnameză. Pe firma de pe frontispiciul clădirii scria Club Yerevan. Dedesubt, o uşă capitonată cu piele roşie era larg deschisă. Trei bărbaţi voinici stăteau pe trotuar în faţa uşii, vorbind şi fumând, doi dintre ei în cămăşi de costum cu mâneci scurte, celălalt într-o jachetă lucioasă de piele. Pe un anunţ mic de deasupra uşii scria PARCAREA ÎN SPATE.

Nu pierdu vremea cu parcarea sau încercând să găsească BMW-ul. Ea era sau nu era aici, iar dacă nu era, trebuia să se mişte repede şi să îşi continue căutarea. Pike trase în spatele patiseriei vietnameze şi ieşi din maşină. Paznicul din gheretă îl văzu şi se grăbi spre el, fluturând din mâini.

— Nu poţi parca acolo. Acolo parcarea este interzisă.

Pike nu-l băgă în seamă şi îşi făcu loc prin mulţime. Trecu printre femei tinere care fumau nişte ţigarete cafenii şi bărbaţi zâmbitori care nu-şi dezlipeau ochii de la femei. Intră într-un

hol lung şi strâmt, unde o mulţime de oameni rezemau pereţii, strigând unii la alţii peste ritmurile gălăgioase de hip-hop. Deschise uşa toaletei femeilor. Cei din jur începură să râdă sau să se uite fix la el, dar îşi continuă căutarea iară să le dea atenţie. Se strecură printre trupurile transpirate în timp ce muzica devenea tot mai tare în ritmul başilor. Oamenii cântau, cu mâinile deasupra capului, ţinând ritmul şi răcnind de se cutremura acoperişul: *GO baybee*, *Go baybee*, *Go baybee*, *GO*!

Larkin era sus pe bar, numai în sutien, încingând mulţimea ca o stripteuză şi învârtindu-şi fundul în ritmul muzicii. Se întoarse încet şi languros, trecându-şi palmele prin păr şi pe urmă coborându-le peste sâni către sex, în timp ce se lăsa pe vine pe bar, zâmbind cu zâmbetul acela obraznic, iar Pike nu mai văzu decât delfinul, ţipând să fie recunoscut.

Fata îl văzu când ajunse lângă bar şi se opri brusc din dansat. Se îndreptă şi se uită în jos la el, părând vinovată şi speriată. Pike se opri la picioarele ei şi în acel moment rămaseră singurii doi oameni care nu săreau spre tavan.

— Dă-te jos, strigă Pike, peste bătaia tobelor.

Ea nu se clinti. Chipul ei era trist într-un fel care pe el îl nedumerea. Nici nu era sigur că îl auzise.

Larkin nu se opuse când el o luă în braţe şi o dădu jos de pe bar.

Se întoarse cu ea spre ieşire, iar mulţimea nu ştia ce să înţeleagă, unii râdeau, alţii huiduiau, dar pe urmă cei doi veri mai în vârstă şi un tip gras cu o burtă uriaşă îi ieşiră înainte, vărul cel mai mare încercând să fi blocheze calea şi uitându-se fioros la el, în timp ce grasul îl apuca de braţ. Pike îl apucă pe bărbat de degetul mare chiar în clipa în care acesta îl atingea, răsucindu-i mâna aşa cum apa răsuceşte o piatră şi izbindu-l cu capul de podea cu un zgomot de val care se sparge de stânci.

Lumea din jurul lor se trase înapoi şi el o scoase pe fată de acolo.

Ea se urcă în maşină fără să scoată o vorbă. Pike era furios, dar furia nu îi folosea la nimic. Treaba lui era să o ţină pe Larkin în viaţă. Dădu repede cu spatele pe alee, apoi ieşi în Sunset. Nu vorbi până când nu se îndepărtară destul.

— Le-ai spus cine eşti?

— Nu.

— Ce le-ai spus?

— Trebuiau să-mi spună cumva. Le-am zis că mă cheamă Mona.

Pike se uita mereu în oglindă, încercând să-şi dea seama dacă îi urmărea cineva.

— Te-a recunoscut cineva?

— Eu nu… De unde să ştiu?

— Din felul în care se uită la tine. Sau poate că a spus cineva ceva.

— Nu. Doar m-au întrebat dacă dansez. M-au întrebat ce filme îmi plac. Chestii.

Pike trase pe dreapta în faţa unui magazin de băuturi. Îi apucă bărbia cu mâna şi îi întoarse faţa în lumina care venea de afară.

— Eşti beată?

— Ţi-am spus că nu beau.

— Droguri?

— Nu.

El cercetă jocul de lumini oglindit în ochii ei şi hotărî că spune adevărul. Îi dădu drumul, dar ea îi apucă mâna şi o păstră lângă obraz.

— Scoate-ţi ochelarii ăştia cretini, spuse ea. Îţi dai seama ce ciudat eşti, tu cu ochelarii tăi? Nimeni nu poartă ochelari de soare noaptea. Lasă-mă să te văd. Tu te-ai uitat în ochii mei, vreau să mă uit şi eu în ai tăi.

Voise să-i vadă ochii şi în deşert, când se întâlniseră. Atunci nu fusese decât o probă de tupeu, dar acum era furioasă şi speriată.

— Sunt nişte ochi ca oricare alţii, zise Pike.

Îi desfăcu degetele şi îşi trase mâna. Încetişor, să nu o rănească.

— Ce-ai făcut ar putea să ne omoare pe amândoi. Vrei să mori? De-aia te porţi aşa? Dacă vrei să mergi acasă, te duc acasă. Dacă vrei să mori, te duc acasă şi *pe urmă* mori, pentru că eu altfel n-o să permit asta.

— Dar n-am…

Pike îi strânse amândouă mâinile în ale lui.

— Sunt gata să-mi dau viaţa, dar nu pentru un sinucigaş. Nu vreau s-o irosesc.

Ea îl privi un timp, încurcată.

— Nu-ţi cer să…

Pike o întrerupse din nou.

— Dacă vrei să mergi acasă, mergem chiar acum.

Poate că o strângea prea tare. Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— N-am făcut nimic, doar mă întorceam acasă cu maşina mea!

Pike lovi volanul cu palma.

— Vrei să trăieşti sau vrei să mergi să dansezi? Pot să te duc acasă în douăzeci de minute.

— Tu habar n-ai cum este să fii ca mine!

— Tu habar n-ai cum este să fii ca mine.

Reclame şi firme luminoase jucau pe faţa ei, schimbându-se aşa cum se schimbă luminile în apă; galbenul şi verdele şi albastrul firmelor din jurul lor o pictau într-un amestec de culori mişcătoare. Nu părea în stare să vorbească.

Pike îndulci glasul.

— Spune-mi că vrei să trăieşti.

— Vreau să trăiesc.

— Mai spune o dată.

— Vreau să trăiesc!

Pike îi eliberă mâinile, dar ea tot nu se mişcă. El se îndreptă de spate, cu faţa la volan.

— Nu suntem chiar atât de diferiţi.

Fata izbucni în râs.

— O, Doamne! Doamne, ce *figură* eşti! Poate că *tu* eşti drogat!

Pike băgă maşina în viteză, dar rămase cu piciorul pe frână. Asemănarea lor i se părea evidentă.

— Tu vrei să fii văzută; eu vreau să fiu invizibil. Este acelaşi lucru.

Ea rămase tăcută, în felul acela în care tac oamenii când se gândesc la ceva. Merseră înapoi spre casă în tăcerea aceea, dar o dată, numai o dată, ea se întinse şi îl strânse de braţ, iar o dată, numai o dată, el o bătu uşurel cu palma peste mână.

Mai târziu, când ritmul respiraţiei ei îl convinse că fata adormise acolo pe canapea, Pike stinse şi ultima veioză, iar încăperea şi toată casa se cufundară în întuneric. Avea de gând ca mai târziu să iasă şi nu voia să se vadă lumină când deschidea uşa.

Rămase tăcut, veghind-o. Mâncaseră mâncare indiană, vorbiseră puţin, mai ales ea, distrându-se pe socoteala muzicii de pe iPod-ul lui Cole, iar acum, cu căştile încă pe urechi, adormise. În somn fata părea mai tânără şi mai mică, de parcă o parte din ea s-ar fi topit în canapea.

După câteva minute, el se mută la masa din sufragerie, îşi desfăcu pistolul exact la fel ca dimineaţă şi începu să îl cureţe

pentru a doua oară în ziua aceea. Nu avea nici cea mai mică dificultate să îşi cureţe arma pe întuneric. Nu intenţiona să doarmă. Încă mai trebuia să decidă dacă el şi fata vor abandona casa şi mult din această hotărâre depindea de armeni. Pike îi aştepta.

Tocmai curăţa ţeava pistolului cu peria, când îi auzi sosind. Se duse la fereastra din faţă şi îi văzu pe cei cinci veri coborând din BMW.

Se strecură neauzit pe uşa din faţă. Nu îl remarcară până când nu ajunse pe trotuar, iar atunci cel mai tânăr spuse ceva şi se întoarseră cu toţii spre Pike, care începuse să traverseze strada. Era linişte în cartier, la această oră târzie. Verandele se goliseră. Maşinile fuseseră parcate de-a lungul trotuarelor şi străzile, cu excepţia armenilor şi a lui Pike, erau pustii. Se opri la vreo doi metri distanţă, uitându-se la ei pe rând până se opri asupra celui mai în vârstă, cel care încercase să îl înfrunte în bar.

— Îmi imaginez că nu v-a spus că suntem căsătoriţi, zise el. Îmi imaginez că nu aţi ştiut şi de aceea aţi luat-o cu voi. Îmi imaginez că acum, dacă ştiţi, nu vom mai avea această problemă.

Vărul mai mare ridică palmele, în semn că regretă neînţelegerea.

— Nicio problemă, prietene. Ea zicea că doar împărţiţi casa. Că sunteţi colocatari, atât.

— Hei, noi nu făceam decât să stăm aici ca să ne răcorim, omule. Ea a venit şi a început să vorbească cu noi.

Cel mai tânăr dintre veri se americanizase într-atât, încât vorbea în ritm de hip-hop cu accent armenesc.

Pike încuviinţă şi el din cap.

— Înţeleg. Atunci, n-avem nicio problemă.

— Nu, omule, suntem OK.

Pike le studie expresiile şi limbajul corporal, ca să îşi dea seama dacă o recunoscusem pe fată. Hotărî că nici nu o cunoşteau, nici nu bănuiau nimic. Larkin nu reprezenta pentru ei decât o fătucă fără minte, o puicuţă care îşi pierduse busola.

— Mona s-a mai purtat aşa şi altă dată, aşa că acum avem probleme, spuse Pike. O urmăreşte un tip. Dacă vedeţi pe cineva suspect, mă anunţaţi şi pe mine, da?

— Sigur că da, omule, spuse vărul cel mai mare. Nicio problemă.

Pike întinse mâna şi armeanul i-o strânse.

— Îmi pare rău că trebuie să înduri aşa ceva, prietene, spuse el. Probabil că o iubeşti foarte mult.

Pike se întoarse în casă. Larkin dormea în continuare. Se duse şi luă cuvertura din camera ei, o înveli, apoi se apucă din nou să cureţe pistolul. Rămase să o vegheze pe fata adormită şi să aştepte ziua care urma.

9

Pike dormi numai câteva minute în noaptea aceea, în reprize scurte şi deprimante de somn care îi aduseseră mai degrabă nelinişte decât odihnă. Vânătoarea cerea viteză de reacţie, iar acum ar fi vrut să împingă lucrurile mai departe. Cu cât forţa lucrurile, cu atât avea să reacţioneze Meesh mai repede. Avea să se înfurie, iar Pike avea să forţeze şi mai tare şi să se mişte şi mai rapid. Această manevră se numea să pui presiune pe inamic, iar când Meesh avea să se simtă destul de presat, atunci avea să descopere şi faptul că nu mai era vânătorul, ci vânatul. Iar în acel moment, avea să facă o greşeală.

La răsărit, Pike se duse în baie, ca să nu deranjeze somnul fetei. Îi telefonă lui Cole şi îi povesti despre motel. Acesta îi spuse că vine spre ei.

Când ieşi din baie, fata se sculase. De când o cunoscuse, niciodată până acum nu se mai sculase atât de devreme. Îşi feri privirea ca şi cum încă s-ar fi simţit stânjenită pentru seara dinainte.

— Ai făcut cafea? întrebă ea.

— N-am vrut să te trezesc.

— Fac eu.

Dădu să se îndrepte spre bucătărie, dar el o opri.

— Am nişte lucruri noi. Vino să arunci o privire.

O duse la masa pe care paşapoartele şi însemnările aşteptau venirea lui Cole. Pike luă paşaportul lui Luis şi îl deschise la fotografie. Ea o studie un timp, pe urmă clătină din cap.

— Sfinte Cristoase. Cine i ăsta?

— Unul dintre oamenii care au dat lovitura de la tine de acasă. Cel care a bătut-o pe menajeră. În realitate îl cheamă Luis. Nu ştiu şi numele de familie.

Pike îi arătă şi celelalte paşapoarte, dar ea nu recunoscu pe nimeni.

— De unde ai lucrurile astea?

Pike îi ignoră întrebarea.

— Ai auzit vreodată numele Barone?

— Nu.

— Dar de cineva pe care îl cheamă Carlos?

Ea clătină din cap şi luă din nou în mână paşaportul lui Luis. Îi studia fotografia, dar Pike ştia că nu se gândea la Luis.

— Nu te deranjează când, ştii tu, îi…?

— Nu.

Fata aruncă paşaportul peste celelalte.

— Bine.

Cole apăru ceva mai târziu, aducându-le un televizor mic. Pike nu îi ceruse aşa ceva, nici fata, dar Cole venise cu un Sony cu diagonala de douăzeci şi şapte de centimetri.

— Îl aveam în camera pentru musafiri, spuse el. Nici nu sunt sigur că merge.

Nu aveau cablu, dar Cole adusese şi o antenă de cameră. Îl amplasară pe una dintre mesele din living, îl deschiseră şi se dovedi că micuţul aparat funcţiona bine. Nu puteau recepţiona niciunul dintre posturile transmise prin cablu, dar prindea posturile locale din L.A.

Larkin fusese rezervată toată dimineaţa; nu distantă, doar tăcută. Se aşeză pe canapea cu o cană de cafea în mână. Se uita la una dintre emisiunile de dimineaţă, dar când Pike aruncă o privire către ea, nu i se păru că ar fi fost prea atentă. Ca şi cum s-ar fi gândit în altă parte.

Pike îi arătă lui Cole paşapoartele. Acesta ridică paginile în lumină.

— Sunt nişte falsuri bune. Excelente, de fapt. O duzină de bărbaţi au venit cu asemenea paşapoarte?

— Aşa mi-a zis tipul. Acum au mai rămas cinci.

Cole puse paşapoartele deoparte.

Pike îi arătă lui Cole hărţile, biletele de avion şi pagina de blocnotes pe care o luase de la Luis. Însemnări indescifrabile scrise de mână acopereau faţa şi dosul paginii, în toate direcţiile, fără ca vreo propoziţie să aibă mai mult de câteva cuvinte. Probabil că Luis scrisese în timp ce conducea, cu un telefon ţinut la ureche cu umărul şi cu o mână pe volan. Pike presupunea că era vorba despre nume şi indicaţii. Cifrele reprezentau în mod evident numere de telefon.

Cole se încruntă.

— Se pare că nu-i învaţă caligrafie la şcoala de tâlhari.

Studie ceasul.

— George, la fel ca George King?

— E un ceas de şaizeci de mii de dolari.

— Pot să încerc să-l identific după numărul de serie.

Cole se întinse apoi spre telefoane. Pike făcuse o listă cu numerele formate şi cu cele de pe care se primiseră apeluri pentru fiecare aparat în parte. Jorge dăduse numai şase telefoane, toate lui Luis. Luis dăduse patruzeci şi şapte de telefoane către nouăsprezece numere diferite. Cole se uită la listele lui Pike, apoi la cele două telefoane.

— Păcat că nu avem parolele. Am putea să le ascultăm mesajele. Dacă există mesaje.

— Lasă-le deschise. Poate sună cineva.

— Poate că n-a fost chiar cea mai grozavă idee din lume să-l suni pe tipul ăla. Probabil că acum se va descotorosi de telefon şi va cumpăra altul.

— Am vrut să pun presiune pe ei.

Cole se uită la fată ca să se asigure că nu îi ascultă şi coborî vocea.

— Dar tu nu crezi că tipul cu care ai vorbit este Meesh?

— Din cauza accentului. Slab, dar eu l-am sesizat. Franţuzesc, poate. Sau franţuzesc plus spaniol. Ieri am fost convins că nu poate fi Meesh, dar azi nu mai sunt la fel de sigur.

— De ce?

— Cum ar trebui să vorbească un gangster din Denver? în dosarul lui nu e specificat niciun accent, dar informaţiile alea sunt destul de sumare.

Cole parcurse din nou numerele.

— OK, poate voi reuşi să scot ceva din numerele astea. Nouăsprezece numere formate înseamnă nouăsprezece telefoane apelate, iar ele au apelat la rândul lor alte telefoane. Nu toate vor ajunge la gunoi. Am să vorbesc cu prietena mea de la compania de telefonie. Poate că reuşeşte să obţină liste de apeluri şi de la alte companii. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge la numere de telefon reale, înregistrate pe numele unor oameni adevăraţi.

Pike surprinse privirea fetei îndreptată asupra lui.

— Ce mai faci? o întrebă.

— Cât se poate de bine.

Larkin se întoarse din nou către televizor.

Cole făcea însemnări în agenda lui. Nici hărţile, nici biletele şi nici bucăţelele de hârtie nu conţineau un indiciu limpede, ceva de genul unei chitanţe de hotel semnate de Alex

Meesh, dar mai devreme sau mai târziu avea să se ivească ceva care să fi aducă mai aproape de Meesh. Vânătoarea însemna priceperea de a te apropia cu un pas. Apoi cu încă unul. Iar în curând va ajunge să îl aibă pe tip în cătarea puştii. Era vorba doar despre a câştiga câte un pas.

Îl lăsă pe Cole să-şi vadă de treabă şi se duse să verifice ferestrele din faţă. BMW-ul verilor rămăsese la locul lui, iar strada şi casele arătau ca de obicei. Nu apăruseră maşini noi şi nu se vedeau străini ascunşi prin boschete. Deşi era încă devreme, Pike simţea ziua încingându-se şi vedea ce va aduce cu ea căldura. O pâclă uşoară atârna de un cer palid. Până la prânz aerul avea să fie încărcat de hidrocarburi şi ozon.

Se întoarse de la fereastră. Fata se uita la televizor, dar ştia că îl privise din nou.

— Astăzi vom da drumul la aerul condiţionat, spuse el.

— Grozav. Mulţumesc.

Pike se întrebă de ce tot nu se uita direct la el. Nu părea furioasă şi nu îl trata cu tupeu. Se uită să vadă dacă Elvis Cole mai avea treabă, apoi se duse la fată. Rămase în picioare în faţa ei, atât de aproape, încât ea nu avea încotro şi trebuia să îl privească.

— Ce este? întrebă ea.

— Nu-ţi face probleme.

— Poftim?

— Pentru noaptea trecută. Uit-o. Nu există nicio problemă între noi doi.

— Ştiu, zise ea schiţând un zâmbet.

Cole îl strigă.

— Am găsit ceva.

Ţinea în sus pagina din notesul cu spirală.

— Ai reuşit să înţelegi ce scrie? spuse Pike.

— Nu şi cuvintele, dar am descifrat cele mai multe dintre numere. Uite…

Pike se apropie şi de data aceasta fata se ridică şi veni şi ea. Cole netezi foaia de hârtie pe masă şi arătă unul dintre numere. 18187.

— E o adresă.

Cole întinse una dintre hărţile lui desenate de mână peste foaia de hârtie, apoi se uită la Larkin.

— Asta e strada ta. Numărul mi-a sărit în ochi pentru că mi-am făcut însemnările pentru fiecare adresă în parte.

— Eu stau la 17922, spuse Larkin.

— Numerele cresc pe măsură ce mergi spre sud. Uite, aici ai avut accidentul…

Cole puse degetul pe o stradă unde făcuse un mic X ca să marcheze locul accidentului, apoi îl mută pe clădirea de alături.

— … iar aici este 18187, exact pe aleea de unde ieşeau cu spatele atunci când te-ai ciocnit tu de ei.

Cole scrisese pe fiecare clădire numărul, într-un mic pătrat. 18187 era depozitul abandonat de la intrarea pe alee.

— Când a sosit Luis în ţară? întrebă Pike.

Cole verifică datele de pe biletul de avion.

— Abia la patru zile după accident. Agenţii FBI cercetaseră deja toată zona. Larkin se dusese la tatăl ei, în Beverly Hills, iar accidentul nu mai reprezenta o noutate. Dacă îi interesa Larkin, trebuiau să aibă adresa ei şi a casei din Beverly Hills – de ce să le pese de locul unde s-a petrecut accidentul?

Pike nu se îndoia de argumentele lui Cole.

— Poate că nu cu locul accidentului avea treabă. Poate că îl interesa clădirea.

— Va trebui să-i mai aruncăm o privire.

Pike se duse să se îmbrace cu o cămaşă cu mâneci lungi, iar Cole îşi strânse hârtiile şi restul indiciilor. În timp ce îşi încheia nasturii, Pike surprinse din nou privirea fetei, urmărindu-l.

— Poţi să rămâi aici, dacă vrei. Nu-i nevoie să vii cu mine şi să aştepţi în maşină.

Fata păru surprinsă, pe urmă îşi feri din nou ochii, de parcă greutatea privirii lui ar fi apăsat-o dureros. Larkin cea pe care o văzuse dansând pe bar nu fusese stângace sau stânjenită, nici Larkin cea din deşert, dar acum avea de a face cu o Larkin diferită. Pike simţea că fata ar fi vrut să spună ceva, dar încă nu reuşea să se hotărască ce anume.

— Aş prefera să vin şi eu. Dacă se poate.

Nu impunea şi nu hotăra ea. Cerea voie.

— Cum vrei tu, spuse Pike.

Pike şi Larkin coborau colina în urma lui Cole, rulând tăcut pe străzi neverosimil de pustii. O privea pe fată cu coada ochiului şi de două ori i se păru gata să vorbească, dar de fiecare dată se răzgândi. Pe când traversau Sunset Boulevard, sună John Chen.

— N-am putut să dau telefon până acum.

Chen vorbea într-o şoaptă atât de înceată, încât Pike îl

auzea cu dificultate. Probabil că în jur era lume.

— Nu poţi să suni dintr-un loc unde să te simţi mai în largul tău? Ce ai pentru mine?

— Ai avut dreptate cu amprentele alea.

— Ai identificat pe cineva?

— Doi din doi, prin baza de date a Interpolului pentru America de Sud. Jorge Manuel Petrada plus Luis Alva Mendoza; Petrada a fost arestat peste tot în Columbia, Venezuela şi Ecuador. Mendoza a reuşit şi el o carieră internaţională de infractor. Amândoi sunt în prezent daţi în urmărire având la activ mai multe condamnări, dintre care Mendoza se distinge şi cu trei violuri. De unde naiba ai făcut rost de paharele alea, prietene?

Pike nu-i răspunse.

— Pentru cine lucrează?

— Se spune că sunt asociaţi în mod curent cu Esteban Barone, unul dintre membrii cartelului Quito din Ecuador, identificat de către Agenţia Antidrog ca una dintre grupările care a preluat frâiele după ce cartelurile Medelin şi Caii au fost sparte.

— Au asociaţi sau familii aici, în Los Angeles?

— Nu apar. Au fost soldaţii tipului ăstuia, Barone. Nimic nu sugerează că ar mai fi avut alte legături aici.

Chen confirma ceea ce aflase Pike de la Jorge, dar nimic care să-l aducă mai aproape de Meesh.

— Ai analizat pistoalele?

— Nu pot până nu scap de aici, dar fii atent, federalii au confiscat de-acum şi pistoalele din cazul Malibu. Au intrat în laboratoarele şerifilor exact la fel cum au intrat la noi şi au curăţat totul – pistoale, tuburi de cartuşe, tot ce au avut.

— Pitman?

— Exact aceeaşi înţelegere – fără întrebări. Tipii ăia care au ajuns cadavre la Malibu şi Eagle Rock făceau şi ei parte din grupul acesta din Quito?

— Da.

— Uite ce cred eu – cred că agenţii FBI ştiu deja cine sunt. Cred că vor pur şi simplu să ne excludă pe noi din problemă.

— Probabil că ai dreptate, John.

— Nu înţeleg. Să zicem că sunt traficanţi de droguri. De ce le-ar păsa federalilor dacă identificăm nişte nemernici din Ecuador? Oamenii noştri lucrează mereu cu agenţii internaţionale.

Pike îşi punea şi el aceeaşi întrebare. Energia consumată de FBI pentru cazul pe care îl construiau împotriva soţilor King devenea din ce în ce mai lipsită de logică şi nu ar fi fost deloc nevoie să excludă din ecuaţie poliţia. Nu mai avea încredere în nimic din ce i se spusese. Credea acum că Pitman acoperea altceva, dar nu ştia ce anume.

— Încă nu ştiu tot ce trebuie. Ştiu câte ceva, dar nu totul. Am să-ţi spun mai multe lucruri când am să le ştiu şi eu.

Pike închise telefonul şi îi aruncă o privire fetei. Iar îl urmărea din ochi.

— Tipii care au încercat să te omoare sunt trimişi de Esteban Barone.

— Credeam că lucrează pentru Meesh.

— Probabil că Barone face afaceri cu Meesh. Cel puţin asta susţine Pitman – că Meesh a venit încoace ca să spele bani proveniţi din America de Sud.

Ea nu mai spuse nimic, iar Pike o privi. Se uita la el în acelaşi fel gânditor în care îl privise toată dimineaţa, dar acum nu se mai feri.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse ea. Ai zis astă-noapte că vreau să fiu văzută. De ce ai zis asta?

Lui Pike i se părea evident.

— Te simţi invizibilă. Dacă nu te vede nimeni, tu nu exişti, aşadar cauţi modalităţi de a fi văzută.

O cută subţire îi apăru între sprâncene, dar nu părea nici furioasă, nici jignită. Lui Pike i se părea mai degrabă că arată tristă.

— Iisuse, este chiar atât de evident?

— Da.

— Cum aşa? Pentru că am dansat pe bar? Du-te să vezi ce se întâmplă de Mardi Gras.

Pike se gândi ce exemplu să fi dea.

— Uite, când ne-am întâlnit în deşert. Felul în care te uitai la tatăl tău. Nu te uitai să îl vezi pe el, te uitai să vezi dacă este atent la tine. El era prins într-o discuţie cu Bud, cu avocatul lui şi cu mine, aşa că tu ai spus ceva scandalos ca să-i atragi atenţia. Aveai nevoie să te vadă.

Ea se uită prin parbriz.

— Puţin îmi pasă dacă mă vede sau nu.

— Poate că acum nu-ţi pasă, dar ai avut nevoie să te vadă. Nu ai fi avut atât de tare nevoie să fi atragi atenţia, dacă nu ţi-ar fi păsat.

Ea îşi întoarse privirea înapoi la el, iar acum linia dintre sprâncene era mai vagă.

— Şi poţi să îţi dai seama de toate aceste lucruri numai uitându-te la mine?

— Numai văzându-te. Este o diferenţă.

— Şi cum de poţi vedea atât de clar?

Pike nu vorbea niciodată despre sine şi nici nu-şi prea bătea capul cu oamenii care o făceau, dar acum îşi imagina că fata avea dreptul să întrebe.

— Părinţii mei şi cu mine stăteam la televizor, adică cu cu mama şi cu tata, sau la masă, şi dintr-odată ceva îl apuca pe taică-meu din senin. Începea să mă bată până eram gata să-mi dau duhul. Sau începea s-o bată pe mama. Am învăţat să văd semnele. Cum i se încordau umerii, felul în care îşi strângea buzele, câtă băutură îşi turna. Dacă turna în pahar cu un centimetru mai mult decât de obicei, însemna că era gata să împartă pumni. Există o mulţime de mărunţişuri semnificative. Dacă le vezi, e în ordine. Dacă nu le vezi, ajungi la spital. Şi atunci înveţi să vezi.

Ea rămase tăcută şi Pike îi aruncă o privire, de-ajuns ca să îşi dea seama că era tristă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Ideea este că am văzut ce joc jucai cu tatăl tău. Aveai nevoie de la el de ceva ce nu primeai niciodată şi probabil nici nu ai primit.

Pike se uită la fată. Încă îl privea atent.

— Îţi mulţumesc că m-ai văzut, spuse ea.

Pike dădu din cap.

— Bud le-a spus lui Cordon şi tatii că tu mă vei putea proteja. Tata s-a uitat la Cordon. Cordon a întrebat în ce măsură. Iar Bud le-a spus că nimeni altcineva nu m-ar putea proteja ca tine. Cred că a avut dreptate.

— Bud a mai spus şi altceva?

— Numai că a lucrat cu tine. Că putem avea încredere în tine. A zis că vei duce slujba la bun sfârşit. A garantat pentru asta.

Pike ascultă fără să facă niciun comentariu, ascunzându-şi tristeţea în faţa fetei la fel cum ascundea orice altceva.

Shortstop era o tradiţie pentru LAPD. Situat pe Sunset Boulevard, în Echo Park, la jumătatea drumului între Alvarado şi stadionul Dodgers, Shortstop Lounge reprezenta un loc convenabil pentru secţia de poliţie din Rampart şi pentru

Academie. Aici se sărbătoreau aniversările, între pereţii înnegriţi de lemn, acoperiţi de insigne şi de embleme ale departamentelor poliţiei, deopotrivă cu pensionările, avansările, comemorările şi momentele extraordinare când un poliţist supravieţuia unui schimb de focuri. Carierele începeau şi se terminau la Shortstop. La ora şapte şi douăzeci dimineaţa, în ziua lui liberă, Pike stătea la o măsuţă – unicul de acolo care şedea singur, ignorând privirile lungi care i se aruncau şi comentariile. Se aşteptase la mai rău, dar se descurca. Alesese acest loc ca să îl întâlnească pe Bud Flynn. Pike avea o vechime de trei ani şi patru luni în poliţie şi îşi schimba serviciul. Anul lui de pifan se terminase în urmă cu douăzeci şi opt de luni. Dintre colegii lui de la Academie era primul şi singurul care împuşcase un om în exerciţiul funcţiunii, o evidenţiere faţă de care avea sentimente amestecate. Cu cinci săptămâni în urmă, devenise primul şi singurul care omorâse un al doilea om. Acest al doilea schimb de focuri avusese loc într-o după-amiază violentă la Islander Palms Motel, o păduchelniţă unde, conform propriei declaraţii date în faţa Comisiei de Investigaţii a LAPD, Joe Pike provocase moartea prin împuşcare a unui poliţist veteran cu douăzeci şi doi de ani vechime în LAPD şi decorat, pe nume Abel Wozniak, în timp ce apăra viaţa unui pedofil pe nume Leonard Deville. Abel Wozniak fusese partenerul lui Pike.

Când intră în bar, Bud avea înfăţişarea sumbră a unui pistolar. Avea fălcile strânse şi gura arăta ca o tăietură îngustă, fără buze. Scrută încăperea, căutându-l din priviri pe Pike până când acesta îi făcu semn cu mâna. Nu se văzuseră de mai multe săptămâni. Dinainte să se fi întâmplat.

Când li se întâlniră privirile, Bud îl salută din cap, apoi vorbi atât de tare, încât toţi poliţiştii prezenţi se întoarseră să îl vadă.

— Iată-l pe cel mai bun om pe care l-am pregătit vreodată, poliţistul Joe Pike, spuse el.

O voce anonimă de undeva vorbi la fel de tare.

— Să te duci în mă-sa odată cu el.

Câţiva izbucniră în râs.

Bud se duse direct la masa lui Pike şi se aşeză pe un scaun. Chiar dacă auzise comentariul, nu reacţionă. Nu reacţionă nici Pike. Ca şi cum ar fi ignorat mulţimea în timpul unei răzmeriţe.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spuse Pike.

— Dă-ţi jos blestemaţii ăia de ochelari. Arată caraghios

aici.

La fel ca pe vremea când era pifan şi Bud instructorul lui, Pike nu îşi scoase ochelarii.

— Plec din poliţie, spuse el. Nu am vrut să afli de la altcineva.

Bud se uită la el ca şi cum Pike i-ar fi datorat bani, apoi se încruntă spre bărbaţii adunaţi în faţa barului. Un detectiv de la secţia de jafuri care se uita la ei îi surprinse privirea. Bud îl fixă îndelung, apoi îl întrebă:

— Vrei ceva?

Detectivul se întoarse la băutura lui, iar Bud se întoarse la Pike.

— Nemernici.

— Nu-i băga în seamă.

— Nu-i lăsa pe ticăloşii ăştia să te învingă. Rezistă.

Pike desfăcu braţele, cuprinzând parcă tot barul şi pe toată lumea dinăuntru.

— Suntem la Shortstop, Bud. Dacă are cineva să-mi zică ceva, poate să mi-o zică în faţă.

Bud schiţă un zâmbet dojenitor, dar era multă durere în zâmbetul lui.

— Mda. Cred că asta-i în stilul tău tipic. Să vrei să ne întâlnim aici şi nu în altă parte.

— Depun actele astăzi. Am vrut să-ţi spun ca de la bărbat la bărbat.

Lui Pike i se păru că Bud Flynn arăta dezamăgit şi îi păru rău pentru asta.

— Ascultă, zise Bud. Nu face asta. Depune cerere de transfer pentru Divizia Metropolitană. Este o unitate de elită, cea mai bună dintre cele mai bune. După Metro, poţi să faci orice doreşti în meseria asta.

— S-a terminat, Bud. Am ieşit din joc.

— Fir-ar să fie, eşti prea bun ca să ieşi din joc. Eşti un poliţist adevărat.

Pike încercă să se gândească la ceva de spus, dar nu găsi nimic. Bud se aplecă din nou către el şi coborî vocea.

— Ce s-a petrecut acolo?

Acolo, adică la Islander Palm Hotel.

Pike se lăsă pe spate şi se rezemă de spătarul scaunului, dar imediat se blestemă pentru asta. Bud putea interpreta această mişcare ca pe o eschivare. De-a lungul întregului său an de pifan, Bud îl învăţase pe Pike cum să studieze şi să

înţeleagă oamenii – nuanţele limbajului corporal, ale expresiei – şi acţiunile care puteau salva viaţa unui poliţist.

Încercă să-şi ascundă greşeala aplecându-se din nou în faţă.

— Ştii ce s-a petrecut, spuse Pike. Toată lumea ştie. Am povestit şi la Comisia de Investigaţii.

— Rahat. V-aţi încăierat pe pistol, pe dracu'. L-am cunoscut pe Woz şi sunt cum nu se poate mai sigur că te cunosc şi pe tine. Dacă ai fi vrut să-i iei pistolul, s-ar fi trezit cu el înfipt în fund înainte să se gândească măcar să tragă un pârţ.

Pike clătină pur şi simplu din cap, încercând să-şi compună un ton neutru.

— Asta s-a întâmplat.

Bud îl studie, apoi coborî vocea şi mai tare.

— Am auzit că legistul are nişte nelămuriri. A spus că unghiul de intrare a glonţului se potriveşte unei răni autoprovocate.

Fără să se uite în altă parte, Pike repetă ceea ce spusese comisiei.

— Wozniak a îndreptat pistolul spre Deville. Eu am apucat arma şi ne-am luptat pentru ea. În loc să îndrept pistolul în afară, l-am îndreptat spre el. Poate că aş fi putut proceda în alt mod, dar aşa s-a întâmplat. Pistolul s-a descărcat în timpul încăierării.

Bud vorbi rar:

— Dacă v-aţi luptat pentru pistol, înţeleg ca arma să se fi descărcat la el în stomac, sau poate în piept, dar de ce în tâmplă?

Bud îl privi atât de insistent, încât parcă i se uita direct în cap.

— Aşadar, ceea ce s-a petrecut acolo nu are nimic de-a face cu familia lui Wozniak.

Parcă ar fi ştiut. Parcă ar fi reuşit să citească în mintea lui Pike şi ar fi aflat că Wozniak era cercetat pentru furt şi conspiraţie criminală, că Pike încercase să îl determine să demisioneze în interesul familiei sale.

— Nu.

— Nu are nimic de-a face cu drepturile materiale care i se cuvin după moarte. Dacă el s-ar fi sinucis, familia lui n-ar mai fi primit nimic, dar dacă a murit încăierându-se cu tine, îşi primesc cecurile.

Ca şi cum tot ceea ce ar fi gândit sau ar fi simţit vreodată

Pike i-ar fi stat scris pe chip.

— Las-o baltă, Bud. S-a întâmplat cum ţi-am spus.

În cele din urmă, Bud se lăsă pe spate şi se rezemă de spătarul scaunului, iar Pike simţi că îl iubeşte şi că îl respectă încă şi mai mult. Bud părea satisfăcut cu ceea ce văzuse.

— Ce-ai de gând să faci?

— Africa.

Bud se încruntă şi mai tare, de parcă n-ar fi înţeles de ce ar fi renunţat cineva sănătos la cap să mai fie poliţist ca să se ducă tocmai la dracu-n praznic.

— Ce-i acolo, Trupele de Menţinere a Păcii?

Pike n-ar fi vrut să intre în toate detaliile, dar nu mai avea cum să dea înapoi.

— Contracte. Chestii militare. Au de lucru acolo.

Bud rămase nemişcat; era limpede că acum se supărase.

— Vrei să spui că au nevoie de mercenari? Iisuse Cristoase! Dacă vrei să te joci de-a soldatul, n-ai decât să te înrolezi din nou la puşcaşii marini. Ce idee cretină! De ce mama naibii ai vrea să te duci şi să mori împuşcat tocmai la capătul pământului, în Africa?

Pike primise un contract de la o corporaţie de servicii militare din Londra. Era genul de muncă pe care îl înţelegea şi în care excela, cu obiective clare şi exact definite. Iar în acest moment simţea nevoia de claritate. Voia să fie departe de fantoma lui Wozniak. Şi cât mai departe de nevasta lui Wozniak.

— Trebuie să plec, spuse Pike. Voiam să-ţi spun că sunt bucuros că mi-ai fost instructor. Vreau să îţi mulţumesc.

Pike îi întinse mâna, dar Bud nu i-o strânse.

— Nu face asta.

— Am făcut-o deja.

Pike rămase cu mâna întinsă, dar Bud tot nu i-o strânse. Se ridică de pe scaun şi îşi înfipse degetele mari în centură.

— În ziua în care ne-am cunoscut, spuse Bud, voiai să protejezi şi să serveşti. Ai citat sloganul poliţiei. Bănuiesc că acum s-a terminat.

Pike îşi retrase în sfârşit mâna.

— Sunt dezamăgit, băiete. Am crezut că eşti mai bun.

Bud Flynn ieşi din Shortstop şi nu aveau să mai vorbească din nou decât peste multă vreme, la întâlnirea din deşert.

La intrarea pe alee se afla aceeaşi rulotă care vindea mâncare, numai că astăzi, la această oră a dimineţii, mulţimea

de muncitori de la ateliere se întinsese de-a lungul trotuarului şi îşi luau micul dejun constând în burrito şi suc de portocale din recipiente de plastic.

Pike studie depozitul până când găsi numărul, decolorat şi cojit, dar încă vizibil ca o umbră pe peretele alburiu. 18187. Drace, Cole chiar că era bun!

Pike îi aruncă o privire lui Larkin.

— Eşti sigură că nu te deranjează?

— Vreau să fiu aici. E în regulă.

Cole coborî primul din maşina lui. Cercetă acoperişurile şi ferestrele din jur ca un agent de serviciu secret care deschide calea preşedintelui, apoi ocoli maşina spre locul din dreapta. Scoase din spatele scaunului o geantă sport verde, lungă, şi o puse pe umăr. Pike observă că se opinteşte. Din felul în care ridicase geanta, puteai să îţi dai seama că era grea.

Cole veni apoi lângă maşina lor, pe partea fetei.

— Hai să vedem ce găsim acolo.

— O să intrăm prin efracţie? întrebă Larkin.

— Să ştii că ni s-a mai întâmplat, râse Cole.

O luară pe jos prin spatele rulotei unde se vindea de mâncare, apoi intrară pe aleea dintre depozitul abandonat din dreapta şi atelierele din stânga, Cole primul, apoi fata, pe urmă Pike. Uriaşele uşi pe unde se încărcau mărfurile erau în continuare legate cu lanţuri, dar Cole trecu de ele şi o ţinu pe alee până când ajunseră pe strada următoare. La colţ, clădirea avea o parcare mai mică şi încă o rampă de încărcare. O uşă de metal, de dimensiuni omeneşti de această dată, se vedea pe peretele alăturat, la nivelul solului. De poartă era legat cu sârmă panoul unei agenţii imobiliare care anunţa că depozitul era de vânzare sau de închiriat.

Cole se uită prin gard.

— Da. Au fost aici.

Arătă spre un colţ al acoperişului. La marginea clădirii fusese montat cândva un sistem de alarmă, iar panoul care îl ascundea de obicei acum lipsea. Firele vechi erau tăiate şi fuseseră instalate în locul lor unele noi. Oricine înlocuise alarma veche şi o activase pe cea nouă nu îşi bătuse capul să pună panoul la loc, ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă modificarea ar fi descoperită.

Cole scoase din geantă un cleşte de aproape un metru, îl propti de veriga lacătului şi o tăie, pe urmă Pike împinse poarta şi o deschise. Cole se îndreptă direct spre uşă, iar Pike

o urmă pe fată, întârziind puţin ca să acopere spatele tuturor.

Uşa personalului era căptuşită cu metal şi asigurată cu trei încuietori zdravene, industriale. Cole nu pierdu vremea încercând să le descuie, ci pur şi simplu le scoase afară cu o daltă de oţel şi un ciocan de cinci kilograme. Pike era mândra de fată. Nu pusese nicio întrebare şi nu pălăvrăgise. Stătea deoparte cu braţele încrucişate şi îl privea pe Cole lucrând.

Când uşa se deschise, Cole îşi puse la loc uneltele în geanta sport, apoi îi dădu o lanternă lui Pike şi păstră alta pentru el. Le dădu tuturor mănuşi de cauciuc.

Primul intră Pike, păşind într-un birou întunecos care fusese mobilat pe vremuri, despuiat acum de tot ce fusese cât de cât valoros. Podeaua era acoperită de un strat gros de praf şi de rahat de şobolan, iar în aer se simţea miros intens de urină. Pike aprinse lanterna şi observă o învălmăşeală de urme proaspete de paşi imprimate în praful de pe jos.

Pătrunse mai adânc în încăpere, astfel încât Elvis şi Larkin să îl poată urma, apoi se lăsă pe vine ca să examineze urmele de paşi.

— Uh. Aici pute, spuse Larkin.

— Ce părere ai? întrebă Cole.

Pike se ridică în picioare.

— Trei persoane. Cam acum o săptămână. Cel mult zece zile.

Pike plimbă lumina lanternei peste un rând de urme care ducea spre o altă încăpere, aflată mai în spate.

— Uite acolo, spuse Pike.

A doua încăpere era goală, la fel ca prima, dar în perete existau o uşă şi o fereastră, astfel ca şeful de lucrări să poată supraveghea tot ce se petrece în depozit.

În spatele geamului se vedea un uriaş spaţiu gol, scăldat într-un clarobscur cenuşiu provenit de la luminatoarele din tavan. Pike ţinti raza electrică a lanternei prin fereastră, dar dunga de lumină fu înghiţită de întunericul inform. Nu vedea prea mult din încăpere, dar putea să observe urme de paşi şi dincolo de geam.

Cole şi fata veniră lângă el, de o parte şi de cealaltă.

— Au intrat aici o singură dată, spuse Pike. S-au uitat în jur şi nu s-au mai întors.

Fata îşi făcu mâinile streaşină la ochi.

— Ce au căutat aici? Ce are de-a face locul acesta cu mine?

Cole se duse la uşă.

— Exact asta vrem să aflăm. Spune-mi dacă îţi atrage atenţia ceva, bine?

Deschise uşa şi un damf proaspăt de amoniac îi mută din loc nasul lui Pike, numai că în spatele lui exista un miros şi mai puternic, ceva organic, ca de pământ.

— Cân, spuse Larkin, acoperindu-şi gura.

Pike îl urmă pe Cole în depozit, cu fata după el. Paşii lor aveau ecou şi razele de lumină ale lanternelor despicau întunericul asemenea unor săbii.

Fata o văzu prima.

— Mamă-Doamne! Uite maşina!

Imediat după aceea o văzură Pike şi Cole, în acelaşi timp. O limuzină Mercedes era trasă în spatele lor, aproape de puntea de încărcare dinspre parcarea mică, singură şi bizară în depozitul gol şi pustiu. În spatele roţii din stânga spate, bara de protecţie era boţită şi atârna.

— Asta-i maşina pe care am lovit-o, spuse Larkin. Mercedesul.

Fata se îndreptă către maşină ca şi cum nimic din ceea ce se întâmpla nu i-ar fi fost străin şi nu ar fi speriat-o cu nici măcar o iotă mai mult decât lucrurile care i se întâmplau zi de zi.

— Larkin, o strigă Pike.

— Asta e maşina!

Se duse direct la maşină, se uită în ea, apoi îşi supse burta şi se strecură înăuntru.

Cole o prinse şi o trase afară, în timp ce Pike lumină interiorul prin parbriz. Un bărbat zăcea mort pe locul din dreapta, prăbuşit peste consola centrală. O femeie zăcea moartă pe bancheta din spate, culcată pe o parte. Erau amândoi în pielea goală, cu gleznele, genunchii şi braţele legate cu sfoară. Trupurile erau atât de decolorate şi de umflate, încât legăturile le sfâşiaseră carnea. Amândoi fuseseră împuşcaţi în ceafă. Pike era convins că erau soţii King, numai că el nu văzuse niciodată familia King. Se întoarse către fată.

— Cred că sunt familia King, spuse Pike, dar nu sunt sigur. Poţi să îţi dai tu seama?

Larkin respira pe gură şi se făcuse cenuşie, dar veni mai aproape să se uite în maşină.

— El este. George King. O, Doamne!

Pike îi aruncă o privire lui Cole, iar Cole încuviinţă.

— Du-te cu Elvis, spuse Pike. Eu mai stau doar câteva

minute.

— Nu. Rămân şi eu.

— Nu-i nevoie să rămâi.

Faţa fetei se înăspri şi lui Pike îi plăcu felul în care reuşise să se adune.

— Pot să rămân. Mă simt bine.

Pike se întoarse spre Mercedes şi îl lumină iarăşi cu lanterna. Cheile rămăseseră în contact, ceea ce însemna că maşina n-ar fi trebuit să fie încuiată. Pe urmă Pike se uită la fată.

— Acoperă-ţi gura şi nasul. Cu o batistă. Dacă nu ai batistă, cu tricoul.

Ea părea încurcată.

— Poftim?

— Mirosul. Trebuie să îţi acoperi nasul şi gura.

Ea îşi ridică poalele tricoului şi îşi acoperi nasul şi gura, numai că de această dată se trase un pas înapoi. Chiar şi Cole se trase înapoi.

Pike deschise portiera din dreptul şoferului. Gazele din cadavre se adunaseră înăuntru mai mult de o săptămână. Îl izbiră o duhoare ca de ouă stricate şi izul acru de sucuri digestive şi de fiere. Pike mai simţise aceste mirosuri şi înainte, în Africa, în Asia de Sud-Est şi în alte locuri; cadavre lăsate zile în şir să putrezească în clădiri, de-a lungul drumului sau în şanţuri descoperite. Nimic nu miroase mai rău decât moartea unei fiinţe omeneşti. Nici caii, nici vitele, nici măcar balenele eşuate pe ţărm. În moartea unei alte fiinţe omeneşti se simte mirosul a ceea ce te aşteaptă şi pe tine în viitor.

— Iisuse *Cristoase*! exclamă fata în spatele lui.

Pike scoase cheile din contact şi verifică trupul bărbatului. George King fusese împuşcat în spatele urechii drepte. Glonţul ieşise prin tâmpla stângă, dislocând o bucată de craniu de mărimea unei lămâi. Dacă avusese ceas, inele sau alte bijuterii, atunci totul dispăruse. Pike nu mai găsi alte răni. Lipsa stropilor de sânge şi a fragmentelor de ţesut sugera că nu fusese omorât în maşină, ci adus acolo ulterior.

Pike verifică podeaua în zona de sub volan, apoi sub scaun, pe urmă parasolarul. Sub ultimul găsi un certificat de înmatriculare emis de statul California şi o adeverinţă că maşina era asigurată, ambele pe numele lui George King. Pike trecu apoi să examineze bancheta din spate.

Femeia era într-o stare şi mai proastă decât bărbatul.

Fusese şi ea împuşcată tot în ceafa, dar de două ori, ca şi cum primul glonţ nu ar fi omorât-o. Îi lipseau complet ochiul stâng şi o bună parte din obraz, la fel şi bijuteriile. Era aşezată pe partea dreaptă, dar braţul stâng şi şoldul stâng se învineţiseră, acolo unde sângele nu mai reuşise să circule după moarte. Acest lucru sugera că fusese ucisă în altă parte, nu în depozit, apoi transportată aici, unde se instalase lividitatea.

Pike verifică podeaua şi bancheta de sub ea, fără să găsească nimic. Se duse în spatele maşinii, deschise portbagajul şi găsi înăuntru un strat gros de ziare îmbibate de sânge. Asta lămurea toată povestea. Cei doi King fuseseră executaţi în altă parte, încărcaţi în portbagajul propriei maşini şi pe urmă aduşi în depozit. Puse cheile la loc în contact, închise portbagajul şi portierele, apoi se duse lângă Cole şi fată. Ei stăteau lângă uşa platformei de încărcare, cât de departe se putea de maşină. Pike îndrăzni să respire abia după ce străbătuse mai mult de jumătate din distanţa până la ei. Duhoarea era atât de puternică, încât îl usturau ochii.

Cole aţinti lumina lanternei spre tavan, apoi către urmele de cauciucuri din praful de pe jos.

— Au intrat printr-un luminator, au deschis uşa dinăuntru şi au urcat pe rampă, spuse el.

— Cred că am să vomit, spuse fata.

— Hai să mergem. Să ieşim de aici.

Afară îşi scoaseră mănuşile de cauciuc şi respirară adânc, să-şi cureţe nasul de miros. Cole tuşi, ca să îndepărteze gustul din gât, pe urmă tuşi şi fata. Pike trase cu coada ochiului spre ea, îngrijorat că lucrurile se dovediseră mai rele pentru ea decât s-ar fi aşteptat ei. Ea îl observă urmărind-o.

— N-am nimic. Era din cauza mirosului.

— Când Pitman şi Blanchette te-au contactat prima oară, au venit la tine acasă, nu-i aşa? întrebă Cole.

— Da.

Ea tuşi din nou, încă strâmbându-se din cauza mirosului.

— Când v-aţi întâlnit în centru, unde anume s-a întâmplat?

— La Roybal Building. Acolo unde sunt birourile FBI.

— Au fost doar Pitman şi Blanchette, sau au participat şi alţi agenţi?

— Ce importanţă are?

— Încearcă să îşi dea seama dacă Pitman este într-adevăr agent FBI, spuse Pike. Tot ce ţi-a spus Pitman s-a dovedit o minciună.

Ea clătină din cap, neînţelegând.

— Era o încăpere plină de lume. Tata. Gordon şi cu încă doi avocaţi aduşi de el de la firmă. Noi nu facem *nimic* fără avocaţi. Gordon a negociat implicarea mea pas cu pas.

— De ce încearcă Meesh să te ucidă? întrebă Pike.

— Ca să nu pot depune mărturie împotriva domnului…

Înţelese, în sfârşit, şi se opri, dar Cole termină fraza în locul ei:

— Conform spuselor lui Pitman, Meesh te vrea moartă ca să nu poţi depune mărturie împotriva familiei King. Tot ceea ce ţi s-a întâmplat se presupune că a avut la bază faptul că Meesh îl proteja pe King.

Larkin încuviinţă din cap.

— Dar familia King a fost omorâtă.

— Da, şi exact oamenii lui s-au ocupat de asta. Aşa că Meesh ştie că sunt morţi. Pentru Meesh nu mai contează dacă depui sau nu mărturie împotriva lor. Nu poţi să condamni oameni morţi.

Larkin clipi des, cu disperare, ca şi cum ar fi fost împinsă într-un colţ întunecat şi periculos.

— Poate că i-a omorât altcineva. Poate că nu a fost Meesh.

— Luis avea la mână ceasul lui George King, spuse Pike. Sigur a fost Meesh.

— Atunci de ce mai vrea să mă omoare şi pe mine?

— Nu ştiu.

Cole se răsuci spre depozit.

— Mă întreb de ce să fi adus cadavrele înapoi aici, unde aţi avut accidentul. Ar fi putut să le lase oriunde în altă parte, dar le-au adus aici.

— Spune-i şi restul, zise Pike.

Cole se întoarse spre ea.

— În ziua de după cea în care ai avut accidentul – în următoarea după-amiază – cu două zile înainte să vă fi întâlnit, Pitman, Blanchette şi încă cel puţin doi alţi agenţi au pus întrebări oamenilor din zonă. Le-au arătat fotografiile a doi bărbaţi. Una dintre ele se potriveşte felului în care l-ai descris tu pe Meesh. Pitman a ştiut sau a bănuit că Meesh se afla în maşină încă înainte să fi stat de vorbă cu tine. Te-au minţit în legătură cu ceea ce ştiau.

Larkin desfăcu braţele şi îşi luă faţa în palme. Îi tremura bărbia şi nările i se lărgiseră încercând să se controleze.

— Spuneţi-mi că nu se poate să fie şi mai rău.

— Vom vedea ce se întâmplă, spuse Pike.

O trase mai aproape şi o îmbrăţişă. Momentul îi păru foarte lung…

10

Clădirea şi cadavrele dinăuntru îi dădeau de gândit lui Cole. Cineva îşi asumase un risc enorm plasând leşurile aici. Ucigaşul lăsase morţii în locul acela particular ca să transmită un mesaj. Ceea ce nu înţelegea încă Elvis Cole era cine transmitea mesajul şi cine ar fi trebuit să îl primească.

Ieşi de pe autostradă pe Santa Monica Boulevard şi se îndreptă spre vest, către biroul său.

Lui Cole îi plăceau biroul său şi felul în care se simţea aici. Avea o încăpere separată pentru Joe Pike, dar acesta nu o folosise niciodată. Două fotolii directoriale aşteptau în faţa biroului, pentru rarele situaţii când îi solicita serviciile mai mult de un client. În spatele lor, o uşă cu glasvand se deschidea spre un balconaş. Într-o zi senină putea ieşi în balconaş ca să vadă toată priveliştea deschisă de Santa Monica Boulevard până la insulele din parcul naţional Channel Islands. Cole deschise uşile cu glasvand ca să intre aer, apoi se duse la birou. Se hotărî să se apuce mai întâi de depozit. Îşi întinse hărţile, apoi îi telefonă în Florida unei femei pe nume Marla Hendricks, în stare – şi dispusă – să descâlcească istoria proprietarilor clădirii, împreună cu toate asocierile, litigiile, hotărârile judecătoreşti şi evacuările în care fuseseră amestecaţi. Cole îi folosise serviciile ani în şir, la fel ca o mulţime de alţi detectivi particulari din toată ţara. Era o bunică de o sută cincizeci de kilograme ţintuită într-un scaun cu rotile din Jupiter, Florida, care avea nebunia să se aboneze şi să caute în toate bazele de date online la care putea avea cineva acces. Nu putea obţine informaţii militare, medicale sau juridice care fuseseră clasificate drept secrete, dar în rest afla aproape orice. După ce termină de vorbit cu Marla, Cole revăzu lista numerelor de telefon şi îşi sună prietena de la compania de telefonie.

— Începusem să cred că nu mă mai iubeşti, spuse ea imediat după ce răspunse.

— Tu mă iubeşti pe mine numai pentru că am bilete bune la meciurile echipei Dodgers.

— Nu, soţul meu te iubeşte pentru biletele la Dodgers. Eu te iubesc pentru că biletele îl fac pe el fericit.

— Uite-aşa ne simţim iubiţi toţi trei.

Cole îl ajutase pe un scriitor de succes să convingă un hacker de pe internet că ar putea să-şi folosească timpul şi priceperea în scopuri mai bune. Scriitorul avea locuri pentru care se făcea moarte de om în loja specială absolut exclusivistă a celor de la Dodgers şi le împărţea de câteva ori pe an cu Cole. Gratis.

— Am o listă de numere de telefon pe care aş vrea să le identific, spuse Cole.

— Nicio problemă.

— Înainte să spui asta, dă-mi voie să te avertizez. Cele mai multe numere sunt atribuite, probabil, unor telefoane cu cartele preplătite, iar patru dintre ele sunt străine.

— Cu numerele internaţionale s-ar putea să fie o problemă, dacă nu sunt publice.

— Cred că sunt din Ecuador.

— Ar putea să fie şi din Siberia, nu contează; furnizorii de telefonie din străinătate sunt circumspecţi şi nu cooperează decât pe canale oficiale, ceea ce, având în vedere faptul că eu identific numerele ca să fac rost de bilete la meci, nu pot să le cer.

— Te înţeleg.

— În ce priveşte cartelele, să văd ce pot să fac. Dacă au fost cumpărate cu bani gheaţă, nu voi putea afla ale cui sunt. Nu se cer informaţii despre identitatea deţinătorului.

— Dar dacă nu poţi afla identitatea posesorului unui număr, poţi cel puţin să obţii lista celor cu care s-a discutat de pe acel telefon?

— Teoretic este posibil.

— Cândva, mai demult sau mai de curând, de pe aceste numere s-a vorbit cu numere adevărate, ai căror posesori au nume. Poate reuşim să derulăm firul invers.

Ea nu spuse nimic o vreme. Cole o lăsă să se gândească în linişte.

— Am să încerc, spuse femeia în cele din urmă. Depinde de firma de telefonie. Unele dintre cele mici sunt… în fine, dă-mi numerele. O să văd ce pot să fac.

— Este o listă lungă. Pot să ţi le trimit prin fax?

Cole notă numărul ei de fax, îi trimise lista, apoi îşi pregăti filtrul de cafea. Când acesta începu să picure, se întoarse la birou şi reciti dosarul arhivelor FBI despre Alexander Meesh. Voia să vadă dacă nu-i scăpase ceva în stare să explice accentul pe care îl sesizase Pike, sau să facă legătura între el şi

Esteban Barone ori cineva pe nume „Carlos”. Nu găsi nimic. Un singur rând făcea legătura între Meesh şi America de Sud: *A părăsit ţara şi se presupune că în prezent locuieşte în Bogotá, Columbia*.

Cole ajunse la concluzia că agenţii FBI aveau dovezi sau mărturii care să îl plaseze pe Meesh în Bogotá, altfel nu ar fi introdus în raport o asemenea afirmaţie. Se uită la ultima pagină şi notă numele celui care efectuase investigaţia – agentul special Daryl Willis de la Departamentul de Justiţie din Colorado – o agenţie de stat, aşadar. FBI probabil că intervenise mai târziu, dar Willis se ocupase iniţial de dosar, pentru că asasinatele lui Meesh reprezentau iniţial delicte locale. Sub numele lui Willis fusese trecut un număr de telefon. Era vechi de şase ani, totuşi Cole îl formă.

Răspunse o femeie.

— Serviciul de investigaţii.

— Cu Daryl Willis, vă rog.

Îl lăsă să aştepte la telefon vreo cinci minute. În cele din urmă, pe fir se auzi o voce de bărbat.

— Willis la telefon.

— Domnule, mă numesc Hugh Famham. Sunt detectiv la Brigada Omucideri din cadrul poliţiei din Los Angeles. Sun în legătură cu un caz la care aţi lucrat în urmă cu câţiva ani, un bărbat dat în urmărire pe nume Alexander Meesh.

Cole inventă un număr de insignă şi îl recită cu tupeu. Se îndoia că Willis chiar avea să îl noteze, dar el nu trebuia să îl uite.

— Da, sigur. Ce vă trebuie?

Willis nu părea mai interesat de subiect decât dacă l-ar fi întrebat ce culoare are maşina pe care o conduce.

— Avem un dosar de la FBI şi am văzut o însemnare cum că ar fi fugit în Columbia…

— Aşa este. La vremea crimelor era în legătură cu un tip de acolo. I se părea că nu câştigă destul din tâlhării; voia să aducă şi să vândă droguri, aşa că s-a combinat cu – o clipă, să-mi aduc aminte – un anume Gonzalo Lehder. A făcut câteva drumuri până acolo ca să pună la cale afacerea, iar când l-am pus sub acuzare, ne-am gândit că tot acolo a fugit.

Cole îşi notă numele Lehder.

— Lehder era furnizor de droguri?

— A fost unul dintre tipii care au apărut după ce s-au prăbuşit cartelurile Caii şi Medelin. Cred că au apărut vreo

treizeci-patruzeci ca el, care au preluat afacerile la scară mai redusă. Unii nu mai sunt chiar aşa mărunţi acum.

— A avut Meesh de-a face cu un anume Esteban Barone?

— Nu ştiu, îmi pare rău.

— Barone este din Ecuador.

— Eu nu ştiu decât de Lehder.

Şase ani erau mult. Meesh probabil se lansase în afaceri cu Lehder, iar pe urmă se extinsese la Barone şi la celelalte carteluri. O sută douăzeci de milioane de dolari de investit însemnau o grămadă de capital.

— Bine, zise Cole. Hai să revenim la Meesh. Are vreun fel de afaceri aici, în L.A?

— Nu ştiu nimic. Îmi pare rău. Pot să întreb în legătură cu ce vă interesează?

— Meesh este în Los Angeles. Credem că este implicat în mai multe omoruri.

— Vă referiţi la Alexander Meesh? spuse Willis.

— Exact.

— La Alexander Liman Meesh?

— Da, domnule.

Urmă o pauză lungă.

— Meesh nu are cum să fie în Los Angeles, colega. Alex Meesh este mort.

Cole nu prea ştia ce să spună, dar Willis părea cât se poate de convins.

— Avem o identificare confirmată de către Departamentul de Justiţie, spuse

Cole. Vreţi să spuneţi că se înşală?

— Pe Lehder îl urmăreau şi columbienii, şi Agenţia Antidrog. Aşa am aflat că Meesh s-a dus acolo. Poliţia Columbiană a sunat la Antidrog, cei de la Antidrog m-au sunat pe mine. Meesh se afla acolo deja de vreo opt luni, aranja o tranzacţie între Lehder şi nişte venezueleni, numai că Lehder l-a lichidat. Adică l-a omorât.

— Dacă Meesh a murit, de ce nu aţi închis cazul şi nu aţi renunţat la mandatul de arestare emis pe numele lui?

— Din cauza celor de la Agenţia Antidrog. Ştiam despre prezenţa lui Meesh acolo prin intermediul unor agenţi sub acoperire care lucrau la cazul împotriva lui Lehder. Dacă am fi menţionat în dosar ceva despre moartea lui Meesh sau despre asocierea lui cu Lehder, agenţii aceia ar fi fost compromişi. În afară de asta, nu poţi declara pe cineva mort fără să ai un

certificat de deces, iar noi nu prea avem cum să obţinem aşa ceva.

— De ce?

— Lehder a aflat că Meesh îl minţea în legătură cu cantitatea de droguri pe care aveau de gând să o vândă venezuelenii. Meesh minţise ca să păstreze el diferenţa. Lehder a aflat, dar s-a prefăcut că nu ştie şi l-a trimis pe Meesh să aducă marfa din Venezuela împreună cu trei sau patru dintre băieţii lui de încredere. Iar băieţii l-au împuşcat pe Meesh în junglă. E o junglă mare, să ştii. Rămăşiţele lui nu au fost găsite şi nici nu-i de crezut că vor fi găsite vreodată.

— Atunci cum putem fi siguri că a murit? Poate a fugit, poate a supravieţuit. Poate că i-a mituit pe oamenii lui Lehder.

— Agenţi sub acoperire de la Antidrog şi din Poliţia Columbiană au fost de faţă când s-au întors băieţii din junglă. I-au adus lui Lehder capul lui Meesh, ca să fie sigur că a murit. Cei doi agenţi erau lângă Lehder când tipii au scos capul dintr-un sac. Lehder i-a lăudat că au făcut treabă bună şi povestea s-a terminat.

Cole nu ştia ce să mai spună, dar Willis continuă să vorbească.

— La momentul respectiv noi credeam că Lehder l-a trimis pe bune pe Meesh să aducă drogurile din Venezuela. Ne aşteptam ca acesta să se întoarcă încărcat cu vreo două sute de kilograme de cocaină pură, iar Agenţia Antidrog şi Poliţia Columbiană se pregăteau să fi aresteze pe toţi. Nu le prea păsa lor de Meesh, îl voiau pe Lehder. Dar pe mine mă interesa Meesh pentru crimele comise aici, aşa că m-au lăsat să mă implic. Am fost eu însumi în încăperea aceea, domnule detectiv. Am văzut capul. Dar, Eră droguri, columbienii n-au vrut să tulbure apele. Nici nu le-a dat prin minte să fi aresteze pe cei care îl omorâseră pe Meesh, aşa că a trebuit să stau acolo şi să beau ceai încă un ceas, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Habar n-am ce au făcut ucigaşii lui Lehder cu capul, dar l-am văzut. Şi l-am recunoscut. Era Meesh. Aşa că, indiferent pe cine căutaţi voi în L.A., ăla nu-i Alexander Meesh.

Cole simţea un gol în stomac şi îi vâjâia capul, ca atunci când stai prea mult timp fără să mănânci.

— Pot să vă mai pun o întrebare, domnule Willis?

— Ţi se cam taie respiraţia, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ce întrebare?

— Avea Meesh vreo particularitate de vorbire, sau poate avea vreun accent?

Willis râse.

— De unde naiba să fi vorbit cu accent?

— Mulţumesc, domnule Willis. Vă rămân recunoscător pentru timpul acordat.

Cole îşi puse picioarele pe birou şi se lăsă pe spătarul scaunului. Convorbirea cu Willis ar fi trebuit să fie un simplu telefon. Îl dăduse sperând să afle vreo posibilă legătură între Meesh şi Barone, sau să afle legăturile dintre Barone şi Los Angeles, sau eventual dacă Meesh vorbea ori nu cu accent – în niciun caz nu se aşteptase ca totul să ajungă atât de departe.

După ce plecară de la depozit, Pike conduse încet. Deschise larg ferestrele ca aerul să-i cureţe, şi alese un drum lung şi cotit prin Chinatown. Nu mâncaseră de dimineaţă, dar lui Larkin nu-i era foame. Opri totuşi şi cumpără mâncare chinezească pentru mai târziu. Umblară cu maşina pe străzi mai bine de o oră. Pike spera că aerul şi drumul vor reuşi să o ajute să uite de cadavre, dar primul lucru pe care îl făcu ea când ajunseră acasă fu să se îndrepte spre măsuţa unde îşi ţinea el cele necesare pentru curăţarea pistolului. Turnă solvent pe o cârpă şi o duse la nas, inspirând adânc.

— Încă le simt mirosul, spuse ea. Mi-a intrat în păr. S-a lipit de mine peste tot.

Mirosul cadavrelor King.

El îi luă cârpa.

— Fă un duş şi spală-te pe dinţi. Îmbracă-te cu haine curate.

În timp ce fata făcea duş, Pike îi telefonă lui Bud, dar Bud nu răspunse. Se gândi dacă să lase un mesaj, dar un mesaj putea fi descoperit de altcineva, aşa că hotărî să sune din nou mai târziu.

Când Larkin reveni, îmbrăcată cu haine proaspete şi cu părul ud, Pike se duse şi el să se spele. Se frecă zdravăn cu săpunul peste tot, apoi se clăti şi se spălă încă o dată, lăsându-se inundat de apă fierbinte până când nu mai rămase apă fierbinte.

După ce termină, îşi udă hainele, le frecă bine cu săpun şi le lăsă la înmuiat în cadă. Ar fi vrut să spele şi hainele fetei, dar erau prea scumpe. Nu intenţiona să le strice definitiv.

Se îmbrăcă în ultimul rând de haine curate pe care îl avea, apoi ieşi din baie, găsindu-i în living pe Cole şi pe Larkin. Cole

ţinea în mână un plic gros.

— Dragilor, mi-a fost atât de dor de voi, încât a trebuit să mă întorc.

— Tocmai a intrat, spuse Larkin. Zice că şi el le simte încă mirosul.

Pike îşi dădu seama că intervenise ceva. Încordarea din trupul lui Cole era la fel de evidentă ca a unui cadavru spânzurat de grindă. Dar în faţa fetei, Cole se prefăcea că totul merge normal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pike.

— Am adus ceva ce vreau să-i arăt lui Larkin. Hai să aruncăm o privire împreună.

Pike se duse după ei la masă, unde Cole deschise plicul. Scoase două fotografii cu rezoluţie proastă, care păreau să fi fost trimise prin fax. Înfăţişau un bărbat cu faţă rotundă şi păr negru, cu negi pe nas şi ochi mici. Cole se trase înapoi pentru ca Larkin să se poată apropia şi să se uite bine la fotografii, dar Pike rămase atent la el.

— Ce crezi? L-ai văzut vreodată pe tip?

Vorbea lejer, ca şi cum ar fi făcut conversaţie despre un subiect lipsit de importanţă. Vreţi cartofi prăjiţi ca garnitură, doamnă?

— Nu. Cine este?

— Alexander Meesh.

Larkin clătină din cap ca şi cum Cole ar fi făcut o greşeală nevinovată.

— Nu, nu este Meesh.

— E Meesh. A fost omorât în Columbia acum cinci ani. Sunt fotografiile pe care le are la dosarul lui poliţia din Denver.

Pike puse o mână pe umărul fetei. Simţi tensiunea încordându-i muşchii. Nu voia să creadă.

— Poate că a făcut operaţie estetică. Este o posibilitate, nu? Nu aşa procedează criminalii urmăriţi?

Cole clătină din cap.

— Îmi pare rău, Larkin. Ăsta e Meesh. Dosarul pe care ţi l-a dat Pitman este dosarul lui Meesh, dar bărbatul pe care l-ai văzut cu familia King nu era Meesh.

— Dar cine?

— Nu ştiu.

— Atunci de ce mi-au spus că era *et*?

— Din acelaşi motiv pentru care te-au minţit şi în celelalte privinţe, zise Pike.

Cole se uită la el.

— Ar trebui să vorbeşti cu prietenul tău Bud. Să vezi în ce privinţe au mai minţit.

Larkin se încordă brusc sub mâna lui Pike.

— Doamne, trebuie să îi spunem şi tatii.

Pike şovăi. Indiferent cum proceda Pitman, aveau un avantaj atâta vreme cât el nu ştia că fusese descoperit. Pike nu avea încredere că Barkley şi avocaţii lui nu ar fi lăsat să le scape informaţia.

— Nu putem să-i spunem tatălui tău. Încă nu.

Larkin deveni ţeapănă şi se înroşi.

— Nu se poate să nu-i spun. Oamenii ăştia l-au minţit în legătură cu toate, iar acum nici măcar Meesh nu mai este Meesh! Cine este, atunci? Şi de ce ne-au minţit? îl mint în continuare şi el îi crede în continuare! Este tatăl meu! Dacă voi nu vreţi să fi spuneţi, am să-i spun chiar eu!

Pike o privi şi descoperi în ochii ei deopotrivă speranţă şi frică. Conner Barkley era tatăl ei. Voia să îl apere. Dacă îl apăra, poate că până la urmă el avea să o vadă cu adevărat.

Scoase telefonul şi formă numărul lui Bud. De data aceasta, Bud răspunse. Pike îl informă că voia să stea de vorbă cu el şi cu tatăl fetei, cât mai repede posibil. Era vorba despre o chestiune serioasă, insistă el. Stabili locul întâlnirii şi întrerupse convorbirea înainte ca Bud să poată întreba ceva. Când închise telefonul, se uită la fată.

— Strânge-ţi lucrurile. Plecăm.

Războiul din California dintre Mexic şi Statele Unite se încheiase în Universal City. Tratatul care pusese capăt ostilităţilor locale fusese semnat într-o mănăstire de chirpici din Campo de Cahuenga, în vârful trecătorii Cahuenga. Clădirea stătea acum neobservată vizavi de Studiourile Universal, ascunsă de rampele de ieşit şi intrat pe autostradă, de parcări şi de două turnuri stranii care marcau accesul într-o staţie de metrou. Era un loc de întâlnire bun.

Pike şi fata aşteptau în maşină cu motorul pornit, iar Hummer-ul negru apăru dinspre Lankershim.

Hummer-ul trecu pe lângă mănăstire, apoi traversă parcarea şi se opri pe celălalt rând de maşini. Uşile se deschiseră imediat ce maşina se opri şi din ea coborâră Bud, Conner Barkley şi Cordon Kline, avocatul lui Barkley. Lui Pike nu-i plăcea că-l vedea şi pe Kline.

— Haidem, spuse Pike.

Coborâră din maşină, în timp ce Bud şi ceilalţi se îndreptau către ei.

— Larkin, spuse tatăl fetei, în sfârşit! Am fost morţi de îngrijorare pentru tine. Acum plecăm de aici.

Larkin nu se mişcă.

— Nu merg nicăieri. Am venit numai să te avertizăm.

Tatăl ei părea tulburat de parcă s-ar fi aşteptat ca fata să sară în aer.

— Dar trebuie să vii cu noi. Ne-am făcut o mulţime de griji! Spune-i tu, Cordon, zise el, uitându-se la Kline. Spune-i să înceteze.

Pike deja se săturase de ei. Se întoarse spre Bud şi vorbi adresându-i-se direct lui.

— Pitman nu a fost cinstit. Cel pe care l-a identificat drept Alexander Meesh nu este Meesh. Meesh a murit acum cinci ani.

Cordon Kline ridică braţele, protestând.

— Nu avem de gând să ascultăm asemenea insinuări. Te voi da în judecată pentru răpire. Am ştiut că nu eşti întreg la minte din prima clipă în care te-am văzut.

Larkin ridică vocea şi vorbi pe un ton furios, tensionat.

— Taci naibii din gură!

Îl apucă de braţ pe tatăl ei.

— Ai de gând să mă *asculţi*? Vrei să te uiţi *la mine* şi *să mă asculţi*, te rog? Am venit aici ca să te *prevenim*.

Conner Barkley părea îndurerat.

— Nu te purta în felul ăsta, Larkin. Toată lumea e îngrijorată.

Pike scoase din buzunar fotografiile trimise prin fax şi i le dădu lui Flynn.

— Acesta este Meesh. Nu este cel din fotografiile pe care i le-a arătat Pitman lui Larkin.

Kline şi Barkley se întinseră amândoi peste umerii lui Flynn să se uite şi ei.

Larkin se uită intens la tatăl ei.

— Ne-au minţit, tati.

Tati. Nu părea un cuvânt care să i se potrivească fetei. Lui Pike îi plăcea cum suna în gura ei, dar faptul că îl folosea acum îl întrista.

Kline trase aer în piept.

— Am văzut cu toţii fotografiile acelea şi sunt de acord cu dumneata, bărbatul din ele nu era acest bărbat. Numai că

dumneata vrei să ne sugerezi că ar fi minţit intenţionat. Două persoane pot avea acelaşi nume.

Bud aruncă o privire peste celelalte pagini furnizate de Cole.

— Poate că pot avea acelaşi nume, spuse el, dar în niciun caz nu pot avea dosare identice. Acest dosar este identic celui care ne-a fost furnizat de către Pitman.

Cordon ridică din sprâncene.

— Într-adevăr? Atunci uite cum trebuie să procedăm. Ne descotorosim de Pike chiar aici, chiar acum. El trebuie să iasă din ecuaţie. O luăm pe Larkin acasă şi pe urmă nu ne mai rămâne decât să îl întrebăm pe domnul Pitman despre ce anume este vorba. *Crede-mă*, dacă nu-mi place cum răspunde, am să-l fac să regrete ziua în care s-a născut.

— Nu merg acasă.

Kline se uita fix în pământ, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă câtă bătaie de cap le dădea fata, apoi vorbi cu voce obosită.

— Flynn. Vrei, te rog, să o iei şi să o conduci în maşină?

— Nu, domnule. Numai dacă vine de bunăvoie.

— Nu este în siguranţă acasă, Kline, spuse Pike. Încă nu ţi-ai dat seama?

Gordon Kline se uită la el de sub sprâncenele stufoase şi vorbi, controlându-şi atent tonul.

— Te culci cu ea?

Gura lui Pike tresări, dar se uită la Conner Barkley. Barkley nu reacţionă în niciun fel, iar Pike se simţi şi mai trist pentru fată.

— Te bag în mă-ta, Gordon, spuse Larkin.

— Ce se întâmplă se numeşte obstrucţionarea justiţiei. Eşti martor într-o anchetă federală. Acest Pike te pune într-o situaţie primejdioasă…

— Situaţia în care ne aflăm *este* primejdioasă.

— … şi te ţine departe de oamenii care te-ar putea ajuta. Tot ce vreau să spun este că s-ar putea ca Pitman să aibă un motiv întemeiat pentru care procedează aşa cum procedează. Îl vom lua la întrebări şi al naibii să fiu dacă nu va trebui să ne explice.

— Întreabă-l de ce s-a prefăcut că nu ştia cine era cu familia King în momentul accidentului lui Larkin, spuse Pike.

— Vrei să zici că ştia?

— A arătat celor din zonă fotografia bărbatului cu pricina

cu două zile înainte să ia legătura cu Larkin. Poţi să-l mai întrebi şi de ce omul despre care el susţine că ar fi Meesh încearcă să o omoare în continuare pe Larkin şi după ce King a murit.

Kline clătină din cap.

— Am vorbit chiar azi-dimineaţă cu agentul Pitman. Spune că încă îi caută pe domnul şi doamna King.

— Sunt morţi de mai bine de o săptămână. I-am găsit noi ieri.

— Nu înţeleg.

— Cineva le-a dus cadavrele exact acolo unde am avut eu accidentul, Gordon, zise Larkin. Vrei adresa exactă? La numărul 18187. Cred că a fost un fel de mesaj. Şi anume că am să sfârşesc şi eu la fel ca ei.

Bud se uită la Pike.

— Cum au murit?

— Împuşcaţi în cap. Executaţi în altă parte, pe urmă mutaţi în clădirea depozitului. Maşina este înmatriculată pe numele lui George King.

— Ce vrei să spui, interveni Kline, că Pitman e în spatele atentatelor la viaţa lui Larkin?

— Nu ştiu. Asta ar explica scurgerile de informaţii, dar ce putem şti sigur este că tot ceea ce v-a relatat vouă au fost minciuni.

— Trebuie să fii cu băgare de seamă, tati, spuse Larkin. Nu poţi avea încredere în el.

Kline îşi îndreptă atenţia spre Pike.

— Bărbatul din fotografie – cel care nu este Alexander Meesh – ai vreo idee cine ar putea fi?

— S-ar putea să fi avem amprentele. Poate că reuşim să îl identificăm.

— În calitate de avocat, trebuie să îţi aduc la cunoştinţă că, dacă tăinuieşti vreo probă investigaţiei poliţiei, poţi fi acuzat de obstrucţionarea justiţiei sau chiar de complicitate la crimă. Vreau să fiu sigur că ştii acest lucru.

— Îmi asum riscul, spuse Pike.

Kline încuviinţă din cap.

— Aşadar, eşti în cunoştinţă de cauză. Te anunţ că din acest moment te-am concediat. Ai înţeles şi tu, Bud? Acest domn nu mai lucrează pentru noi şi nu va mai primi nimic din partea noastră, nici din partea ta, atâta vreme cât eşti angajatul nostru.

— Ce mama dracului *se întâmplă cu tine*? strigă Larkin. Nu ai fost atent deloc?

— Larkin, scumpo, spuse tatăl ei, Pike încalcă legea. Nu putem să ne asociem cu el.

— Am venit încoace ca să te *prevenim*, tati!

Kline o întrerupse.

— Conner, am treabă. Hai să plecăm de aici.

Porni spre Hummer. Conner Barkley ridică sprâncenele, uitându-se către fiica sa. Expresia lui nedumerită se transformase acum într-una nerăbdătoare.

— Acest lucru mă pune într-o poziţie riscantă faţă de autorităţi, Larkin. Gândeşte-te ce implicaţii va avea pentru cei de la Fisc. Gândeşte-te la Comisia pentru Supravegherea Afacerilor. Aş putea avea de pierdut, Larkin.

Nu era vorba aici despre siguranţa lui Larkin. Era vorba despre siguranţa tatălui ei. A afacerilor. A imaginii publice.

— Bud, spuse Pike, pentru informarea exactă a domnului Barkley – nu sunt angajatul tău, nici al lui şi nu am fost nicio clipă. Se uită la Larkin. Pur şi simplu ajut o prietenă.

Larkin se îndreptă hotărâtă spre Lexus, iar Pike o urmă.

— Poliţist Pike…

Pike se uită peste umăr şi îl văzu pe Bud schiţând un zâmbet. Kline şi Conner Barkley ajunseseră deja la Hummer.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Bud.

Pike urcă în Lexus şi plecă repede. Se amestecă în trafic, uitându-se mereu în oglinzile retrovizoare, dar Hummer-ul încă zăbovea în parcare. Trebuiau să facă rost de altă maşină cât de curând. Kline sau tatăl fetei puteau să o descrie poliţiei pe cea de acum. Pike ştia că pierduseră un atu. Pierduseră elementul surpriză. Probabil că Gordon Kline deja vorbea la telefon cu Pitman. Trebuiau să se mişte repede. Chiar mai repede decât înainte.

— Ce facem mai departe? întrebă Larkin.

— Ne mişcăm.

Fata îi puse mâna pe umăr.

— Nu ne dăm bătuţi.

— Nu ne dăm bătuţi niciodată.

Pike intră în parcarea unui supermarket din Burbank şi se duse să caute în portbagaj. Rucsacul pe care îl luase de la motel era acolo, împreună cu restul lucrurilor lor. Adăpostea în continuare actele şi hârtiile lui Jorge şi Luis. Pike cotrobăi printre hărţi şi paşapoarte până când dădu peste plicul cu

fotografia lui Larkin. O luă, închise portbagajul şi se urcă din nou la volan, revenind pe şosea.

— Ce ai acolo? întrebă ea.

— Fotografia ta. Tipul care te caută i-a dat-o lui Luis. A atins-o, a ţinut-o în mână, aşadar s-ar putea să aibă nişte amprente. Când credeam că Meesh este cel care ne caută, nu aveau importanţă. Dar acum au.

Pike scoase telefonul. Forma numărul, când Larkin vorbi din nou

— Ştii care-i lucrul cel mai îngrozitor? Că îl iubesc, spuse ea.

— Da, ştiu. Şi eu l-am iubit pe taică-meu.

Pike nu mai spusese asta nimănui. Nici măcar lui Elvis Cole.

Iată-l aşadar rămas din nou după program, ca să lucreze împotriva regulamentelor, punându-şi fundul la bătaie şi în pericol să se trezească pârlit dacă scorpia de Marion ar fi aflat, dar lui John Chen ceea ce făcea acum îi plăcea. Absolut şi neîndoielnic, îi PLĂCEA! Poate chiar mai mult decât maşina Porsche. Poate chiar mai mult decât să-şi vadă numele pe prima pagină a ziarelor. Pot chiar mai mult şi decât coţăiala!

Bun, mă rog, hai să nu ne lăsăm chiar duşi de val. Nimic nu era mai bun decât sexul. Chen chicoti când îşi dădu seama cum fusese în stare să gândească, un fel de chiţăit înăbuşit. Îşi urâse întotdeauna chicoti tul. Ceilalţi copii îşi bătuseră joc de râsul lui (la fel cum îşi băteau joc de tot în ceea ce îl privea), dar nu-i mai păsa acum nici cât de o ceapă degerată pentru că – de douăzeci de minute – John Chen devenise BĂRBATUL!

Avusese această revelaţie când îl sunase Joe Pike şi îi ceruse să lase totul baltă şi să verifice nişte amprente.

Prietenul lui apropiat, Joe Pike…

…care *avea nevoie* de John Chen.

…care *aprecia* cunoştinţele şi priceperea lui Chen.

Joe Pike era BĂRBATUL, şi la CINE apela Joe Pike când avea nevoie de ajutor? La John Chen cel dat în mă-sa, uite la cine!

— John! spuse Marion. Mai eşti aici?

Se materializase pe neobservate chiar în spatele lui, căţeaua.

John tresări. Luat prin surprindere, lăsă capul în jos şi îşi strânse umerii, ca şi cum pielea de pe spinare i-ar fi rămas strâmtă, zvâcnind în sus într-un acces subit de panică pe care îl

simţise de miile de ori în care tresărise – dar acum John Chen se gândi, nu, BĂRBATUL nu are voie să tresară astfel niciodată.

Chen se îndreptă, se întoarse şi îi zâmbi cu zâmbetul lui cel mai încrezător. Şi, desigur, după aceea chiar *se simţi* încrezător.

— Termin ceva ce am început ieri. Nu-ţi face probleme, Marion. Am pontat de plecare încă de acum o oră.

Deja depăşise limita de ore suplimentare plătite pentru ultima săptămână. Marion se uită pe lângă el în cutia cu amprente. Cutia cu amprente era un recipient etanş de plexiglas unde se amestecau tot felul de chimicale toxice menite să evidenţieze amprentele. John avea acolo, în aburii otrăvitori, fotografia iubitei lui Pike.

Marion se uită bănuitoare la fotografie.

— Mi se pare cunoscută.

— Da, are una dintre feţele alea care ţi se par mereu cunoscute.

— Ce caz?

— Crima din Drano. Detectivii consideră că s-ar putea să fi fost la locul crimei încă o persoană.

John nu fusese niciodată atât de sigur pe el când scornea minciuni. Acum păreau să izvorască din acelaşi loc cu adevărul cel mai adevărat.

Marion se mai uită o vreme la fotografie, apoi se îndepărtă, iar Chen se întoarse la cutia etanşă şi examină fotografia prin peretele de plastic. Începuseră să apară urme albe pe ea, dar mai era cale lungă. Amprentele nu sunt decât sudoare. După ce se evaporă apa, rămâne un reziduu organic. Vaporii de Superglue reacţionau acum cu aminoacizii, glucoza şi peptidele şi formau o mâzgă albă, dar până când aceasta să se închidă la culoare şi să devină o imagine, mai dura. John considera că trebuia să mai aştepte cel puţin zece sau cincisprezece minute până când amprentele urmau să fie utilizabile.

O umbră se întinse pe geamul uşii, iar Chen o văzu de cealaltă parte pe LaMallo. Se trăsese într-un colţ de umbră, să nu fie observată de Marion. Îi făcu semn cu mâna, arătă spre Sala Armelor şi dispăru.

Chen se asigură că Marion plecase de tot şi ieşi repede din laborator. LaMallo îl aştepta în Sala Armelor şi îi ţinu uşa să se strecoare înăuntru.

— Vino încoace, spuse ea. Nu vreau să ne vadă nimeni

împreună.

Îl trase tare, aproape luându-l pe sus şi încuie uşa în urma lui.

— Ai ceva? o întrebă Chen.

LaMallo îl conduse spre spaţiul ei de lucru, relatându-i ce descoperise.

— Browningul nu mi-a dat nimic; a fost furat în 1982 de la un poliţist din Houston, pe nume David Thompson. Analiza balistică arată că a fost folosit, dar semnele nu se potrivesc cu nimic din ce avem noi.

Biroul Armelor de Foc şi Explozibililor păstra o evidenţă informatică a armelor, gloanţelor şi tuburilor de cartuşe recuperate de la locurile crimelor.

— Dar cu Taurus-ul lucrurile stau altfel, continuă LaMallo. Uită-te aici…

Îl duse la calculatorul ei. Pe ecran era fotografia mărită a bazei unui tub de cartuş. Consta într-un inel de alamă care înconjura capsa argintie lovită de percutor ca să declanşeze glonţul. O adâncitură întunecată în centrul capsei indica unde fusese lovită aceasta de percutor.

— Vezi? Aproape că îţi sare în ochi, nu-i aşa?

Tubul de cartuş i se părea lui Chen absolut identic cu toate celelalte pe care le văzuse.

— Ce anume?

— Percutorul ăsta lasă urme ca de ac. Vezi aici, unde-i ascuţit? Eu când am văzut, mi-am zis, drace, ştiu percutorul ăsta.

Adâncitura i se părea lui Chen rotundă ca oricare alta, dar de-aia erau specialiştii în arme de foc de-a dreptul vrăjitori.

— Acum doi ani, spuse LaMallo, pistolul Taurus a fost folosit într-o serie de jafuri cu maşina şi un jaf soldat cu o crimă în Exposition Park. Nu s-au făcut arestări, dar suspecţii erau cu toţii membri ai aceleiaşi bande. MS-13, *Mara Salvatrucha*. Este un „măgăruş”, John.

Un „măgăruş” însemna un pistol de stradă care nu aparţinea, de obicei, cuiva anume, ci era folosit pe rând de membrii aceleiaşi bande.

LaMallo clătină din cap.

— Îmi pare rău, amice. Aş fi vrut să-ţi pot da ceva mai precis, dar asta-i tot ce am. Nu mi se pare cine ştie ce.

— Este mai mult decât nimic.

Chen dădu fuga la el în laborator. Amprentele se

desenaseră binişor. Luă fotografia cu o pereche de pense şi o studie sub lupă. Urmele circulare ale amprentelor se îmbulzeau una peste alta din belşug pe marginile laterale ale pozei, acolo unde oamenii o apucaseră cu degetul mare, dar şi în părţile de sus şi de jos. Urme se vedeau peste tot pe fotografie, chiar şi în mijloc. Chen remarcă vreo câteva amprente care s-ar fi putut dovedi folositoare. Luă fotografia şi o duse la spaţiul său de lucru. O fixă într-o ramă subţire de metal şi întinse cu o pensulă, cu grijă, un strat fin de pulbere albastră pe tot spatele ei. După ce acoperi bine totul, suflă cu o pompiţă de aer excesul de pulbere albastră, dând la iveală mănunchiuri de amprente amestecate, unele dintre ele folosibile, dar cele mai multe nu. Întoarse fotografia, repetă procedura şi examină pe rând toate amprentele izolate.

Până la urmă, Chen rămase încântat. Avea douăsprezece amprente separate şi întregi, fiecare cu caracteristici clare şi diferite. Caracteristicile reprezentau acele elemente după care amprentele puteau fi identificate – vârtejurile, liniile curbe şi bifurcaţiile care le făceau unice. Culese fiecare dintre aceste amprente cu o bucată de bandă adezivă transparentă, apoi lipi banda pe un suport transparent din plastic. Le aranjă pe rând într-un scaner digital şi le fotografie cu rezoluţie cât mai bună. Descarcă fotografiile în calculator, apoi folosi un program specializat în identificarea şi memorarea caracteristicilor. Sistemul FBI de identificare a amprentelor nu compară fotografii ale acestora, ci o listă codificată de elemente specifice. După ce obţineai codificarea numerică a caracteristicilor amprentelor, totul devenea mult mai uşor. Calculatorul termină de codificat toate cele douăsprezece amprente, apoi Chen le introduse în sistem, cerând în mod special o căutare în baza de date internaţională.

Se uită din nou la ceas. Pike şi cu fata transpirau în parcare, iar el nu voia să fi lase să transpire prea mult. Nu voia ca Pike să îşi piardă încrederea în el.

Dar nu avea de ce să-şi facă griji. Logo-ul Interpolului apăru curând pe ecranul computerului şi el citi rezultatele. Sistemul găsise corespondenţe în baza de date pentru toate cele douăsprezece amprente, identificându-le ca aparţinând unui număr de şapte bărbaţi diferiţi, dintre care pe doi deja îi identificase – Jorge Petrada şi Luis Mendoza. La fel ca Petrada şi Mendoza, patru dintre ceilalţi erau gangsteri din America de Sud asociaţi cu Esteban Barone. Dar al şaptelea nu era.

Chen îşi dădu seama că i se uscase gura abia când nu reuşi să înghită.

Acum înţelegea de ce era amestecat Departamentul de Justiţie.

De ce se implicaseră şi cei de la Parker Center.

Tipări cele şapte file, le prinse cu grijă laolaltă şi şterse totul din computer, astfel încât nimeni să nu mai poată vedea informaţiile pe care le primise. Adună fotografiile amprentelor şi le puse într-un plic, împreună cu fotografia fetei. Luă plicul şi dosarele şi ieşi din birou.

Soarele cobora spre apus, umplând cerul de flăcări. Munţii Verdugo se decupau întunecaţi pe fondul purpuriu. Chen se duse direct la maşina lui Pike, fără să-i pese nici cât negru sub unghie dacă Marion îl vedea de undeva, pentru că era o chestiune mai presus de Marion. Era ceva mai important decât orice caz la care lucrase şi, probabil, avea să lucreze. Îi dădu hârtiile lui Pike.

— Citeşte asta.

Fata văzu fotografia de pe prima pagină şi spuse:

— El e! El e bărbatul din fotografie!

Fata se trase aproape de Pike şi citiră împreună. Chen nu se mai gândi ce ai naibii de sexi era sau că îşi ţinea palma pe coapsa lui Pike în timp ce citea şi nu mai încercă să îşi imagineze ce gust avea pielea ei. Se gândea numai la ceea ce citeau acum amândoi.

Amprenta îi aparţinea unui bărbat pe nume Khali Vahnich. Vahnich, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, era un fost bancher de investiţii din Republica Cehă, condamnat pentru trafic de droguri înainte de a-şi fi părăsit ţara natală. De atunci, activitatea lui se îmbogăţise cu trafic de droguri la scară şi mai mare, vânzări ilegale de armament şi asociere cu organizaţii teroriste recunoscute din Europa şi din Orientul Mijlociu. Un avertisment scris mare cu negru apărea în centrul paginii. John şi-l amintea limpede de pe ecranul calculatorului şi era convins că nu îl va putea uita niciodată. Parcă suprafaţa ecranului s-ar fi tulburat şi ar fi apărut un monstru:

AVERTISMENT

ACEASTĂ PERSOANĂ SE AFLĂ PE LISTA URMĂRIŢILOR PENTRU TERORISM. ANUNŢAŢI IMEDIAT FBI DACĂ CREDEŢI CĂ SE AFLĂ ÎN ZONA DUMNEAVOASTRĂ. REŢINEŢI PERSOANA PRIN ORICE MIAOACE.

Pike termină primul de citit. Se uită imediat la John, iar

acesta avea să îşi aducă aminte toată viaţa expresia lui. Pe faţa lui Pike nu se citea nimic, absolut nimic, dar lentilele negre ale ochelarilor săi reflectau razele soarelui ca pe un foc mocnit. Chen se simţi foarte de mândru de Pike şi, imediat, teribil de mândru şi de fericit că acest om îl amestecase şi pe el în viaţa lui.

— Mulţumesc, John, spuse Pike.

— Oricând ai nevoie. Dacă pot să te ajut, am să o fac. Indiferent ce-mi ceri, am să te ajut.

— Ştiu.

Pike întinse mâna şi Chen i-o strânse, dorindu-şi să nu-i mai dea drumul niciodată, pentru că acum John Chen simţea că avea ceva, ceva care îl făcea mai bun decât fusese vreodată sau decât avea să devină vreodată; ceva ce ar fi dorit să păstreze pentru totdeauna.

— Noroc, frate! spuse Chen.

11

În seara aceea făcură ceai fierbinte de iasomie şi mâncară mâncare chinezească, în timp ce Larkin se uita la televizor. Pike îi telefonă lui Cole, îl puse la curent cu noutăţile şi făcură un plan de acţiune pentru a doua zi.

Când emisiunea la care se uita se termină, Larkin se duse la ea în cameră, dar peste câteva minute se întoarse, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi cu altă bluză. Se cuibări într-un colţ de canapea şi se apucă să răsfoiască o revistă. Canapeaua era destul de mică. Picioarele ei goale ajungeau aproape de Pike. El ar fi vrut să îşi lase mâna peste ele, dar se abţinu. Se mută pe un fotoliu.

Lui Pike nu-i păsa de Pitman ori de ancheta lui, ori de motivul pentru care acesta minţise decât în măsura în care toate acestea o afectau pe fată. Nu-i păsa dacă Pitman era un poliţist bun sau un poliţist prost, sau dacă era ori nu complice cu Vahnich sau cu King. Vânase un om pe nume Meesh, acum ajunsese să vâneze un om pe nume Vahnich. Dacă Pitman încerca să îi facă rău fetei, avea să îl vâneze pe Pitman. Pe el nu-l interesa decât fata.

O urmări citind. Ea îi surprinse privirea şi zâmbi, nu zâmbetul acela obraznic, unul cumva mai blând.

— Tu nu zâmbeşti niciodată, spuse ea.

Pike îşi atinse falca.

— Aşa arăt eu când zâmbesc.

Larkin râse şi se întoarse la revista ei.

Pike se uită la ceas. Hotărî că aşteptase destul şi puse mâna pe telefon.

— Îi dăm drumul.

Larkin închise revista, păstrând semn cu degetul şi îl privi serioasă.

Pike avea numărul lui Pitman de când acesta îi lăsase mesaj. Îi răspunse imediat.

— Pike la telefon.

— Eşti mare figură, omule.

— Ţi-a spus Kline?

— Kline, Barkley, Flynn. Ce dracu' crezi că faci?

— Ce ştii despre Khali Vahnich? Ai auzit de el?

Pitman ezită.

— Trebuie să te opreşti, Pike.

— Vahnich schimbă lucrurile. Larkin vrea să se întoarcă.

Pitman ezită din nou.

— OK, asta-i bine. Este un lucru inteligent. Trebuie să fie în siguranţă.

— Da. Am eu grijă să fie în siguranţă, spuse Pike.

Fata zâmbi, în timp ce Pike stabilea detaliile.

A doua zi dimineaţă la ora 6.57 Pike urmări un Ford albastru metalizat intrând dinspre Alameda Street în parcarea de la Union Station. Maşina încetini să facă loc sutelor de navetişti care ieşeau din gară, apoi se strecură spre capătul îndepărtat al parcării.

Donald Pitman se afla la volan şi Kevin Blanchette pe locul din dreapta. Era prima oară când Pike îi vedea pe amândoi, dar Cole le făcuse descrieri precise, iar Pitman îi spusese că vor veni cu un Ford albastru metalizat. Amândoi erau bărbaţi arătoşi, proaspăt raşi, spre patruzeci de ani. Pitman avea o faţă îngustă şi un nas ascuţit; Blanchette era mai masiv, cu obraji bucălaţi şi cu un început de chelie.

Nici ei, nici vreun altul dintre cei şapte agenţi federali care supravegheau zona gării nu îl văzuseră pe Pike. Aceştia din urmă îşi ocupaseră poziţiile în urmă cu nouăzeci de minute. Pike se afla acolo încă de la ora trei dimineaţa.

Îi urmărea cu binoclul său Zeiss din cămara de la etajul doi a unui restaurant mexican de pe Olvera Street care îi aparţinea prietenului său Frank García. Parterul tocmai se renova, aşa că restaurantul fusese închis. Pitman îi aştepta pe Pike şi pe Larkin să sosească la ora şapte, numai că asta nu avea să se întâmple. Larkin tocmai îşi lua micul dejun cu Cole, iar Pike îl

pândea din cămară.

La ora 7.22, Pitman şi Blanchette coborâră din maşină. Rămaseră să se uite la trafic şi la fluxul de navetişti, dar Pike ştia că sunt îngrijoraţi. La 7.30 urcară din nou în maşină. Nu avea să mai dureze mult până să admită că fuseseră păcăliţi.

Pike se grăbi să coboare scările spre toaleta personalului de lângă bucătăria de la parter. Avea o singură fereastră care dădea spre gară. Pike o deschisese imediat ce sosise, astfel ca mişcarea ei să nu atragă atenţia.

La ora 7.51, cei şapte agenţi însărcinaţi cu supravegherea perimetrului îşi părăsiră punctele de observaţie şi se adunară în colţul nordic al parcării. Pitman dăduse semnalul părăsirii poziţiilor. Pike ieşi din restaurant şi se duse repede la maşina lui Cole, parcată la capătul lui Olvera Street. Cole luase în schimb Lexus-ul.

Urmări Fordul albastru pe Alameda spre Roybal Building – sediul FBI. Aglomeraţia era aiuritoare, doar câteva maşini reuşeau să se strecoare mai departe pe culoarea verde a semafoarelor, dar Pike contase pe acest lucru şi îl folosea în favoarea sa.

Fordul albastru era la trei maşini în faţa lui când galbenul se transformă în roşu. Pitman rămase prins la semafor. Pike trase maşina pe dreapta, coborî şi se îndreptă spre semafor. Când luminile începură să clipească, semnalând că urma să se facă verde, o luă la fugă din ce în ce mai repede. Se apropie de maşină ca un rechin care îşi urmăreşte prada, prin unghiul mort al oglinzilor retrovizoare. Niciunul dintre bărbaţi nu îl văzu şi niciunul nu se aştepta la atacul lui. Ajunse la portiera din dreptul lui Blanchette exact când se aprindea lumina verde a semaforului şi sparse geamul cu tocul pistolului. Deblocă uşa şi înfipse pistolul în coasta lui Blanchette, strigând tare, ca să nu-i dea timp să se dezmeticească:

— Centura! Desfă centura!

Îi smulse lui Blanchette pistolul, apoi îl trase pe agent jos din maşină, împingându-l în stradă, în timp ce aţintea pistolul asupra lui Pitman.

— Ţine mâinile pe volan! Dacă le ridici de pe volan, te împuşc!

Maşinile din faţa lor plecaseră, banda era liberă. Claxoanele maşinilor din spate urlau în cor în timp ce Pike se strecura în maşină.

— Pike? spuse Pitman.

Pike îi luă pistolul şi îl aruncă în spate.

— Dă-i dramul!

Pitman nu se clinti, poate şi din cauza surprizei, dar ochii îi străluceau de furie.

— Sunt agent FBI. Nu poţi să…

Pike îl lovi tare în frunte cu pistolul, înşfăcă volanul şi acceleră, plecând de la semafor.

Când Pitman se trezi, se aflau sub podul de pe First Street, parcaţi între două coloane de beton la capătul dinspre Los Angeles River. Maşinile abandonate şi ridicate de către municipalitate erau parcate pe rânduri regulate în spaţiul neutilizat de sub pod. Erau la mai puţin de opt străzi depărtare de maşina lui Cole.

Pitman se smuci încercând să se ridice şi să plece, dar Pike îi legase încheieturile de volan cu nişte fâşii de plastic. Pitman se trase cât mai departe de el.

— Ce faci? Ce mama naibii faci, Pike? Dă-mi drumul!

Acum, când îl vedea de aproape, Pitman părea mai tânăr. Pielea de pe frunte plesnise acolo unde îl lovise, lăsându-i pe faţă o crustă sângerie. Pike se uita la el, cu pistolul în poală.

— Ai atacat un agent FBI, zise Pike. M-ai *răpit* de-a dreptul! Dă-mi drumul. Taie legăturile şi facem totul uitat. Pot să te ajut!

— Nu eu sunt cel care are nevoie de ajutor, spuse Pike, bătând uşurel pistolul cu palma.

Pitman începu să răcnească şi mai tare, iar faţa i se strâmbă şi i se schimonosi ca şi cum ar fi vrut să se mişte în toate direcţiile în acelaşi timp.

— Eşti în rahat – eşti în rahat *până-n gât*! Ai încălcat legi federale importante! Dacă nu dispari acum, ai să putrezeşti în *puşcărie*!

— Khali Vahnich, spuse Pike. Un terorist.

— Fă cum îţi spun, Pike – dispari!

— Un terorist recunoscut.

— Nu discut asemenea lucruri!

Pike ridică puţin Kimber-ul, doar cât să îl îndrepte înspre Pitman.

— Discutăm despre dacă vei muri sau nu.

— Sunt agent federal! Ai omorî un agent federal!

Pike încuviinţă, tăcut şi calm.

— Dacă aşa trebuie…

— Iisuse Cristoase!

Pike ridică insigna lui Pitman. Îl căutase prin buzunare după documente.

— Nu a fost vorba niciodată despre familia King, Pitman. A fost vorba de la început despre Vahnich. Ai transformat-o pe fată în ţintă ca să pui mâna pe terorist. Sau ca să îl protejezi.

— Eşti nebun. Nu încerc să îl protejez.

— Ei i-ai spus că Vahnich este Alexander Meesh.

— Trebuia să protejăm cazul.

— I-ai spus că încearcă să o ucidă ca să îşi apere investiţiile făcute cu familia King, dar familia King era moartă deja. Nu mai exista niciun caz de protejat!

— Abia ieri am aflat că sunt morţi, Pike! N-am ştiut! Noi am crezut că îi ajută să…

— Nu există „noi”, Pitman. Este vorba numai despre tine. Familia King a murit, de ce ar mai dori Vahnich să o omoare?

— Nu ştiu!

— Eu cred că tu i-ai omorât şi pe urmă ai vândut-o pe fată ca să îl ajuţi pe Vahnich.

Pike ridică din nou pistolul, iar Pitman smuci tare legăturile de plastic, cu ochii ieşiţi din orbite că ai unui iepure prins în lumina farurilor.

— *Noi nu am ştiut*! Jur pe Dumnezeu că ăsta-i adevărul curat! Ascultă-mă – am ştiut că fac afaceri împreună, Vahnich şi King, dar nu am aflat că Vahnich este în L.A. decât chiar înainte de accident. Caută în portbagaj – găseşti servieta mea acolo. Caută în ea, Pike! Nu-ţi spun decât adevărul…

Pike îl studie pe Pitman, îl citi, pe urmă luă cheile maşinii şi găsi în portbagaj o servietă dolofană. Servieta era încuiată. O luă şi se întoarse cu ea pe scaunul din faţă.

— Am cheile în buzunar… spuse Pitman.

Dar Pike nu se obosi cu cheile. Deschise încuietoarea servietei cu cuţitul. Scrisori, rapoarte şi dosare cu antetul Departamentului de Justiţie şi al Serviciului de Securitate Internă erau înghesuite de-a valma, fără o ordine anume.

— Deci nu eşti de la Crimă Organizată.

— Sunt de la Securitate Internă. Uită-te la notiţele mele…

— Taci din gură, Pitman.

Multe dintre pagini erau marcate CONFIDENŢIAL. Pike văzu rapoarte despre tranzacţiile financiare ale familiei King şi despre rezultatele supravegherii lor, alte rapoarte care făceau legătura între Vahnich şi Barone, plus diferiţi parteneri cu sau fără nume din America de Sud. Multe dintre documente

descriau mişcările şi acţiunile lui Khali Vahnich, atât aici, cât şi peste hotare.

Pike citi până ce reuşi să înţeleagă, pe urmă se uită la Pitman.

— Vahnich face bani pentru terorişti.

Pitman părea obosit. Încuviinţă.

— Asta-i varianta scurtă. Singura sursă importantă de finanţare a activităţilor teroriste, cu excepţia contribuţiilor de stat din Orientul Mijlociu, rămâne traficul de droguri. Cumpără, vând, investesc şi scot profit. Blestemaţii ăştia sunt nebuni, Pike. Nu mă refer la nebunii care se aruncă în aer, vorbesc despre organizaţii. Ca orice altă maşină de război din lume, mănâncă bani şi vor mai mult. Exact asta vrea şi Vahnich. Lucrează ca un bancher de investiţii, dar se află în slujba ticăloşilor. Le investeşte banii, scoate profit, apoi realimentează maşina de război.

— Împreună cu King?

— Chestiunile economice sunt la fel pentru toată lumea – republicani sau democraţi, baroni ai drogurilor sau Al Qaeda. Îţi limitezi riscul diversificând afacerile. Soţii King erau străluciţi în domeniul imobiliarelor, iar Vahnich voia să îşi diversifice afacerile. A băgat în joc o sută douăzeci de milioane cu familia King – şaizeci de mii ale cartelurilor, dar alte şaizeci strict ale zonei de război. Treaba mea este să identific şi să capturez banii. Nu vrem să vedem că se întorc cu profit ca să fie folosiţi la antrenarea atentatorilor sinucigaşi.

— Şi unde sunt banii?

— Nu ştiu. King a acceptat să fie transferaţi într-un cont din străinătate, dar pe urmă au fost mutaţi în aceeaşi zi şi nu ştim unde au ajuns. Poate că din acest motiv l-a omorât Vahnich. Poate că voia să-şi ia banii înapoi.

— Aşadar, nu-i vorba decât despre afaceri imobiliare.

Pitman râse, cinic şi sec.

— Tot ce se întâmplă în lumea de astăzi este despre imobiliare, Pike. Tu nu citeşti ziarele?

Pike îl privi îndelung, gândindu-se la Khali Vahnich, la familia King, la toţi băieţii ăia veniţi din Ecuador. Se gândi la Larkin, închisă în casa din Echo Park, despărţită de prietenii şi de viaţa ei, urmărită de un tip pe nume Khali Vahnich care o voia moartă.

— De ce încearcă Vahnich să o omoare?

— Nu ştiu. Am crezut că am înţeles. M-am gândit că din

cauza soţilor King.

— Soţii King au murit.

— Nu am ştiut că Vahnich o să încerce s-o omoare. De unde să fi ştiut?

— Ar fi trebuit să le spui tuturor adevărul. Teroriştii nu au preluat controlul asupra Los Angeles-ului, Pitman – încă trăim într-o lume liberă. Ar fi trebuit să le spui cu cine au de-a face.

Pitman păru să nu înţeleagă, pe urmă clătină din cap.

— Le-am spus.

— Ce le-ai spus?

— Au ştiut că este vorba despre Vahnich. Fata nu, dar tatăl ei a ştiut. Ne-a avertizat să nu-i spunem şi ei.

Probabil că Pike arăta nedumerit, căci Pitman încercă să-i explice.

— Am avut mai multe întâlniri, Pike – tatăl ei, avocaţii, oamenii noştri. Nu vrem să îndepărtăm un martor cooperant, dar aveam nevoie de discreţie. Iar Barkley ne-a spus că ea n-ar putea păstra secretul. Ne-au recomandat să nu dezvăluim identitatea lui Vahnich decât înainte de proces.

— V-au recomandat? Adică tatăl ei a minţit-o?

— Fata nu-i o persoană foarte stabilă. Ar fi folosit informaţia ca să atragă atenţia asupra ei.

Pike simţi că i se face frig, chiar dacă dimineaţa era fierbinte. Îi veni în minte starea fetei de ieri-seară, disperată să îl prevină pe tatăl ei. Cerându-i imperativ să meargă să îl avertizeze.

— Este o zărghită, omule, zise Pitman. Ar fi trebuit să îţi dai seama până acum.

Pike se uită din nou la insigna lui Pitman. Se gândi la propria lui insignă. Renunţase la ea ca să ajute familia lui Wozniak. Ţinuse la insigna lui şi la tot ce reprezenta ea, dar ţinuse şi mai mult la familia lui Wozniak. Familiile au nevoie de protecţie. Familiile au nevoie de cineva care să le protejeze. Aşa simţise Pike. Aşa simţea.

— N-a vrut decât să facă ceea ce e corect, spuse Pike. Lăsă pistolul deoparte. Cred că am terminat.

Pitman trase de legăturile de la mâini.

— Taie chestiile astea. Adu-o înapoi, Pike. Putem să-i asigurăm protecţia, iar tu ne-ai putea ajuta să-l găsim pe Vahnich.

Pike deschise portiera.

— Tocmai eşti legat de un volan. Nu te poţi proteja nici

măcar pe tine.

Coborî din maşină, luând cu el cheile şi insigna.

Abia atunci îşi dădu seama Pitman că pleca, şi smuci mai tare de volan.

— Ce mama naibii? Ce faci?

Pike aruncă îi insigna în fluviu.

— Nu-mi arunca insigna! Pike…

Pike aruncă şi cheile după insignă.

— Pike!

Plecă fără să se uite înapoi.

Dimineaţa, înainte de a se duce să stea cu fata, Cole se opri pe la birou ca să ia rapoartele despre listele de convorbiri. Prietena lui de la compania de telefonie îi trimisese treizeci şi şase de pagini cu numere de telefon date şi primite, unele dintre ele identificate, dar cele mai multe nu. Cole avea de gând să le parcurgă unul câte unul, iar probabil că fata avea să se ofere să îl ajute. Îi plăcea fata asta. Avea umor, era deşteaptă şi râdea la glumele lui. Toate elementele de bază pentru o hrană sănătoasă a orgoliului propriu.

Când intră, ea era întinsă pe canapea şi se uita la televizor cu căştile iPod-ului pe urechi.

— Cum poţi să te uiţi la televizor şi să asculţi altceva în acelaşi timp? întrebă Cole.

Ea ridică iPod-ul pe care tot el i-l dăduse.

— După anii optzeci nici nu s-a mai compus muzică, nu-i aşa?

— Trebuie să dau nişte telefoane şi pe urmă vreau să te rog să mă ajuţi la ceva.

Ea se ridică, interesată.

— La ce anume?

— Să facem ordine în nişte numere de telefon. Trebuie să desenăm un fel de arbore telefonic pornind de la mobilele găsite de Pike. Vom urmări toate numerele până când vom ajunge să identificăm pe cineva care ne-ar putea duce la Vahnich. Ca în jocul acela în care uneşti puncte cu linii.

O aşează la masă cu lista în faţă şi îi arătă ce numere aparţineau lui Jorge, Luis şi bărbatului pe care îl credeau Khali Vahnich, fost Alexander Meesh. Îi arătă cum să procedeze, pe urmă se aşeză pe canapea, cu telefonul în mână. De dimineaţă găsise la birou un mesaj din partea Mariei Hendricks, care îl informa că depozitul de la numărul 18187 era proprietatea fondului privat de investiţii Tanner Family, care mai deţinea şi

alte clădiri mari în centrul oraşului Los Angeles, toate scoase la vânzare. Ca de obicei, Marla studiase totul în detaliu. Proprietatea fusese achiziţionată de dr William Tanner în 1968 şi trecută în administrarea fondului în 1975. Administratorul fondului de investiţii era fiica cea mare a doctorului Tanner, doamna Elizabeth Little, care se ocupa de vânzarea proprietăţilor. Marla adăugase numerele de telefon ale doamnei Elizabeth Little.

Cole formă unul dintre numere.

— Da, Elizabeth Little la telefon.

— Mă numesc Elvis Cole. Vă sun în legătură cu o proprietate pe care vreţi să o vindeţi. Reprezint interesele unui cumpărător.

Vechea momeală. Funcţiona fără greş.

— Care proprietate?

— Un spaţiu de depozitare din centru. La numărul 18187.

— Ah, sigur. Îi aparţine tatălui meu. Dizolvăm fondul. Voi încerca să vă răspund la întrebări, dar pentru condiţiile de vânzare va trebui să staţi de vorbă cu brokerul nostru.

Vorbea normal. Nu părea o persoană care ar putea ascunde două cadavre sau ar cunoaşte pe cineva care să facă aşa ceva.

— Acţionaţi în numele unui cumpărător?

— Da’

— Atunci trebuie să ştiţi de la început că luăm în considerare toate ofertele, dar că veţi fi puşi pe o listă de aşteptare. Avem un contract de preempţiune cu cineva care doreşte să cumpere toate cele şapte proprietăţi pe care le vindem. Dar nu cred că clientul dumneavoastră are de ce să-şi facă griji. Opţiunea aceasta este pe punctul să expire.

— Vrea cineva să cumpere toate cele şapte proprietăţi?

— Potenţialul de creştere este enorm, având în vedere explozia imobiliară din centru. Credeţi că pe clientul dumneavoastră l-ar putea interesa toate şapte?

— Despre ce sumă discutăm pentru toate proprietăţile?

— Să zicem că am putea începe de la două sute de milioane.

Listele de opţiuni sunt ceva curent în tranzacţii de asemenea anvergură. Oamenii au nevoie de timp ca să adune banii. Uneori înţelegerile se finalizează, alteori nu. Aceasta se pare că nu se va finaliza. În această situaţie, vom încerca să vindem proprietăţile individual. Dacă atunci cumpărătorul

dumneavoastră va mai fi interesat, putem sta de vorbă.

— Îi voi transmite tot ce am discutat. Care este termenul de preempţiune?

— În cazul de faţă, patra luni. Cred că expiră în… să mă gândesc… în vreo patra zile.

— Mi-am notat. Încă o întrebare: vă deranjează să îmi spuneţi numele cumpărătorului cu care aţi semnat precontractul?

— Câtuşi de puţin. Stentoram Real Holdings. Nu am numărul de telefon, dar vi-l poate da tot brokerul. Dacă nu au reuşit să adune banii, poate că le vine în ajutor clientul dumneavoastră. Ne-ar plăcea ca tranzacţia să se încheie.

Cole notă numele în carnetul său. Stentoram Real Holdings. Închise exact în clipa când Pike intra pe uşă.

Fata ciripi:

— Hei, salut!

— Bună, spuse Cole.

Pike nu se mişcă şi nu scoase niciun cuvânt. Arătase întotdeauna ciudat, dar acum arăta straniu de tot. Cole se întrebă ce se întâmplase.

— Ai vorbit cu fratele Pitman?

Pike traversă livingul şi se duse în baie. Straniu.

Cole luă din nou telefonul şi formă numărul de la informaţii.

— Numărul de la Stentoram Real Holdings, vă rog. Din Los Angeles.

Larkin ridică privirea.

— Cum ai spus?

— Stentoram Real Holdings.

— Este una dintre companiile tatălui meu.

Computerul companiei de telefonie găsi numărul. Cole îl notă, fără să se uite la fată. Când termină convorbirea, se duse la masă. Puse carnetul în faţa ei, astfel încât fata să poată citi ce notase. Stentorum Real Holdings.

— Proprietarul acestei firme este tatăl tău?

— Tehnic, cred că sunt şi eu. Face parte din holdingul familiei.

Apa se opri şi Pike ieşi din baie. Era fără cămaşă şi avea pielea roşie, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se frece bine şi să scoată de pe el urmele oricărei persoane cu care avusese de a face. O plasă de cicatrici ca o pânză de păianjen îi brăzda pieptul acolo unde fusese împuşcat. Îşi trase pe el un tricou.

— Avem nevoie de tine, spuse Cole.

— Ce este?

— Tatăl lui Larkin e proprietarul unei firme care se numeşte Stentorum Real Holdings. Stentorum încearcă să cumpere depozitul de la numărul 18187, împreună cu alte şase clădiri scoase la vânzare de acelaşi proprietar. Au încheiat acest precontract în urmă cu patru luni şi acum e pe cale să expire.

Cole se uită la Pike, lăsându-l pe el să hotărască ce voia să fi spună fetei şi ce nu.

Larkin scutură din cap.

— Ce înseamnă asta? Sunteţi siguri? Tata vrea să cumpere clădirea aceea? Depozitul unde am găsit cadavrele?

Pike îi întinse mâna peste masă. Larkin îşi puse palma în palma lui, iar Pike i-o strânse. Cole îl văzuse pe Pike făcând flotări sprijinindu-se în degete; numai în cele două degete arătătoare. Putea să spargă alune între degete fără să clipească, la fel ca pe nişte baloane de săpun. Dar nu acum. Acum era blând.

— Urmăreşte-mă atent, bine? spuse Pike. Întăreşte-te, pentru că ce urmează va fi şi mai rău.

Larkin se uită la Cole, pe urmă din nou la Pike. Dădu din cap cu o resemnare tristă.

— Spune-mi. Tot ce ai aflat.

— Tatăl tău şi Cordon Kline au ştiut amândoi că Meesh era de fapt Khali Vahnich. Au făcut o înţelegere cu Pitman ca tu să nu afli. Pitman zice că n-a fost ideea lui, ci a tatălui tău.

Larkin strânse din pumni până când i se văzură clar tendoanele, dar pe faţa ei nu se citea nimic.

— De ce să fi dorit asta?

— Nu ştiu.

— Oamenii ăştia dezgustători au făcut afaceri cu tata?

— Aşa s-ar părea.

Larkin se lăsă pe spate şi izbucni în râs, dar el o ţinu în continuare de mână.

— Acum facem doar presupuneri, zise Cole. Va trebui să punem întrebări.

— Am crescut printre ei! Recunosc un conflict de afaceri imediat ce îl văd! Nu au putut să încheie tranzacţia, iar acum altcineva le va sufla depozitul. Vahnich i-a omorât pe soţii King. Acum vrea să mă omoare pe mine şi pe…

Se opri dintr-odată şi privi lung listele nesfârşite cu

numere de telefon, înainte să ridice privirea.

— Sau a fost tata?

Cole nu înţelegea ce vrea să spună, dar Pike părea să ştie, pentru că el îi răspunse.

— Voi afla.

Faţa ei bronzată păli şi deveni sumbră, iar în ochi i se citi durerea aceea pe care o simţi când eşti zdrobit, când ţi se smulge din inimă şi ultimul strop de dragoste.

— Nu vreau să ştiu, spuse ea. Te rog, nu afla. Te rog, nu-mi spune.

Atunci Cole îşi dădu seama ce începuse să întrebe mai devreme: dacă tatăl ei fusese acela care îi spusese lui Vahnich unde să o găsească.

— Facem prea multe presupuneri, spuse Cole. Mai bine hai să acţionăm ca nişte detectivi.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Pike zăbovi o clipă, apoi îl urmă şi ieşiră din casă.

Larkin îl urmări pe Pike plecând şi în clipa în care păşi afară îl văzu încadrat în spaţiul uşii deschise ca o fotografie dintr-o revistă, încremenit în timp şi spaţiu. Un bărbat voinic, dar nu uriaş. Mai degrabă de statură medie. Din spate, cu mânecile acoperindu-i braţele şi cu capul întors într-o parte, părea emoţionant de normal, ceea ce o făcea să îl iubească încă şi mai mult. Un supraom nu riscă nimic, pe când un om obişnuit riscă totul. Se uită peste umăr când împinse uşa în urma lui şi ea văzu cât de golit de expresie îi era chipul, cum îi luceau ochelarii negri, apoi uşa se închise şi rămase singură.

— Fă să fie bine. Te rog, fa să fie bine, se rugă ea în încăperea goală.

Era mai speriată acum decât atunci când trăgeau în ea tipii din Ecuador. Dacă tatăl ei o abandonase, atunci era cu adevărat singură, mai singură decât se simţise sau se ştiuse vreodată, mai singură decât crezuse că este cu putinţă. Se simţea în afara propriului trup. Se gândi că ar putea fi furioasă sau răzbunătoare, dar parcă ar fi apăsat cineva pe un întrerupător şi ar fi lăsat-o complet golită.

Se duse în baie şi se privi în oglindă. Voia să vadă dacă goliciunea, dacă nimicul i se citeau pe chip la fel ca pe faţa lui Pike. Nu-şi dădea seama. Uitându-se la ea îl vedea, de fapt, pe tatăl ei. Avea ochii lui, urechile lui şi linia bărbiei lui. Avea nasul şi gura mamei ei.

— Nu-mi pasă, spuse ea.

Nu-i păsa ce făcuse el. Era tatăl ei. Dacă Pike reuşise să îşi îndure tatăl, va reuşi şi ea să îl îndure pe al ei.

Larkin se întoarse la masă şi studie lista de numere de telefon şi ramificaţiile convorbirilor pe care le trasase. Găsi numărul lui Khali Vahnich, apoi îl căută mai departe prin cele treizeci şi şase de pagini scrise la un singur rând. Îl însemnă de fiecare dată când îl găsi. Când termină cu toate paginile, o luă de la capăt şi însemnă toate numerele pe care le formase Vahnich.

Găsi ceea ce căuta la sfârşitul celei de a doua pagini. Văzu numărul şi îl recunoscu pentru că îi era atât de familiar. Vahnich sunase la sediul central al corporaţiei lor. La Barkley Company.

Privirea i se înceţoşă şi aşa îşi dădu seama că plângea, dar nu suspina şi nu se smiorcăia, nici nu-i curgea nasul; era ca şi cum ar fi plâns altcineva, iar ea se uita la persoana aceea din exterior.

Joe şi Cole aveau dreptate. Tatăl ei avea legături cu aceşti oameni, iar acum erau amândoi în pericol. Vahnich încerca să o folosească pentru a obţine ceva de la tatăl ei sau pentru a-l pedepsi şi, în oricare dintre cazuri, tata se purtase ca un ticălos.

12

Barkley Company ocupa ultimele trei etaje ale unei fortăreţe negre de sticlă din Century City şi avea destui paznici înarmaţi, puncte de control şi detectoare de metale cât să asigure securitatea unui aeroport. Pike îl sună pe Bud ca să aranjeze întâlnirea, aşteptându-se să îl găsească pe Barkley acasă, dar Bud îi spuse că acesta fusese chemat la birou. Pike nu explică de ce voiau să-l vadă, îi spuse doar că era vorba despre Larkin.

— Fără arme, Joe, spuse Bud. Nu te pot lăsa să intri înarmat.

— Sigur, spuse Pike.

Când Pike şi Cole ajunseră, paznicii le cerură numele şi actele de identitate, iar alţii verificară ce era sub maşină cu ajutorul unor sisteme de oglinzi.

— Dacă va fi nevoie s-o ştergem repede de aici, suntem mâncaţi, spuse Cole.

Pike nu muşcă momeala lui Cole ca s-o dea pe glumă. Se gândea la fată.

Voia să le facă rău celor care îi făceau ei rău. Avea mereu

în minte durerea din ochii ei, o durere pe care nu o putea împărtăşi cu nimeni şi de care nu avea să mai scape niciodată. De fiecare dată când vedea durerea ei, o vedea pe a lui, şi voia să fi pedepsească pe cei cărora li se datora. Voia să fi lovească până când ar fi ajuns să se târască pe sub mese ca nişte câini bătuţi, să urle şi să îl implore să se oprească.

— Eşti teribil de tăcut, spuse Cole. Chiar şi pentru standardele tale.

— Sunt OK.

Bud îi aştepta în hol cu două ecusoane de vizitator pe care trebuiau să şi le pună la gât. Le înregistrase deja datele şi puteau intra.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba, înainte de a urca? întrebă Bud.

— Nu.

Se urcară într-un lift special care îi ducea direct la ultimul etaj.

— Ce face fata? întrebă Bud, în timp ce urcau.

— Nu prea bine.

— Ai grijă de ea. Cred că există o mulţime de lucruri pe care ticăloşii ăştia nu ni le-au spus.

Când uşile se deschiseră, Bud îi conduse într-o zonă de recepţie unde o femeie mai în vârstă cu păr blond şi ondulat şedea în spatele unui birou. Îl recunoscu pe Bud şi le făcu semn cu mâna să treacă.

— Este pe undeva prin zonă. Au un ştiu ce problemă.

Cole se aplecă uşor spre Pike şi şopti:

— Deja au probleme? De-abia am ajuns.

Îl urmară pe Bud printr-un coridor lung care arăta ca o galerie de artă şi îl găsiră pe Conner Barkley lângă biroul lui, împreună cu un grup de femei şi bărbaţi foarte bine îmbrăcaţi. Barkley arăta ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din pat. Avea părul gras, lipicios şi zburlit în unghiuri ciudate, ochii roşii şi obosiţi. Clipi des când îi văzu, apoi îşi trecu mâna prin păr şi se încruntă spre Bud.

— Nu ştiam că vii cu oamenii ăştia.

Pike îi înfipse mâna în gât şi îl împinse la el în birou. Bud se văzu luat prin surprindere.

— Joe! Ai înnebunit?

Se dezlănţui haosul, dar Pike îl ignoră. Persoanele bine îmbrăcate era şocate şi urlau. Pike îl împinse pe Barkley într-un perete, iar Cole şi Bud intrară şi ei în birou, trântind uşa în

urma lor, apoi Bud încercă să îl elibereze pe Barkley.

Pike îl strânse de gât pe Barkley.

— Stentorum Real Holdings, zise el.

Ochii lui Barkley pluteau într-o ceaţă roz. Respira şuierat şi abia bolborosea cuvintele.

— Nu ştiu ce vrei.

Bud îl apucă pe Pike de braţ.

— Dă-i drumul, spuse Bud. Iisuse, vrei să ai de-a face cu poliţia?

Pike se trase înapoi. Barkley îşi frecă gâtul, apoi tuşi şi scuipă pe covor.

— De ce ai făcut asta? De ce eşti atât de furios?

Pike se întreba dacă Barkley nu cumva era nebun.

Cole se strecură între ei.

— Ce-ar fi să vorbesc eu? Stentorum Real Holding este o companie deţinută de domnul Barkley. Stentorum încearcă să cumpere clădirea în care am găsit cadavrele soţilor King. Este clădirea lângă care a avut loc accidentul dintre maşina lui Larkin şi cea în care se aflau familia King şi Khali Vahnich.

Barkley încă îşi freca gâtul.

— Despre ce vorbiţi? Nu ştiu nimic despre asta. Stentorum este firma mea, într-adevăr, dar nu ştiu despre ce vorbiţi.

Pike îl urmărise în tot acest timp. Îi studiase ochii şi gura, poziţia dezarticulată a corpului. Îi ascultase cu atenţie timbrul vocii şi îi urmărise mişcările nervoase ale mâinilor. Decise că Barkley spunea adevărul.

— Aţi ştiut că Alex Meesh a fost o minciună? întrebă el.

Barkley se înroşi şi îşi feri privirea. Pike îşi dădea seama că îi era ruşine.

— Am crezut că este singura soluţie.

Bud păşi din nou între ei, dar de data aceasta se uita la Barkley.

— Ai ştiut despre Vahnich? Iisuse, Conner. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Cum rămâne cu proprietatea? spuse Cole. Am vorbit cu executorul fondului de investiţii. Are un precontract de vânzare semnat cu Stentorum Real Holdings.

— Eu nu mă ocup direct de aceste lucruri, nu sunt atent la ele. Am oameni care se ocupă de ele.

— Kline, zise Pike.

Barkley îşi trecu din nou mâna prin păr, ridicându-şi şuviţele căzute în ochi.

— Gordon a plecat. Ne-a lăsat. Îţi arăt…

Îi conduse în celălalt capăt al culoarului, în partea opusă a clădirii, unde se afla biroul lui Gordon Kline. O armată de oameni îi cercetau dosarele şi calculatorul.

— Credem că a plecat ieri-noapte, spuse Barkley. Nu ştiu. Lipsesc unele lucruri…

— Bani? întrebă Bud.

— Da, cred că şi bani. Există nişte discrepanţe în registre.

Cole se duse la biroul lui Kline, unde câţiva oameni se ocupau de calculator.

— S-ar fi putut folosi de Stentorum ca să cumpere proprietatea iară ştirea dumneavoastră?

— Sigur, ar fi putut. L-am lăsat pe Gordon să se ocupe de asemenea lucruri. Aveam încredere în el.

Cole vorbi tare, adresându-se tuturor celor din încăpere.

— Cine are agenda telefonică şi lista convorbirilor lui Kline? Haide, nu se poate să nu înregistraţi telefoanele. Verifică cineva lista convorbirilor chiar acum?

Două femei aşezate pe o canapea se uitară la el ca şi cum nu ar fi ştiut ce trebuie să răspundă, dar Cole era cu domnul Barkley, aşa că femeia mai în vârstă ridică mâna.

— O avem noi.

Cole se apropie de ele.

— Mă interesează o convorbire de acum vreo trei săptămâni, nu ştiu exact în ce zi. Înregistrările voastre includ şi convorbirile personale de pe mobil?

— Da, domnule.

Femeia răsfoi nişte hârtii până ajunse la perioada respectivă, iar Cole urmări cu degetul numerele. Trecu pe pagina următoare şi la un moment dat ridică privirea.

— Am găsit acelaşi număr pe care îl avem de la Louis. Vahnich.

Pike se apropie de Barkley şi coborî vocea.

— Kline ţi-a sugerat să o minţi pe Larkin în privinţa lui Barkley?

Barkley încuviinţă, apoi pricepu de ce îi pusese Pike întrebarea asta.

— Cordon îi spunea lui Vahnich unde să dea de ea?

Bud arăta acum ca şi cum ar fi fost bolnav, aproape la fel de bolnav ca şi Barkley.

— Nemernicul! Trădătorul! Probabil că încerca să câştige timp. Şi pe urmă să dea vina pe tine pentru că dura atâta.

Barkley se întoarse brusc, se sprijini de perete şi vomită. Majoritatea celor din încăpere întoarseră iute capul; o singură persoană se apropie să-l ajute. Un tânăr bine îmbrăcat şi cu ochelari se duse la barul din perete şi se întoarse repede cu un şerveţel.

— Îmi pare rău, spuse Barkley.

Pike se gândi că arăta ca şi cum chiar i-ar fi părut şi simţi că îi este milă de el.

— Vahnich a investit o sută douăzeci de milioane de dolari într-o afacere a soţilor King, şaizeci de mii ai unui cartel de droguri din Ecuador şi şaizeci din surse proprii. Adică bani ai teroriştilor, Conner. Probabil că afacerea a fost intermediată de King şi cred că veneau la tine ca să obţină restul de bani.

— La mine nu a venit nimeni. Nu ştiu nimic despre această afacere.

— Veneau la companie, iar Kline reprezenta compania ta în astfel de tranzacţii.

— Era nevoie de două sute de milioane de dolari pentru achiziţie. Probabil Kline şi-a închipuit că poate fura diferenţa de la tine. Sau că poate folosi numele şi poziţia companiei tale ca să fi obţină, dar nu pentru a se asocia investiţiei lui King. Avea nevoie să cumpere proprietăţile prin intermediul firmei tale ca să poată ascunde ceea ce făcea. Aşa că soţii King i-au dat cele o sută douăzeci de milioane, dar el nu a putut face rost de restul. Poate că Vahnich s-a speriat că totul dura atât de mult şi şi-a cerut banii înapoi. Iar Kline probabil că a dat vina pe tine…

Barkley îl asculta ca un câine care aşteptă să fie bătut. Toată lumea din încăpere îl asculta.

— Avocaţii m-au sfătuit să anunţ poliţia şi comisia de supraveghere a băncilor. Ar trebui să îl informez şi pe agentul Pitman. Cred că am avea nevoie şi de nişte contabili legişti.

— Ai o problemă mai mare decât ce a furat Kline, spuse Pike. Vahnich încă îşi vrea banii.

Când îşi dădu seama ce voia să zică Pike, Barkley respiră adânc şi se coloră din nou la faţă.

— Larkin este în siguranţă?

— E bine.

— Ştie că… vocea îi pieri, dar se forţă să continue. Ştie că am minţit-o?

— Da.

— Vreau s-o văd. Vreau să fiu lângă ea chiar acum.

Pike plecă în maşină cu Bud şi cu tatăl fetei, iar Cole îi urmă cu maşina lui, singur. Bud conducea, cu Pike în dreapta şi Conner Barkley în spate. Pike îi relată tot ce aflase de la Chen despre identităţile bărbaţilor din Ecuador şi despre posibilele lor conexiuni cu banda *Mara Salvatrucha*, căreia i se mai spunea şi MS-13. Bud îi telefonă unui prieten care lucra la Departamentul de Poliţie din Los Angeles, divizia Bande de Stradă, şi îl rugă să se intereseze dacă un tip pe nume Carlos îşi făcuse apariţia prin clica numeroasă a celor de la MS-13. După ce termină de vorbit la telefon, merseră mai departe în linişte.

Să meargă în maşină lângă Bud, care conducea, îi dădea lui Pike un sentiment de familiaritate care nu-i plăcea, ca şi cum ar fi fost silit să se întoarcă într-un loc pe care îl părăsise bucuros.

— A trecut ceva vreme, poliţist Pike, zise Bud.

Pike îl privi şi înţelese că simţea şi el acelaşi lucru – familiaritatea mersului împreună în maşină, ca pe vremea când se ocupau de delicte şi băieţi răi. Pentru Bud părea să fie o emoţie plăcută, dar el nu simţea la fel.

Pike îi ghidă prin străduţele şerpuite până ajunseră la căsuţă. Lexus-ul era tot pe alee, iar familia de bătrâni de vizavi, tot pe terasă. Doi dintre verii armeni mai tineri spălau BMW-ul – Adam şi încă unul pe care Pike nu îl cunoscuse. Când Hummer-ul parcă în spatele Lexus-ului, îi aruncară doar o privire.

Conner Barkley închise în sfârşit telefonul.

— Aici aţi stat? Cred că lui Larkin nu-i place deloc.

Pike coborî din maşină fără să răspundă, îl aşteptă pe Cole să-i ajungă din urmă cu mersul lui şontâcăit, apoi se îndreptară spre casă. Pike urcă repede treptele verandei şi bătu o dată tare în uşă, ca să o prevină.

— Eu sunt, spuse el.

Vârî cheia în broască, dar intuiţia îi spunea deja că uşa nu era încuiată. O împinse şi intră.

— Larkin.

În casă era liniştea aceea de casă pustie.

Cole, Bud şi Barkley se înghesuiseră pe verandă.

— Larkin, eşti aici? strigă şi Barkley.

Pike îi aruncă o privire lui Cole, apoi se despărţiră. Cole se duse spre bucătărie, în timp ce Pike verifică baia şi camera ei. Lucrurile fetei păreau neatinse, nimic nu fusese deranjat şi nu

existau semne de luptă – parcă s-ar fi repetat situaţia de acum două nopţi.

Larkin dispăruse.

Pike se îndrepta deja către uşă, când se auzi strigat de o voce tânără de afară…

— Hei, frate! Frate!

Pe peluza din faţă stătea Adam, desculţ şi ud de la spălatul maşinii. Îşi umbrea ochii cu mâna ca să fi apere de soare, dar Pike ştia deja că văzuse ceva şi ştia că era de rău.

— E totul în regulă acolo la tine, frate? Mona ce face, bine?

— Nu-i acasă. Ai văzut cumva unde a plecat?

Cole, Bud şi Barkley se adunară în spatele lui Pike, pe verandă.

— A plecat cu nişte gagii. N-a fost ăla care-i cu ochii pe ea, nu? spuse Adam.

— A venit cineva să o ia? spuse Pike.

— Părea că-i de acord, frate. Altfel aveam şi noi ceva de zis.

Cole se strădui să-l liniştească pe flăcău.

— N-ai făcut nimic rău. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

— Noi eram chiar aici. Iar ea n-a strigat şi nu s-a purtat ca şi cum ar fi păţit ceva. Pe urmă s-au urcat în maşină.

— Când s-a întâmplat?

— Acum jumătate de oră, poate, cam aşa ceva. Tocmai începusem să frec maşina cu detergent.

Bud veni şi el mai aproape, arătând ca un poliţist de stradă chiar şi îmbrăcat în costumul lui scump, iar Pike îşi dădea seama că era încordat.

— Te-ai uitat bine la oamenii ăia şi la maşina lor? Sau poate s-a uitat prietenul tău?

— El e vărul meu, Garo. Da, ne-am uitat amândoi. Doi gagii latino şi un flăcău alb. Şi o bomboană de maşină. Nu chiar genul meu, dar haioasă – una d-aia mare, americană, cu scaune joase.

— O maşină cu suspensii joase?

— Da, cam aşa ceva. Nu ştiu ce marcă, dar era arătoasă. Neagră ca noaptea, cu roţi cromate…

— I-ai luat numărul? întrebă Pike.

— Nu, frate, îmi pare rău.

Pike despături fotografia de la Interpol a lui Khali Vahnich.

Adam încuviinţă.

— Da, ăsta-i tipul. E ăla care o urmăreşte?

— Iisuse, şopti Cole. Cum a dat de ea? Cum a reuşit să o

găsească aici?

Pike simţi că eşuase. Se gândi din nou la clubul de dans. Poate că acolo se întâmplase. Poate că o recunoscuse cineva acolo, iar el nu-şi dăduse seama că fusese urmărit.

— Ştie unde e Larkin sau nu? strigă Barkley de pe terasă. Poate să-mi spună şi mie cineva, vă rog?

Pike închise ochii. Reuşise să o ţină în siguranţă timp de cinci zile, dar acum o pierduse. Larkin Conner Barkley dispăruse.

Cineva îl atinse pe spate.

Deschise ochii şi îl văzu pe Cole.

— O s-o găsim.

Exact atunci, telefonul lui Pike sună. Pike se uită la număr, fără să îl recunoască. Răspunse, totuşi. Sincronizarea era prea bună ca să fie vorba despre altcineva.

— Vreau banii.

Pike mai auzise accentul acela. Era Khali Vahnich.

Pike vorbi cu voce egală, liniştită. Pulsul i-o luase razna, dar nu voia să afle şi Khali Vahnich cât era de speriat.

— Prietena mea este vie şi nevătămată?

— Deocamdată. Pe urmă, mai vedem. Cu cine stau de vorbă?

Pike îi făcu semn lui Cole că era Vahnich, apoi se grăbi să intre în casă. Voia să aibă linişte, ca să îl audă limpede pe Vahnich, şi îi trebuia un creion ca să poată face însemnări. Confuzia sau greşelile o puteau omorî pe fată la fel de repede ca şi panica.

— Dă-mi-o la telefon, spuse Pike.

Ajuns în casă, se duse direct la hârtiile şi creioanele împrăştiate pe masa din sufragerie. Scrise imediat numărul de la care primise apelul.

Vahnich păru jignit.

— Fata nu are nimic. Am de gând să o omor numai dacă nu-mi primesc banii.

— Conversaţia se termină chiar acum dacă nu mă asigur că este în viaţă.

Cole şi Barkley intraseră după el în casă, iar Barkley auzise destul cât să îşi dea seama despre ce este vorba. Se apropie nerăbdător, ca şi cum ar fi vrut să fi ia telefonul.

— Vorbiţi despre Larkin? A murit?

Pike îi făcu semn să tacă. Cole îi acoperi gura cu mâna.

— Dă-mi-o la telefon, Vahnich. Dă-mi-o la telefon sau

închide.

Se concentră asupra convorbirii. Îşi acoperi urechea liberă cu mâna şi ascultă zgomotele de fond, dornic să găsească vreun detaliu care să fi indice locul unde se afla Vahnich. Auzi nişte voci, dar nimic care să fi sugereze un loc anume. Pe urmă veni Larkin la telefon. Părea să se simtă bine.

— Joe?

— Vin după tine.

— Sunt bine…

Pike auzi o bufnitură, de parcă fata ar fi scăpat telefonul. Larkin strigă ceva ce Pike nu reuşi să înţeleagă, pe urmă ţipă, dar ţipătul se întrerupse brusc. Vahnich reveni pe fir.

— Ai auzit-o, este în viaţă, eşti mulţumit? Asta ţi-ai dorit, nu?

Pike şovăi. Acum i se părea mult mai dificil să îşi controleze tonul vocii. Dădu din cap spre Cole şi Barkley, ca să înţeleagă şi ei că fata era bine.

— Da. Stăm de vorbă numai dacă ea trăieşte.

— Cu cine vorbesc?

— Cu cel care o păzeşte.

— Vreau să vorbesc cu tatăl ei.

— Vorbeşti doar cu mine. Totul se petrece numai prin intermediul meu.

— Atunci, să n-o mai lungim. Tatăl ei ne transferă banii şi cu asta, basta. Îţi dau numărul de cont şi codurile de acces.

— Stai puţin, ascultă-mă. Kline este cel care ţi-a luat banii. I-a transferat undeva în afara ţării. Şi nu ştim unde este el acum.

— Asta nu-i problema mea.

Uşa din faţă se deschise şi Bud dădu buzna înăuntru. Cole îi făcu semn imediat să nu facă niciun zgomot. Bud încuviinţă, dar se duse la masă şi începu să scrie un mesaj. Pike îl urmări, concentrat însă asupra lui Vahnich.

— A fost afacerea lui Kline. Barkley nu a avut nimic de-a face cu ea.

— Să-ţi spun şi eu ceva. Banii ăştia nu sunt ai mei. Mi i-au încredinţat nişte oameni foarte periculoşi şi acum se aşteaptă să li-i dau înapoi. Nu le pasă de la cine îi iau.

Vahnich făcuse o greşeală. Aşa se întâmpla dacă vorbeai, iar Vahnich vorbise o mulţime. Încerca să îl convingă, ceea ce însemna că simţea că nu îi poate comanda ce să facă. Pitman se înşelase în legătură cu tot, dar şi Pike se înşelase. Vahnich şi

oamenii lui nu încercaseră să o ucidă pe fată; încercaseră să o răpească numai, ca să o folosească apoi drept monedă de schimb. Oamenii care avansaseră banii pentru afacere îi voiau acum înapoi, iar Vahnich încerca şi el să-şi salveze propria viaţă. Frica lui putea fi folosită de Pike ca să câştige timp în favoarea lui Larkin sau ca să îl determine să mai facă şi alte greşeli.

— Ce-ar fi dacă am încerca să te ajutăm să îl găseşti pe Kline? Am putea lucra împreună.

Vahnich râse.

— Nu-i aşa că am putea? Dar cred că asta m-ar pune într-o poziţie de inferioritate. Iar acum eu conduc jocul.

Bud ridică biletul pe care îl scrisese şi îl ţinu astfel încât Pike să îl poată citi. *EA L-A SUNAT. DE LA TELEFONUL VECINILOR.*

Lista cu numere de telefon rămăsese pe masă. Larkin descoperise convorbirile dintre Vahnich şi Kline şi îl sunase pe Vahnich. Pike îi făcu semn lui Bud să fi arate biletul şi tatălui fetei.

— De ce te-a căutat, Vahnich? De ce te-a sunat?

Pike era sigur că ştia deja răspunsul.

— A vrut să îl ajute pe Barkley, dar m-a ajutat pe mine în loc. Fetele astea tinere sunt cam prostuţe, nu-i aşa?

Pike nu răspunse. Se uita ţintă la Conner Barkley.

— Tatăl ei o iubeşte, Vahnich. O venerează. Cred că putem găsi o soluţie…

Telefonul lui Bud începu să sune, dar el se întoarse repede, îndepărtându-se şi acoperindu-l cu mâna.

— Hai să ne vedem ca să rezolvăm transferul. Spune-mi unde ne putem întâlni, continuă Pike.

Vahnich râse.

— Vrei să îmi aduci bani gheaţă? Câte camioane? Te rog… Spune-i să transfere banii în cont. Când banii vor fi la loc sigur, îi dau dramul fetei.

— Tipul nu-i prost, Vahnich. Nu îţi va transfera banii până când nu va avea fata.

— Înseamnă că niciunul dintre noi nu va obţine ceea ce îşi doreşte şi că vom fi trişti amândoi.

Pike voia să obţină cât mai mult timp cu putinţă. Dacă Vahnich nu accepta să îl întâlnească, atunci trebuiau să-l găsească ei.

— Am să vorbesc cu el. Îşi vrea fiica înapoi în siguranţă.

— Notează aceste numere, spuse Vahnich. Nu ştiu cât de mult va dura până să… Scrie numerele astea şi pe urmă citeşte-mi-le, să văd dacă le-ai notat corect.

Pike le notă şi i le citi. Erau numere de cont pentru transferul banilor.

— Bine, spuse Vahnich. Sunt corecte. Dacă nu transferă banii în două ore, îi voi tăia fetei o mână.

— Vahnich… spuse Pike.

— Mai aştept încă treizeci de minute. Dacă nu sunt banii în cont nici atunci, îi tai capul. Nu mai e nevoie să vorbim.

Convorbirea se întrerupse.

Cole şi Conner Barkley îl priveau. Bud era undeva în spate, vorbea la telefonul lui şi nota ceva. În cele din urmă, Pike lăsă telefonul jos.

— Fata este vie deocamdată, dar el nu vrea să ne întâlnim. Se pricepe.

— Ce vrea? întrebă Barkley.

— Cele o sută douăzeci de milioane. Avem două ore.

Barkley se prăbuşi pe canapea şi îşi acoperi ochii cu palmele. Faţa i se adună într-un ghem de neputinţă şi frustrare.

— Chiar l-a sunat ea pe tipul ăsta? I s-a *predat* sigură?

— A făcut-o pentru tine. S-a gândit, pesemne, că poate face o înţelegere şi că îl poate convinge să nu te omoare.

Barkley se ridică hotărât de pe canapea, ca şi cum ar fi preluat controlul situaţiei.

— Bine. Am să-i plătesc. Nu pot să transfer o asemenea sumă în două ore, dar am să-i dau banii. Sună-l din nou.

— Nu banii sunt soluţia. Nu este inteligent să îl plătiţi, domnule Barkley, spuse Cole. Imediat ce va avea banii, o va omorî.

— El vrea bani, eu am bani – ce altceva putem face?

— Să-l găsim.

Bud termină de vorbit la telefon şi veni lângă ei.

— Cred că am prins un fir. În dosarele despre banda MS-13 există doi veterani pe nume Carlos – unul e de multă vreme în închisoare, dar celălalt lucrează cu un grup care aduce droguri din America de Sud de ani de zile.

— Pare omul nostru, spuse Cole.

— Acest Carlos Maroto este unul dintre şefii bandei şi locuieşte la cartierul general al celor de la *Mara*, într-o zonă controlată de bandă. Nu va fi uşor să-l găsim. Iar să îl facem să

coopereze va fi şi mai greu.

Pike ştia că Bud are dreptate. Timpul era scurt, iar găsirea unui membru al unei bande în propriul lui cartier era dificilă. Apartenenţa la o bandă este ceva care priveşte toată familia şi uneori poate cuprinde un cartier întreg. Într-o lume unde mândria şi familia însemnau totul, membrii bandelor latinoamericane erau foarte uniţi şi nu-şi trădau prietenii. *Viteza înseamnă viaţă*.

— Poate că este posibil, dacă vorbeşte cu el persoana care trebuie.

Când îşi dădu seama la ce se gândea Pike, Cole ridică din sprâncene.

— Frank García. Frank se poate descurca.

Pike se uită la ceas.

— Haide. Îl sun din maşină.

Cole şi Bud se îndreptară spre uşă. Pike porni după ei, dar se opri şi se uită la Barkley.

— Vă sunăm când ştim ceva.

Barkley sări în picioare.

— Vin cu voi.

— Domnule Barkley, este vorba despre…

Barkley se făcu roşu.

— Este fiica mea şi vreau să fiu acolo. Aşa trebuie să facă un tată.

Adresa îi conduse pe o străduţă îngustă din estul Los Angeles-ului, la limita dintre Boyle Heights şi City Terrace. Case de stuc cu acoperişuri plate se înşiruiau de-a lungul străzii ca nişte cutii de pantofi identice, separate de alei late cât să încapă o singură maşină; cele mai multe aveau curţi de mărimea unui timbru. Maşini americane erau parcate lângă borduri, iar pe alei zăceau abandonate biciclete şi jucării, deseori chiar bazine de plastic dezumflate, moi şi fără viaţă în căldura incandescentă, aproape nucleară.

Bud conducea încet Hummer-ul uriaş de-a lungul străzii; Pike stătea lângă el în faţă, iar Cole şi Barkley pe bancheta din spate.

— Îl vezi? întrebă Bud. Eu nu-l văd.

— O să vină. A zis să aşteptăm în maşină până când apare.

— Nu am de gând să mă dau jos nici după ce apare, în cartierul ăsta.

Bud calcă uşor frâna, oprind în faţa unei case minuscule, leit celorlalte cu excepţia unei bărci parcate pe alee şi a unui

steag american atârnând de streaşină. De steag fusese prinsă o panglică galbenă, decolorată de soare. Trecuseră pe lângă mai multe case care arborau panglici similare.

Tineri cu înfăţişări dure stăteau în maşini parcate pe marginea străzii sau adunaţi în mici grupuri, de parcă nu le-ar fi păsat de căldură. Cei mai mulţi purtau tricouri albe şi blugi largi. Erau tatuaţi din greu şi se uitau la Hummer cu o indiferenţă studiată.

Bud le citi de pe piele apartenenţa la diferite bande:

— Ia uită-te la ăia – Florencia 13, Latin Kings, Surenos, 18th Street – Iisuse, 18th Street şi Mara se omoară unii pe alţii numai dacă se văd.

— Ăştia sunt membrii unor bande? întrebă Barkley.

— Gândeşte-te că te uiţi la televizor, îi spuse Cole. Ai să te simţi mai bine.

Un Lincoln negru apăruse în capătul străzii şi se apropia încet de ei. La vederea sa tinerii coborâră din maşini sau iţiră capetele, să vadă mai bine. Barkley le observă reacţia şi se aplecă din nou în faţă.

— El este şeful bandei?

Cole izbucni în râs.

Şi lui Pike i se părea nostim. Se gândea că, dacă scăpa cu viaţă, avea să-i povestească lui Frank, iar Frank avea să râdă şi el.

Bud se întoarse să fi explice lui Barkley.

— Mănânci mâncare mexicană? Tortilla Monsterito?

— Sigur, e preferata mea.

Pike se gândi că era un subiect de conversaţie tocmai potrivit într-un asemenea moment.

Bud se întoarse la loc ca să nu scape din ochi limuzina lui Frank, dar continuă să vorbească.

— Îţi aduci minte desenul de pe ambalaj, faţa de mexican cu mustaţă stufoasă? Ei bine, ăla-i domnul García, acum patruzeci de ani. Frank a fost un băiat exact ca ăştia de aici. Asta înainte să înceapă să lucreze pentru mătuşa lui şi să facă tortillas. Le pregăteau la ea în bucătărie, după o reţetă de familie. Şi pe urmă le-a transformat într-un imperiu care valorează… cât, oare?

Bud se uită la Pike, dar acesta îl ignoră.

— Cinci, şase sute de milioane, spuse Cole.

Bud se întoarse din nou către Barkley.

— Frank nu a uitat niciodată de unde a plecat. A plătit o

mulţime de facturi pentru servicii medicale pe aici. A plătit o mulţime de taxe pentru şcoli. Este generos cu lumea lui. Există bărbaţi în închisoare – şi să ştii că pe unii i-am vârât acolo chiar eu – cărora Frank le întreţine familiile de ani de zile. Crezi că băieţii ăştia nu vor dori să facă şi ei ceva pentru el? Acum e bogat şi bătrân, dar ei ştiu cu toţii că fost la fel ca ei şi că nu le-a întors niciodată spatele după ce a ajuns sus.

Limuzina lui Frank opri nas în nas cu Hummer-ul. Uşile din faţă se deschiseră şi coborâră doi tineri bine îmbrăcaţi, unul bodyguard-ul, celălalt secretarul lui Frank. Pike îi cunoştea pe amândoi de când îl vizitase pe Frank acasă.

— De unde îl cunoşti, Pike? întrebă Barkley.

— Joe era să se-nsoare cu fiică-sa, zise Bud.

Pike împinse uşa şi coborî din maşină, dornic să scape de povestea lui Bud. Cunoscuse familia García pe vremea când era tânăr poliţist şi încă patrula pe străzi cu Abel Wozniak. Peste ani, când Karen García fusese omorâtă, Pike şi Cole îl descoperiseră pe criminal.

Aşteptă până când Frank ieşi din maşină. Frank García arăta de parcă ar fi avut o sută de ani. Pielea lui înnegrită de soare şi bătucită ca o şa părea acoperită de solzi şi mai avea doar o coroană de păr argintiu. Era plăpând acum şi trebuia purtat cu căruciorul prin nenumăratele şi nesfârşitele încăperi de la conacul lui din Hancock Park, dar dacă cineva îl susţinea de braţ, reuşea să facă singur câţiva paşi.

Bodyguard-ul îi desfăcu fotoliul cu rotile, dar el flutură din mână. Voia să meargă singur.

Un zâmbet îi înflori pe faţă când îl văzu pe Pike şi deschise larg braţele.

— Te salut, sufletul meu.

Pike îl îmbrăţişă, apoi se trase într-o parte.

— Carlos e în casă?

— Abbot a aranjat cu nişte oameni să facă să fie. Nu am vrut să ştie că îl caut. M-am gândit că aşa-i cel mai bine. În felul acesta nu poate afla nici Vahnich.

Frank García era un bătrân cu minte ascuţită, la fel ca avocatul şi mâna lui dreaptă, Abbot Montoya.

Bodyguard-ul şi secretarul îl luară pe bătrân de braţ şi se îndreptară toţi patru spre casă încet, bătrâneşte. Uşa din faţă se deschise aproape imediat şi în cadrul ei apăru un bărbat masiv de vârstă mijlocie. Era scund, dar voinic, cu un piept de halterofil şi picioare puternice. Avea faţa rotundă şi atât de

plină de cicatrici, încât arăta ca un ananas; braţele îi erau acoperite cu tatuajele specifice bandelor şi cu urme de răni. Îl studie pe Pike, pe urmă se uită la bătrân şi deschise uşa şi mai larg.

— Bun venit în casa mea. Sunt Aldo Saenz. Mama mea, Lupe Benitez, a fost măritată cu vărul domnului Montoya.

Frank îi strânse mâna cu căldură.

— Mulţumesc pentru bunăvoinţă, domnule Saenz. Îmi faci un mare serviciu astăzi.

Pike îl urmă pe Frank într-un living micuţ, cu mobilă veche, dar curată şi ordonată. Era casa unei familii numeroase; fotografiile copiilor şi ale celor mari înconjurau crucifixul de pe perete. Copiii din fotografii aveau vârste diferite, iar unul, mai mare, purta uniforma de puşcaş marin.

Pike numără şase bărbaţi, cu tot cu Aldo Saenz, doi în sufragerie, patru în living. Ochii lor se fixaseră asupra lui din prima clipă în care intrase, iar doi păreau nervoşi. Saenz Ecu un gest nerăbdător către cei din sufragerie.

— Un scaun. Hai, repede.

Unul dintre bărbaţi aduse un scaun pentru Frank.

— Staţi jos, vă rog, spuse Frank. Nu lăsaţi un bătrân să vă ţină în picioare. Trebuie să mă prezint – sunt Frank García. Şi trebuie să vi-l prezint pe prietenul meu.

Frank îi făcu semn lui Pike să vină mai aproape şi îl apucă de braţ.

— Când mi-am pierdut fata – când a fost omorâtă – omul ăsta l-a găsit pe animalul care a făcut-o. Iar acum, el este sufletul meu. Îmi e ca un fiu. Dacă îl ajutaţi pe el, mă ajutaţi pe mine. Vreau să ştiţi cu toţii acest lucru. Putem vorbi acum cu domnul Maroto?

Saenz arătă spre unul dintre cei din sufragerie. Maroto era un bărbat mai tânăr, poate să fi trecut puţin de treizeci de ani, iar acum se încordase de parcă ar fi urmat să fie executat. Oameni puternici îi ceruseră să vină aici; oameni care ar fi putut să fi pună capăt zilelor Eră să stea pe gânduri. Toţi cei din încăpere se uitau la el.

— Carlos Maroto din banda *Mar a Salvalruchai* întrebă Frank.

Ochii lui Maroto se rotiră iute în toate părţile. Îi era frică, dar Pike îşi dădea seama că se pregătea să se lupte, dacă ar fi trebuit să se lupte.

— Eu sunt, spuse Maroto.

Frank îl apucă din nou pe Pike de braţ.

— Omul ăsta, fiul inimii mele, vrea să te întrebe ceva. Aici, în faţa altor membri ai familiei tale. Înainte însă, vreau să îţi spun că îmi dau seama că poate fi vorba despre chestiuni delicate, că s-ar putea să fie vorba despre aranjamente de afaceri vechi dintre oameni sau dintre grupări. Dar ce întrebăm nu întrebăm degeaba.

Bătrânul dădu drumul braţului lui Pike şi flutură din mână.

— Întreabă.

Pike se uită la Maroto.

— Unde îl pot găsi pe Khali Vahnich?

Maroto îngustă ochii, ca să arate că era o întrebare grea, apoi clătină încet din cap.

— Habar n-am. Cine-i ăsta?

Lui Pike îi trecu prin minte că s-ar putea ca Maroto să nu fi ştiut numele adevărat al lui Vahnich. Scoase din buzunar fotografia acestuia şi i-o întinse. Maroto nu o luă, ceea ce îi dădu de înţeles lui Pike că îl cunoştea.

— Tu şi oamenii tăi faceţi afaceri cu Esteban Barone. Barone v-a cerut să aveţi grijă de el şi de nişte băieţi din Ecuador. Ajutaţi un prieten. Înţeleg acest lucru.

Maroto era furios şi nu o ascunse.

— Ce înseamnă asta? Nu-l cunoaştem pe tipul ăsta. Din câte ştim, poa' să fie şi poliţist.

Aldo Saenz îşi încrucişă braţele groase la piept şi Pike îşi dădu seama că încerca să îşi păstreze cumpătul. Când vorbi, avea vocea gravă şi fermă.

— Sunteţi oaspeţii mei. Vă respect, dar să nu îndrăzniţi să îl insultaţi pe domnul García în casa mea.

— Nu vreau să-l insult pe domnul García, dar gaşca mea face afaceri cu Esteban Barone. Afaceri profitabile, de multă vreme. Esteban Barone ne-a cerut să-i facem un serviciu. Ce ai vrea să spun?

— Khali Vahnich este un prieten de-al lui Barone, dar nu este numai atât, zise Pike, întinzându-i lui Saenz fişa acestuia de la Interpol. Citeşte ce scrie în josul paginii.

Îl văzu pe Saenz parcurgând rândurile şi încruntându-se.

— Ce înseamnă asta? Lista teroriştilor? Cum adică?

Frank îl apucă din nou de braţ pe Pike şi se ridică în picioare.

— Înseamnă că este duşmanul meu. El îi hrăneşte pe cei care vor să ne omoare, îi înarmează pe nebunii lor, iar acum –

chiar acum, când noi stăm de vorbă în această casă – el este în Los Angeles, ba chiar la noi în *barrio*!

Saenz rămase complet nemişcat, doar pieptul uriaş i se ridică şi cobora în ritmul respiraţiei. Faţa îi era imobilă ca ardezia, numai fălcile i se încleştau ameninţător. Îi dădu foaia de hârtie bărbatului de lângă el, apoi se uită fix la Maroto.

Maroto păli.

— Barone ne-a spus să-l ajutăm pe tip, noi l-am ajutat. Crezi că noi ne pricepem la astfel de lucruri?

Bărbatul cu fişa lui Vahnich în mână i-o dădu altuia, pe urmă acela o trecu şi el mai departe. Pike îşi aminti steagul de afară şi panglica galbenă. Saenz se uita la fotografia tânărului puşcaş marin şi Pike îşi dădu seama că Frank García se pricepuse să aleagă bine casa.

Saenz îşi drese vocea şi se uită la Frank.

— Dacă ne puteţi lăsa puţin siguri, *padrón*... Cu tot respectul. Numai un moment.

Bodyguard-ul şi secretarul îl ajutară pe Frank să se ridice, iar Pike îi urmă afară. Nu parcurseseră nici jumătate din drumul până la maşină când Saenz îi prinse din urmă şi le spuse unde să îl găsească pe Vahnich.

Foloseau o căsuţă de pe o colină joasă din colţul unde autostrada Glendale se intersecta cu Los Angeles River. Pe vremuri aici se întindeau cât vedeai cu ochii livezi de portocali, dar acestea fuseseră tăiate de dezvoltatorii imobiliari şi acum doar ici-colo, printre casele mai vechi, se mai zărea câte un portocal răzleţ

— La dreapta pe prima stradă, apoi în sus, pe colină, zise Pike.

Maroto le spusese că vor da de casă la capătul unei alei lungi, ascunsă vederii din drum de pâlcuri de stejari şi de măslini. Vahnich nu locuia acolo, dar dorise un loc în care să se poată întâlni cu bărbaţii veniţi din Ecuador.

Tatăl lui Larkin se aplecă înainte, încercând să vadă.

— Şi dacă nu-i aici? Dacă au dus-o în altă parte?

— Atunci Maroto va avea parte de o noapte rea, spuse Cole. De aceea l-au reţinut Saenz şi ceilalţi – ca să nu-l poată avertiza pe terorist şi ca să fie siguri că ne-a spus adevărul.

Bud încetini.

— Cred că am ajuns. Uitaţi-vă în stânga.

— Am văzut o maşină albastră şi atât, spuse Cole. Dar înăuntru ar putea fi şi o armată.

Lui Pike puţin îi păsa. Dacă tu nu puteai să fi vezi, nici ei nu te puteau vedea pe tine.

Bud merse mai departe.

— Hai să chemăm poliţia. Trebuie să anunţăm LAPD.

Pike se întoarse să examineze aleea, urmărind din priviri dacă nu ieşise cineva să se uite după ei.

— Hai să ne asigurăm mai întâi că ea este aici.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Mă duc să văd. Aşteaptă în capătul străzii. Te sun.

Pike intră tropăind pe aleea casei vecine. Casele de pe această parte a străzii urcau uşor pe colină, fiecare mai sus decât cea dinainte cu aproape un metru. Pike o luă pe lângă un zid orb de susţinere de-a lungul casei. Se opri destul cât să se asigure că în curtea din spate nu se afla nimeni, pe urmă o traversă printre trei portocali bătrâni şi ajunse la gard.

Îl trecu şi o luă în sus, printre vârtejuri de iederă şi alţi portocali până ajunse sub casa lui Vahnich. De unde era, vedea o casă stil fermă care ar fi avut nevoie de o zugrăveală, şi o curte goală, presărată cu portocale putrede căzute pe jos. Alea cotea spre un garaj din faţa casei. Maşina albastră pe care o zărise din stradă era trasă în spatele celei cu suspensii joase pe care le-o descriseseră armenii, iar în garajul deschis se mai vedea un Chrysler Lebaron.

Lângă maşina cea scundă, un model Bel Air din 1962, neagră ca smoala, se aflau doi oameni. Capota era ridicată, iar cei doi se abandonaseră bucuriei de a studia motorul.

După felul în care se decupa casa în coasta dealului, Pike îşi putea da seama că trebuie să aibă în spate un zid de sprijin şi o cărare care să o înconjoare până în partea cealaltă. Era destul de sigur că avea să găsească nişte ferestre, şi că pe urmă avea să o găsească poate pe Larkin.

O luă printre copacii scheletici către capătul casei, dar imediat ce i se schimbă perspectiva o văzu, prin geamurile uşilor glisante care dădeau în spate. Larkin stătea pe duşumea într-o cameră goală, rezemată de peretele opus, cu faţa la uşi. Un bărbat trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre uşa din faţă. Nu era Vahnich. Pike socoti. Erau acolo cel puţin şase bărbaţi – cei cinci ecuadorieni rămaşi în viaţă, plus Vahnich.

Simţi că i se ridică o piatră de pe suflet. O pierduse, dar acum o regăsise. Stătea cu genunchii la piept şi cu mâinile la spate. Pike nu îşi dădea seama dacă era legată, dar nu părea să se simtă rău sau să fie rănită. Ţinea capul sus şi ochii deschişi.

Părul negru ciopârţit o făcea să pară dură şi rebelă. Îi spunea ceva persoanei la care se uita. El ajunse la concluzia că era furioasă, ceea ce îi strâmbă gura într-un fel de surâs. Eşti o femeie al naibii de frumoasă, îşi luă el răgazul să gândească.

Deschise telefonul să-l sune pe Vahnich şi acesta răspunse imediat:

— Da?

— Îţi va transfera banii. Se ocupă chiar acum.

— Este un om înţelept. A făcut alegerea corectă.

— Trebuie să mă asigur că nu i-ai tăiat mâna sau că nu i-ai făcut rău. El vrea să mă asigur. Dă-mi-o o secundă la telefon.

Vahnich nu se împotrivi.

Din dreapta intră în încăpere un bărbat, se lăsă pe vine lângă fată şi îi ţinu un telefon la ureche. Era Vahnich, iar acum Pike aflase că fata era legată. Îi auzi vocea în ureche.

— Joe? zice să-ţi spun că nu mi-a făcut rău.

— N-am să-i las să-ţi facă rău.

Vahnich se apropie de geam cu telefonul şi privi către munţii Verdugo. Pike l-ar fi putut omorî, dar mai erau trei bărbaţi în casă, cu fata.

— Este bine, ai văzut? spuse Vahnich. Sunt un om de cuvânt. Voi respecta înţelegerea.

— Contabilii lui spun că va mai dura nişte minute în plus până când vor reuşi să adune atât de mulţi bani. Trebuie să-i strângă de peste tot pe unde sunt împrăştiaţi.

— Înţeleg.

— Te voi suna din nou. În acel moment, tatăl ei va dori să fi audă vocea personal. Ca să fie sigur. Pe urmă vor apăsa pe butonul de transfer.

— Sigur. Nicio problemă.

— Bine. Nici nu vrem să avem probleme.

Un terorist rezonabil. Politicos şi îndatoritor.

Puse capăt convorbirii şi îl sună pe Cole. În timp ce aştepta, Vahnich se îndepărtă de ferestre şi ieşi în stânga.

Cole răspunse.

— Fata e aici, zise Pike. Doi tipi sunt în faţa casei, la maşini. Ea e înăuntru, în ceva ce seamănă cu o cameră de zi. Mai sunt în casă cel puţin încă trei oameni, dar nu aş putea spune unde.

— Îl vezi pe Vahnich?

— Da.

— Bud zice că sună la poliţie.

— Treaba lui. Unde sunteţi?

— Peste drum.

— Ce-ar fi să vii tu să supraveghez! faţa casei? Bud poate să ţină legătură cu poliţia şi să rămână pe stradă, în aşteptare.

Un bărbat masiv pe care Pike nu-l mai văzuse veni de undeva din casă şi o ridică pe fată în picioare. Îi arătă spre uşile din spate.

— O mută. Mă duc să văd ce se petrece.

Închise telefonul, coborî în vale ca să ocolească curtea, apoi urcă din nou şi se îndreptă spre aleea din spatele casei. Ajunse lângă fereastră, ascultă şi pe urmă scoase pistolul. Se ridică destul cât să poată vedea prin colţul geamului. Larkin, tipul cel masiv şi Vahnich erau într-un dormitor gol. Larkin şedea din nou pe podea, iar lunganul stătea în picioare lângă ea. Se uitau la Vahnich, care avea un laptop deschis. Aştepta telefonul lui Pike. O pregătise pe fată să vorbească cu tatăl ei şi urmărea pe calculator confirmarea transferului. După aceea, avea s-o omoare. Vahnich sau unul dintre oamenii lui avea să fi taie gâtul sau să o stranguleze, iar după aceea aveau să gonească toţi spre aeroport şi să plece imediat din ţară.

Pike se furişă spre garaj. Pe măsură ce se apropia, îi auzea pe cei doi bărbaţi vorbind. Închiseseră capota, dar rămăseseră lângă maşină, pălăvrăgind.

Se trase puţin mai în spate şi îl sună din nou pe Cole, vorbind în şoaptă.

— Unde eşti?

— În faţa casei, după gardul viu dinspre alee. Tu?

Gardul viu mărginea proprietatea şi ajungea exact la Pike.

— Îi vezi pe cei doi de lângă Bel Air? întrebă Pike.

— Sunt la şase metri în faţa mea.

— Vahnich plus unul cu Larkin plus ăştia doi fac patru. Poţi să-i localizezi de la tine pe ceilalţi doi?

— Aşteaptă…

Cei doi de lângă Bel Air se îndreptară brusc şi se uitară înspre alee. Pike îşi spuse că sigur ceva nu era în regulă, dar de unde se afla nu reuşea să îşi dea seama ce anume.

— Ce se întâmplă? întrebă el în telefon.

— Nu ştiu. Să mă uit.

Pike se ridică să se uite singur şi auzi imediat reacţia lui Cole.

— Oh, ce căcat! spuse Cole.

Conner Barkley se apropia pe alee.

Cei doi bărbaţi arătau nedumeriţi. Probabil credeau că este un vecin, dar Pike ştia că încurcătura nu avea să dureze.

O luă la fugă prin garajul deschis. Acoperi distanţa repede şi iară zgomot, ştiind că va urma ceva rău. Barkley se uită la el şi cei doi bărbaţi se întoarseră amândoi să vadă la ce se uita. Pike îl lovi pe cel mai apropiat dintre ei cu pistolul, dar celălalt sări într-o parte, strigând.

Ceva explodă în spatele lui Pike şi un alt bărbat ţipă când Cole se năpusti prin gardul viu. Cei doi despre care nu ştiuse unde sunt apărură acum în pragul uşii din faţă, unul după altul, iar primul trase din nou, dar Cole îl nimeri în piept; cel care trăsese se prăbuşi chiar când camaradul din spate închidea uşa şi îl trăgea înăuntru. Pike era convins că acum dădea fuga spre partea din spate a casei.

Bud Flynn îşi făcu apariţia la capătul aleii; Cole se aruncă asupra celui de-al doilea bărbat cu braţele ridicate…

…numai că acesta îl aştepta de acum în genunchi şi cu mâinile sus, uitându-se în ochii lui.

— Du-te, îi zise Cole.

Pike alergă înapoi pe acelaşi drum pe care venise. Vahnich putea să-şi folosească ostatica sau putea să fugă. Nu ştia câţi oameni îl atacau, dacă nu cumva era înconjurat, dacă nu era implicată şi poliţia; dar dacă rămânea, era prins în capcană. Să fugă era cea mai puţin proastă dintre soluţiile rămase – prin spate şi pe urmă printre case, să fure o maşină şi să spere.

Pike alergă cât putu de repede spre spatele casei şi auzi între timp alte împuşcături. O singură împuşcătură ar fi însemnat o execuţie, mai multe îi dădeau o speranţă. Trăgeau la intrarea principală ca să o acopere pe cea din spate; asta însemna că intenţionau să fugă.

Era convins că Vahnich avea de gând să o omoare pe Larkin, dar nu înainte să reuşească să scape din casă. Teroristul nu ştia la ce trebuia să se aştepte şi putea să aibă nevoie de ea ca scut. Dacă drumul era liber, putea să o omoare chiar înainte să sară gardul, dar nu înainte. Trebuia să o omoare ca să se răzbune pe tatăl ei.

Pike se adăposti în spatele portocalilor chiar când se deschise fereastra. Tipul cel masiv sări afară primul, ateriză în genunchi, apoi spuse ceva înăuntru, prin fereastră. O împinseră pe Larkin pe geam şi ea căzu ca un balot, gemând ascuţit.

Vahnich ateriză deasupra ei şi pe urmă apăru şi ultimul

bărbat, un tip scund şi musculos cu o bandană legată în jurul capului.

Pike rămase cu degetul pe trăgaci, aşteptând o poziţie mai avantajoasă.

Când Cole apăru din partea cealaltă a casei, tipul cu bandana îl văzu şi trase spre el, iar Cole îi răspunse la rândul lui cu un foc de pistol. Bandana căzu gemând, dar se ridică în genunchi şi trase din nou. Cole se adăposti, în timp ce uşile glisante din spate se deschiseră şi apăru Bud Flynn, cu pistolul pregătit şi gata de acţiune.

— Poliţia! strigă el.

Cel cu bandana sări spre Bud, iar Pike îl împuşcă în cap.

Vahnich şi uriaşul îl văzură, şi Vahnich o trase pe fată în faţa lui ca pe un scut şi începu să se retragă cu spatele spre panta colinei. Uriaşul trase spre Flynn, pe urmă spre Cole, dar aiurea şi fără precizie.

Bud se adăposti după un ghiveci mare de piatră şi începu să strige:

— Aruncaţi armele! *Acum*!

Conner Barkley ieşi şi el pe uşa din spate. Nu încerca să se acopere. Poate că nici măcar nu ştia că ar fi trebuit să facă asta. Se năpusti pe lângă Bud în curte şi se opri – în loc deschis, singur.

Începu să urle:

— Daţi-i drumul! Daţi-i drumul fiicei mele!

Bărbatul ieşi puţin din spatele fetei ca să tragă. Pike îl împuşcă în cap înainte să apuce şi uriaşul căzu ca un sac.

Bud încă răcnea:

— Aruncă arma, fir-ar să fie! Las-o jos!

Barkley urla şi el:

— Dă-i drumul! Dă-i DRUMUL!

Pike ieşi de după portocal. Vahnich surprinse mişcarea şi se întoarse spre el, cu fata ca paravan. Îi lipise pistolul de gât. Pike ieşi din ascunzătoare şi ţinti ochiul lui Vahnich. Îi simţea frica. Ochiul se mişcă, se mişcă şi pistolul; ochiul şi pistolul trasau o singură linie.

— Eşti mort, spuse Pike.

Prima sirenă a poliţiei se auzi la baza dealului. Pike nu se uită la Larkin, pentru că fata i-ar fi putut simţi spaima. Nu vedea decât ochiul lui Vahnich, care-l privea la rândul său.

Vahnich aruncă pistolul. Acesta căzu, dar nimic altceva nu se clinti.

— L-am aruncat, strigă el din spatele fetei. Renunţ. Mă predau.

Bud strigă instrucţiile pe care Pike le auzise de sute de ori:

— Ridică mâinile deasupra capului. Ridică-le sus, mai sus! Pune-le pe creştet!

Vahnich ridică mâinile, împleti degetele, puse palmele pe creştet. Fata încă tot nu se mişcase, şi nici Pike.

— Larkin, spuse Pike. Du-te la tatăl tău.

Ea porni spre Pike.

— Du-te la tatăl tău!

Atunci ea alergă la tatăl ei.

Bud ieşise de după ghiveci. Cole îi supraveghea pe cei pe care îi împuşcaseră. Pike se mişcă atent peste pajiştea din curte până când ajunse între Vahnich şi fată, fără să-i scape ochiul din priviri şi din cătarea pistolului.

— Joe, spuse Bud din spatele lui. Băiete, vine poliţia.

Pike apăsă pe trăgaci. Pistolul bubui tare, răsunând cumva dogit în spaţiul deschis. Trupul căzu. Pike se apropie şi dădu deoparte pistoalele. Verifică bine leşurile căzute la pământ. Toţi cei trei erau morţi.

Bud se uita la el cu mâinile atârnând pe lângă trup, ca şi cum viaţa s-ar fi scurs toată din el. Conner Barkley îşi ţinea fiica strâns la piept.

Pike se duse spre fată. Conner îl urmări apropiindu-se şi Pike îşi dădu seama că plângea. Lacrimile unui miliardar arătau ca ale oricui altcuiva.

Pike puse mâna pe spatele lui Larkin şi şopti:

— Nu am să-i las să-ţi facă vreun rău. Nu am să las pe nimeni să îţi facă vreun rău.

Ea se întoarse şi îl îmbrăţişă. Îşi îngropă faţa în pieptul lui, iar Pike îşi rezemă bărbia de creştetul ei. Bud se uita la el. Părea trist şi dezamăgit.

— Tot nu-mi plac oamenii violenţi. Trebuie să te obişnuieşti, îi spuse Pike.

Când ajunse poliţia, încă o mai ţinea în braţe pe fată.

Ocean Avenue era scăldată într-o lumină aurie difuză la această oră a dimineţii aici, la malul mării. Pike alerga pe mijlocul străzii, bucurându-se de linişte şi de ritmul corpului său. Era ora trei şi cincizeci şi nouă de minute. Pe mai bine de trei kilometri nu-l deranjase nicio maşină, iar coioţii nu se ţinuseră după el. Era singura fiinţă din oraş, dar acest lucru urma să se schimbe.

Ea intră pe Ocean de pe San Vincente şi acceleră spre el prin întuneric. El îi recunoscu maşina cea nouă şi rămase pe linia din mijlocul străzii, fără să schimbe ritmul.

Larkin se apropie, întoarse dincolo de el şi începu să ruleze alături. Îşi luase un Aston decapotabil de culoarea perlei. Maşina era cu acoperişul coborât. Fata îşi păstrase părul scurt, dar revenise la culoarea roşie. Zâmbea cu zâmbetul ei obraznic. Pike se bucura că îşi recăpătase încrederea.

— Numai un lunatic ar alerga atât de devreme.

— Numai o lunatică ar umbla pe străzi cu maşina atât de devreme ca să mă caute.

— L-am întrebat unde eşti pe Cole al tău. Pentru că tu nu mă mai suni după ce-ţi las mesaje pe telefon.

— Aha.

Pike încetase să o mai sune. Vorbiseră des în săptămânile de după incident, dar acum nu ştia ce să-i mai spună.

— Poţi vorbi în timp ce alergi? îl întrebă ea.

— Sigur.

Ea zăbovi o clipă ca să îşi adune gândurile, apoi îi spuse ceea ce venise să fi spună.

— Nu am să te mai bat la cap de acum înainte. Dar dacă nu te sun să-ţi las mesaje, asta nu înseamnă că tu nu mă poţi suna când ai chef, dacă te răzgândeşti. Mă poţi suna oricând doreşti, dar am priceput că vrei să încetez să te mai caut, aşa că voi înceta.

— Bine.

Bine cunoscutul fulger de mânie îi străluci fetei în ochi.

— Amice, ai acceptat *mult* prea uşor. Puteai măcar să te prefaci puţin.

— Nu faţă de tine.

Maşina continuă să ruleze alături de el. Pike surprinse o licărire în întuneric şi se întrebă dacă o fi fost un coiot.

— Crezi în îngeri? îl întrebă ea după o vreme.

— Nu.

— Eu cred. De aceea conduc la ora asta. Caut îngeri. Ei nu ies decât noaptea.

Încă un lucru la care Pike nu ştia cum să răspundă, aşa că nu spuse nimic.

— Nu am să-ţi mai telefonez pentru că aşa vrei tu; nu pentru că vreau eu. Probabil te gândeşti că eşti prea bătrân pentru mine. Probabil crezi că sunt eu prea tânără. Bag mâna-n foc şi că-i urăşti pe bogaţi.

— Alege un răspuns.

Larkin zâmbi din nou, iar Pike se bucură să vadă zâmbetul. Îi plăcea mult zâmbetul ei provocator. Dar pe urmă zâmbetul dispăru şi ochii i se umplură de lacrimi, iar asta lui nu-i mai plăcea.

— Probabil te gândeşti că îmi va trece, spuse ea, dar să ştii că nu-i aşa. Te iubesc. Te iubesc al naibii de mult. Aş face orice pentru tine.

— Ştiu.

— Sunt în stare chiar să încetez să te mai sun.

Aston-Martin-ul demară în trombă şi se îndepărtă, cu motorul urlând de durere.

Pike urmări îndepărtându-se luminile roşii din spatele maşinii. Viră spre est pe San Vincente şi goni către oraş.

— Şi eu te iubesc, spuse Pike.

Continuă să alerge singur pe întuneric, dorindu-şi să i se alăture măcar coioţii.

Jon Stone privea lung peste golful azuriu şi visa la ambarcaţiuni care să plutească pe mare. Corăbii cu pânze, ca în secolul al optsprezecelea; nu aceste bărci de mare viteză din silicon pe care le poate manevra orice arătare, ci corăbii construite din lemn şi sudoare.

Casa tipului îl adusese în această dispoziţie – un palat tropical pe o plantaţie în stil nou care se deschidea spre Golful Thailandei – minunatul haos al junglei făcând loc unei plaje albe imaculate şi albastralui cerului oglindit în albastrul oceanului.

Jon Stone încă se mai gândea la corăbii când un zgomot înfundat se auzi din capătul îndepărtat al casei, unul singur.

Oftă, conştient că nu va petrece decât puţină vreme aici.

Se uită la ceas, pe urmă privi din nou spre casă.

În mod obişnuit, aici lucra o echipă de patru servitori. Un bucătar, unul căruia i se zicea majordom, o menajeră şi un grădinar permanent. Jon le urmărise mişcările vreme de trei săptămâni şi aranjase lucrurile în aşa fel încât niciunul dintre ei să nu fie prin zonă astăzi.

Niciun fel de musafiri, niciun fel de angajaţi, niciun martor. Cordon Kline îşi spunea George Perkins atunci când băiatul lui Jon adulmecase urma. Localnicilor le spusese că se retrăsese din afaceri după ce vânduse treizeci şi două de localuri McDonald’s pe care le avusese în Alberta.

Flăcăii din oraş erau sătui de asemenea poveşti din partea

europenilor sau nord-americanilor bogaţi, cei mai mulţi perverşi, veniţi să se înfrupte din drăgălăşenia băieţeilor thailandezi, şi tot asta îşi imaginaseră şi despre cel care îşi spunea George Perkins. Numai că Perkins ascundea un secret mai periculos decât pedofilia.

Jon o luă înapoi spre biroul lui Kline. Plasme cu diagonala de o sută cincizeci de centimetri în fiecare cameră, un bar din aramă bătută care trebuie să fi avut vreo şase metri, o cămară specială pentru vinuri, cu atmosferă controlată, de mărimea dormitorului lui Jon, plus un acvariu imens cu apă sărată în care erau strânşi peşti fosforescenţi.

Cu o sută douăzeci de milioane de dolari poţi cumpăra aproape orice, dar nu chiar totul.

Tipul zăcea cu faţa în jos pe o canapea frumoasă de piele, cu un braţ şi un picior atârnându-i peste margine. O singură împuşcătură într-o parte a gâtului aproape că îl decapitase pe nenorocit. Sângele încă mai curgea pe podea.

— Totu-i gata, domnu' Katz? întrebă Jon.

— Aproape.

Pike folosea un paşaport care îl prezenta drept Richard Katz din Milwaukee, Wisconsin. Paşaportul lui Jon îl identifica drept Jon Jordan, tot din Milwaukee. Parteneri de afaceri plecaţi împreună în vacanţă, localnicii n-au decât să creadă ce-or vrea.

Pike era în spatele biroului şi punea un laptop într-o cutie de carton deja aproape plină de CD-uri cu date, documente şi două harddisk-uri. Informaţii despre conturile în care ascunsese Kline banii lui Vahnich.

Stone se uită la cadavru şi ridică pistolul, ţintind în ce mai rămăsese din cap.

— Încetează, spuse Pike peste umăr.

— Îl bag în mă-sa. Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să-l rezolv.

Frustrat, Stone lăsă pistolul jos. L-ar fi jupuit pe ticălos de viu, pe blestematul de american care făcea afaceri cu teroriştii. Jon Stone fusese soldat, mercenar, furnizor de servicii militare private, chiar asasin plătit, dar rămăsese mereu un patriot. Pike ocoli biroul cu cutia în braţe.

— Ai luat tot? spuse Jon.

Pike mormăi ceva. Însemna că da. Se uită bine prin încăpere, să fie sigur că nu uitase nimic.

— Mergem acasă. Pitman s-ar putea să reuşească să scoată

ceva de pe harddisk-uri.

Stone se uită la arma lui Pike rămasă pe jos. Ar fi fost simplu – două gloanţe bine ţintite în capul celuilalt şi cutia îi rămânea lui. Şi pe urmă îşi petrecea restul zilelor în casa asta minunată. N-ar fi fost corect, dar fusese plăcut să se gândească la asta. Jon câştigase oricum o avere de pe urma contractului lui Pike, iar Pike nu luase niciun bănuţ. Dar îl făcuse pe Jon să-l ajute să-l găsească pe Kline. Gratis. Partea asta din afacere nu-i plăcuse.

— Ţine asta, spuse Pike.

Puse cutia de carton în braţele lui Stone şi se întoarse la birou. Scoase ceva din buzunar. Stone se întrebă ce naiba făcea, pe urmă văzu fotografia unei fete. Larkin Conner Barkley. Pike rezemă fotografia de cutia de trabucuri a lui Kline, astfel încât parcă supraveghea cadavrul. Pike era un individ tare ciudat.

— Bun. Am terminat, zise acesta.

Se duseră la aeroport, returnară maşina închiriată şi se îndreptară către terminal, cu toate discurile şi calculatoarele împachetate acum în bagajul lor. Terminalul era mic, o clădire cu un singur nivel, înconjurată de nisip, scoici şi cocotieri.

— Mă duc să trag o ţigară, spuse Stone. Vii cu mine?

— Ne vedem la poarta de îmbarcare.

Stone aprinse ţigara şi Pike dispăru în terminal. El aşteptă câteva clipe, apoi se duse lângă clădire şi se aşeză, rezemându-se de perete, ca să savureze momentul. Soarele era curat şi strălucitor în felul cel mai frumos, iar aerul atât de limpede, că Jon Stone ar fi dorit să rămână aici pentru totdeauna.

Avea unul dintre telefoanele acelea mobile pe care le iei cu tine ca să suni acasă când călătoreşti în străinătate. Formă un număr din Statele Unite şi aşteptă să răspundă persoana de la celălalt capăt al firului.

— Am terminat şi am plecat, spuse Stone. Venim acasă.

— Slavă Domnului. El e bine?

— A făcut ce avea de făcut, aşa cum te aşteptai şi tu. Băiatul ăsta e un buldog.

— Nu am avut de ales.

— Ştiu, ştiu.

Iisuse, mai taci din gură! se gândi Jon. Ticălosul se scuza de luni de zile că îl băgase pe Pike în chestia asta. Jon îl bănuia că ştia de la început cum urma să procedeze Pike. Dar tipul o ţinea una şi bună cu scuzele.

— Ascultă, trebuie să închid…
— Este un om bun.
— Da, este, domnu’ Flynn. Aşa e Pike.
— Aveţi grijă să ajungeţi cu bine acasă, băieţi.

Stone închise telefonul. Îşi termină ţigara, bucurându-se de cerul curat şi de aerul senzual până când li se anunţă zborul, iar atunci intră să se întâlnească cu Joe Pike la poarta de îmbarcare.

ROBERT CRAIS

ROBERT CRAIS

Robert Crais este întruchiparea Visului American. Povestea lui ia început în Bâton Rouge, Louisiana. A crescut într-o familie modestă; trei unchi şi doi veri erau ofiţeri de poliţie. Se credea că va deveni inginer dar, la vârsta de cincisprezece ani, a cumpărat de la un anticar o ediţie ieftină a cărţii *Sora mai mică* de Raymond Chandler, şi asta i-a schimbat viaţa. A simţit că trebuie să scrie şi a început să devoreze cărţi ale unor autori precum

Dashiell Hammett, Ernest Hemingway, Robert B. Parker şi John Steinbeck. A renunţat la cursurile de la facultate pentru a participa la seminarii de creaţie literară. Apoi, la începutul anilor ’70, a pornit spre Hollywood înarmat doar cu cunoştinţele proaspăt căpătate şi cu foarte multă ambiţie.

După câţiva ani în care a făcut filme de amator şi a reuşit să publice nişte povestiri, a avut şansa să fie acceptat în echipa

de scenarişti pentru câteva seriale poliţiste de succes precum *Quincy*, *Cagney and Lacey* sau *LA Law*. Nu după mult timp, a primit o nominalizare la premiul Emmy.

Recunoaşte şi acum că televiziunea a avut un mare impact asupra romanelor viitoare. Ceea ce nu-i plăcea în munca de scenarist era însă lipsa de libertate. „Erau mereu personajele altcuiva, mereu un efort de echipă”, spune el. Astfel că a renunţat la această slujbă lucrativă pentru a-şi urma ţelul. „Pentru mine, scrisul înseamnă libertate şi visul meu a fost dintotdeauna să scriu romane. Cărţile sunt parcul meu de distracţii personal, Disneyland-ul meu. Pot să mă joc cum vreau”.

Primele încercări au fost dezastruoase, după cum mărturiseşte chiar el, dar moartea tatălui său (în 1985) i-a inspirat ideea romanului *The Monkey’s Raincoat*, care avea să-i aducă faima – primul din seria romanelor ce-i au ca personaje principale pe Joe Pike şi Elvis Cole. Cartea a primit premiul Anthony and Macavity şi a fost nominalizată la premiul Edgar. În următorul deceniu, rândurile fanilor lui Crais s-au îngroşat tot mai mult. *The Watchman* (*Garda de corp*) este cel de-al unsprezecelea roman din această serie.